ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ

Στυλίτης

ΑΘΗΝΑ 2014

Έργα του ιδίου:

Ο Πορφυρός Ήλιος του Έρωτα και του Θανάτου, Τέχνη και Λόγος 1987.
Άγουρος Έρως, Τέχνη και Λόγος 1988.
Η Κοιλάδα των Νεκρών Ερώτων, Πλέθρον 1990.
Έρως Ηλιότροπος, Πλέθρον 1993.
Ο ποιητής του Abdeljebbar, Πλέθρον 1995.
Αγαύης Έρως, Οδυσσέας 1995.
Η Φωνή του Μανδραγόρα, Οδυσσέας 1997.
Έρως Τριμαργικός, Πλέθρον 1997.
Στον Αστερισμό της Εκάτης, Δωδώνη 1997.
Έρωτες Γυρίνων και Κρίνων, Οδυσσέας 1998.
Έρως Παλίμψηστος, Το Ροδακιό 1999.
Le Chant de la Mandragore, La Bruyère, Paris 1999.
Ο Θάνατος του Ευριπίδη, Δωδώνη 1999, 2000 (δεύτερη έκδοση βελτιωμένη).
Palmiers et Mandragores, L'Harmattan, Paris 2000.
Το "Μετά" της Τραγωδίας, Οδυσσέας 2000.
Όρθρος Αιώνος, Δυτικές Ινδίες 2000.
Η Μεταφυσική του Έρωτα, Οδυσσέας 2002.
Ερωτικά Μοιρολόγια, Παρουσία 2003.
Ερέτης Ιώδους, Δυτικές Ινδίες 2004.
Ψυχρόν Πυρ, Οδυσσέας 2005.
Φάος, Το Ροδακιό 2007.
Ποσειδωνίς, Εριφύλη 2008.
Διασκευάζοντας μετ' ευτελείας, Φαρφουλάς 2009.
Ελευθερίας Ανατολή, Μεταίχμιο 2010.
Αρχαίο Φαγοπότι, Αρμονία 2011.
Αφθονία Μπουρέικ, Momentum 2013.

Copyright: Κωνσταντίνος Μπούρας
Σμολένσκη 22
114 72 Αθήνα
Τηλ. 210-3619249
E-mail: konstantinosbouras@tee.gr
web-site: www.konstantinosbouras.gr

Στον επαρκή αναγνώστη…
Στους φίλους…
Στους ανθρώπους που αγάπησα
Και μ' αγαπήσανε…
Σ' εκείνους που με ενέπνευσαν
Και τους ενέπνευσα…
Σε όλους όσους με στήριξαν
Και με βοήθησαν να σηκωθώ
Όταν έπεσα…
Σ' εκείνους που έφυγαν
Και σ' εκείνους που θα έρθουν
Και ειδικά
Αφιερωμένο σ' εσένα
Που θα με γνωρίσεις
Μόνο μέσα από τις γραμμές
Όταν δεν θα είμαι πια εδώ…
«Έζησα για τον Έρωτα
Έζησα για την Τέχνη», όπως
Τραγούδησε κυριολεκτώντας
Η αγαπημένη Μαρία Κάλλας.
Αυτός είναι ο πενιχρός καρπός
Μισού αιώνα αρμονίας.

Κωνσταντίνος Μπούρας

ΣΤΥΛΙΤΗΣ

Μέσα στην άγρια Ελευθερία
Καταμόνιασα
Με τους λιπόσαρκους αετούς
Και το κοτσύφι
Που μιμείται τ’ αηδόνι.
Ο κόρακας μού μετέφερε
Χρησμό τού Απόλλωνα
Βαρύ
Για το μέλλον τής γενιάς μου.
Έτσι δεν έσμιξα με γυναίκα
Παρά μόνο στα όνειρά μου,
Εξόν μια φορά
Που ήμουν μεθυσμένος
Στη γιορτή τής Άρτεμης,
Με το φεγγάρι ολόγιομο
– μόνο αυτό θυμάμαι –
Έπειτα ξαναγύρισα στο
Πουθενά
Για να ζήσω ατέλειωτα χρόνια
Με τις γραφές τών άλλων
Και τη δική μου
– υποκατάστατο
φωνής αληθινής.
Κι όμως είχα μια ζωή
Κάποτε
Σ’ έναν άλλον αιώνα,
Μα την άφησα
Κυνηγώντας πεταλούδες
Στον αφρό τών κυμάτων.
Αποβίωσα νουνεχής,
Εγκαταβίωσα στο Άρρητο,
Γύρισα πάλι εδώ
Και σας μιλώ
Γνωρίζοντας το μάταιο
Τού εγχειρήματος.
Όμως τι να κάμεις
Όταν κείτεσαι νεκρός
Μ’ ανοιχτά μάτια
Και στο στόμα
Νόμισμα χρυσό
Κανένα;

22/7/2010

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΦΩΣ

Σκεφτήκατε ποτέ
Ότι τον πόνο
Και τον πόθο
Τους χωρίζει ένα μόνο σύμφωνο;

Φωτόρροια. Ανεκτίμητοι
Περισπασμοί της σάρκας.
Στην παγίδα της Ύλης
Αποπνευματωθήκαμε ευθυτενείς
Αγγελόσπαρτοι.

Νεραϊδοπαρμένοι
Ισοβίτες
Του ονείρου,
Στο ανέφικτο θητεύσαμε
Πανταχογενείς.
Τώρα μένει η αγκαλιά
Των άστρων
Και η αγάπη σου
Η ξεπνοϊσμένη
Σ' ένα φιλί
Που κανείς δεν έστερξε
Να δώσει.

Μεγάλο Σάββατο, 18 Απριλίου 2009

ΛΕΠΤΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Αγάπη λένε να ξυπνάς
Και να ελέγχεις
Εάν το σώμα δίπλα σου
Ανασαίνει.

Έρωτας,
Εάν το ονει-
ρεύεσαι
πεθαμένο

ΣΙΩΠΗ

Η ώριμη ώρα
Του δειλινού
Βγάζει τ' αγρίμια
Απ' τις φωλιές τους.

Τα σιωπηλά βουνά
Βλέπουν τις πόλεις
Των ανθρώπων
Να ανάβουν
Και να σβήνουν
Με απάθεια
Κι ενδιαφέρον.
Να μπορούσαμε
Κι εμείς οι θνητοί
Να βλέπαμε έτσι
Τις ζωές μας.

Η ανάσα σου
Γοργή
Μού θύμισε
τις μέρες της νιότης,
όταν ο έρωτας
και η στέρησή του
προκαλούσαν το
ίδιο άγχος.

Από τότε
Πέρασαν
– μου φαίνεται –
Αιώνες,
Και το φιλί
Στυφό.

Γι' αυτό θα ήθελα
Να μοιάσω
Κάποια μέρα
Στα ψηλά βουνά
Που παρακολουθούν
Σιωπηλά
Τις πόλεις
Των ανθρώπων
Ν' ανάβουν και
Να σβήνουν τις
Ζωές τους…

Από Καλαμάτα προς Αθήνα, 19/5/2009

ΤΡΟΠΙΚΗ ΒΡΟΧΗ

Σε αγαπητό ποιητή…

Δεν θα «κουμπώσει»
Ποτέ λοιπόν ο έρωτας
Για εμάς τους ποιητές;
Εξωγήινοι, *αλλούτεροι*
Αλλοπαρμένοι,
Αναλήσμονες
Αναληθείς
Απελεύθεροι
Ανακριβείς
Ανελεύθεροι
Ανωπετείς.

Γι' αυτό φίλε μου
Μην παλεύεις
Και μην ολιγωρείς.
Μην αντιστέκεσαι.
Παραδώσου στη μοίρα σου:
Τους στίχους να φιλείς,
Στίχο το στίχο
Να πρωτοπορείς
Και να ερωτεύεσαι
Των λέξεων
Το ανεπαίσθητο
Άρωμα.

Nosotros, Πλατεία Εξαρχείων, 25.5.2009.

ΚΟΣΜΙΚΟΝ ΩΟΝ

Ο αέρας στα κενά
Εφευρίσκει τον Παράδεισό μας
Εκεί που η ξενοιασιά
Κατοικοεδρεύει.

Ας βρούμε το κρυφό
Εκείνο σημείο στο οπτικό
Πεδίο, όπου όλα γίνονται
Ένα μικρό γαλακτερό αυγό
Που ταλανίζεται για λίγο
Στη σιωπή
Για να εκραγεί αμέσως μετά
Και να δημιουργήσει
Έναν εσμό κόσμων.

Η ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ

Σαν το παιδί που πεθύμησε σοκολάτες
Κι αρκείται στα μαρούλια,
Σαν τον ενήλικα που δίψασε
Για τρυφερότητα
Και καταναλώνει έρωτα,
Σαν το γιατρό που θα ήθελε
Να γίνει μια στιγμή ασθενής,
Σαν τον *χειροπράκτη*
Που φαντάζεται τον εαυτό
Του ξαπλωμένον στο
Κρεβάτι της φυσικοθεραπείας,
Σαν τον αθλητή που βλέπει
Το είδωλό του στις κερκίδες
Να τον κοιτάει συλλογισμένο,
Βαθιά στα μάτια,

Ο ποιητής βυθίζεται
Στα πονήματα των άλλων,
Συνεργός, νουνεχής, κι αδέκαστος κριτής
Η ηδονή της ανάγνωσης.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΤΗΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΌΡΑΣΗΣ

Η ιστορία
Της ανόσιας *αραβουργηματικής*
Νύχτας
Όταν ο ανασασμός
Των σωμάτων
Διατρέχει το σύμπαν
Κραυγή οινοπνεύματος
Ανάδευσης της Ύλης
Των πρωτονίων
Των σαθρών εσμών
Των *νετρίνων*
Όπου αναπαμός
        Δεν είναι εφικτός
Των βημάτων
Προς την έξοδο
        Του λοιμοκαθαρτηρίου
Των ζωντανών
        Που αναζητούν εναγωνίως
Κάποιον ν' αγαπήσει τις πληγές τους.

ΑΥΤΟΣΑΡΚΑΣΤΙΚΟ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Homus Graphicus
ή
άνθρωπος γραφικός.

Γράφω άρα υπάρχω.
Και τώρα;
Καιρός να ζήσω.

ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ

Έζησα μια ζωή
Αναλογιζόμενος το Θάνατο.
Τώρα που πέθανα
Ανασκοπώ τη Ζωή.

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Ποίηση: η σιωπή ανάμεσα σε δύο τελείες
Που χάνει την αρτιότητά της όταν
Διατυπώνεται με λέξεις.

ΣΜΕΡΝΕΣ, ΔΡΑΚΑΙΝΕΣ ΚΑΙ ΓΟΡΓΟΝΕΣ

Όταν ήμουν παιδί
Ξανοιγόμουνα στα βαθιά
Και η Νίκη – η μητέρα μου –
ανησυχούσε.
Μια μέρα ένας ψαράς
Έχασε το δεξί του χέρι
Από μια σμέρνα
Που είχε φυλακιστεί προσωρινώς
Στα δίχτυα του.
Ένας ψαροντουφεκάς πάτησε
Σ' ένα βράχο μια δράκαινα
Και κουτσάθηκε.
Όμως εμένα δεν πήγαινε το μυαλό μου
Σ' όλα αυτά.
Προτιμούσα να οραματίζομαι
Γοργόνες
Με γαλαζοπράσινα μάτια
– σα γυαλένιες –
και αχυρένια μαλλιά.
Βεβαίως, δεν συνάντησα
Ποτέ καμία,
Όσο κι αν θαρρεύτηκα
Μια-δυο φορές
Με κάποιες που τους έμοιαζαν.

Τώρα, γιατί κολυμπάω μόνο
Στα ρηχά;
Εκεί που ο βυθός είναι
Διαυγής
– έως κρυσταλλένιος –
Και τα πόδια μου πατούν
Γερά στη *χαλαζιακή* άμμο,
Στ' απαστράπτοντα βότσαλα;

Φταίει άραγε της μέσης ηλικίας
Η πείρα,
Ή μήπως δεν υπάρχει σοφία
Χωρίς το μπόλιασμα του Φόβου;

Η ΣΠΑΘΙΑ ΕΝΤΟΣ ΜΑΣ…

Όλα περνούν κι αφήνουν
Πίσω το πικρό σημάδι τους.
Εμπνευσμένες μουσικές μάς
Απογειώνουν, μακριά από
Τον κόσμο της λάσπης
Με τα σαπισμένα ζωντανά
Που επιπλέουν, χτυπημένα
Από κεραυνό. Αγνοούνται
Κάτοικοι, παρασυρμένοι
Από την πλημμυρίδα των
Υλικών αγαθών. Στα
Ντουλάπια μπαγιάτικα
Κουλούρια σε συσκευασίες
Με ποντίκια.
Ευελπιστώντας σε *άνοδο*
Της τιμής των μετοχών,
Αποφεύγουμε την *ανάληψη*,
Απεργαζόμενοι την *αναρρίχηση*
Των ταπεινών στα ύπατα
Κοινωνικά αξιώματα.
Εν τω μέσω σιωπή.
Κανένας θριαμβευτικός
Χαιρετισμός
Δεν μπορεί να καλύψει την πληγή
Από τη μαχαιριά εντός μας.

5/6/2009, Πειραιώς 260, κτήριο Η, «Η Σονάτα του σεληνόφωτος» του Γιάννη Ρίτσου, με τη Ρούλα Πατεράκη.

ΝΕΣΤΑΝΗ

Τα σιωπηλά βουνά
Κρατούν τη θλίψη μας
Μακριά από την οργή
Που τη γέννησε,
Μακριά από τον πόθο
Που τη θέριεψε,
Τον ανεπίδεκτο.

19/6/2009

ΒΑΤΡΑΧΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Συνάντησα έξω από το Ιπποκράτειο Νοσοκομείο έναν άνθρωπο να προχωρεί έκπληκτος, φορώντας πάνω από τα γουρλωτά μάτια του γυαλιά βατραχανθρώπου. Ήταν γύρω στα σαράντα, κι έμοιαζε σα να μην έχει ακόμα συνηθίσει την πραγματικότητα εδώ. Ανέπνεε δύσκολα, και μάλλον πιο γρήγορα από εμάς τους υπόλοιπους. Ξαφνικά τον φαντάστηκα σα δύτη, να κολυμπάει βιαστικά ανάμεσα σε τροπικά ψάρια, κοράλλια και σμέρνες. Καταλάβαινα την αγωνία του. Η προφανής προσφυγιά του με συνεπήρε. Όμως δεν πρόλαβα να τον συλλυπηθώ, γιατί με προσπέρασε γοργά.

Δευτέρα, 29/6/2009, ώρα 09:11 π.μ.

ΜΑΝΙΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ

Όσο μεγαλώνεις
Αποφεύγεις τα φυλλοβόλα
Καλλωπιστικά φυτά,
Προτιμάς τα αειθαλή
Με τα γυαλιστερά φύλλα
        Τα πλατιά.
Ενίοτε χρησιμοποιείς
Βερνίκι επίπλων,
Κι ας ασφυκτιούν
        Τα ταλαίπωρα
Κι ας μαραζώνουν
Προσπαθώντας ν' αποφύγουν
        Το Χρόνο,
Και τη *θρυμματίστρια*
Ροή
Του *κιμαδοκόφτη*.

1/7/2009

ΣΑΝ ΕΛΑΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ένας βράχος καταμεσής
Στη θάλασσα
Με δυο-τρεις *πόες*
Και το ποτάμι βαθύ
Κατεβάζει κροκάλες
Απ' το φαλακρό βουνό
Το *νεφοσκέπαστο*…

Ορμητικά νερά
Ανατρέπουν, διατρέχουν
Εις το διηνεκές
Καθαρμούς μοναξιών
Που δεν αξιώθηκαν
Στον ορυμαγδό της ύλης
Να χαθούν
Και να αιμάσσουν
Σωπαίνοντας…

Αργοσαρωνικός, 2/7/2009

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ

Η τελευταία σελίδα
Θα μείνει λευκή
Εις μνήμην των στιγμών
Που ζήσαμε χώρια από
Τον εαυτό μας
Και χώρια από τους άλλους
Αναζητώντας κάτι που
δεν υπάρχει:
το ρόδο με τα εκατό
μαύρα βελούδινα πέταλα,
τον ύπερο ενός άνθους
που παραφυλάει
να κλείσει στο στόμα του
απρόσεχτα κολεόπτερα,
το αστέρι που σφυρίζει
κάθε φορά που ξυπνάει
κι αναστενάζει κάθε φορά
που κοιμάται,
το γατί που ξεστομίζει
προφητείες,
όπως τα χελιδόνια φλυαρούν
στα σύρματα,
τα σύννεφα που γίνονται
βροχή από λάσπη και
αίμα,
ποτίζοντας έτσι
ανήλιαγα φαράγγια
στην έρημο,
τους τρωγλοδύτες
που είναι κάτοχοι
ουρανοξυστών
στο Μανχάταν,
τους άπληστους για ηδονή
που πεθαίνουν ερωτικά
λιμασμένοι.
Και τέλος, το άστοργο
Εκείνο συνήθειο
Των λεαινών
Που γευματίζουν
Τα μικρά τους,
Την ώρα που η Βασίλισσα
Στρώνει
Δολοφονικό κρεβάτι
Στον Αγαμέμνονα,
Ο οποίος γυρίζει από την
Εκστρατεία
Νικητής
Με την τρελή μάντισσα

Των Τρώων
Ως τρόπαιο.

Η ΔΕ ΣΑΡΞ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΙ…

Το σώμα πάσχει….
Πονεί… Κάθε φορά
Που η ψυχή
Του φορτώνει τ' αλέτρι
Για να οργώσει τις ξερολιθιές,
Κάθε φορά
Που γίνεται άλογο
Κούρσας
Συμμετέχοντας ακούσια
Σε ανόσιες ιπποδρομίες.

Το σώμα ποθεί
Να λευτερωθεί
Από τη φιλοδοξία της ψυχής
Που σε ζυγό δουλείας
Το έχει ζέψει,
Χωρίς να ρωτά το «πώς»
Και το «γιατί».
Χωρίς να ενστερνίζεσαι
Τη σκόλη.
Χωρίς να υιοθετεί
Και να θεσπίζει
Την έβδομη μέρα
Που ακόμα κι Εκείνος,
Όντας θεός
Δημιουργός των όντων
Χάρισε στον εαυτό Του.

7.7.2009

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ

Να υπάρχεις πέρα
Και μετά τη φήμη.
Τι δύσκολο έργο!
Αγκαλιασμένες μουσικές
Δίδυμοι κύκνοι
Που πλέουν σε βρώμικα νερά,
Ουρανομήκεις κραυγές,
Βιαστικό δειλινό
Το σώσμα του κρασιού
Στο τρύπιο βαρέλι
Κι ο τυφλός οινοπαραγωγός
Δεν ξέρει
Πως ποντίκια μεθυσμένα,
Γιγαντιαία αρουραίοι
Κολυμπάνε στο ντεπόζιτο
Με το λάδι.
Παράσιτα τρυγάνε το έχει του
Κι αυτός συγκατανεύει
Εκών άκων
Την απαλλοτρίωση των αγαθών του
Χωρίς να γνωρίζει
Πως εκεί έξω
Τον περιμένει μια άλλη
Δύναμη,
Χωρίς να ψυχανεμίζεται
Τι φρικτή ελευθερία
Αναμένει να την παντρευτεί.

8.7.2009

ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ

Κινούμενα ασημόφυλλα
Τα ψάρια στο νερό
Δεν υποψιάζονται
Τον δροσερό αέρα
Που πνέει πάνω
Από το κεφάλι τους.

Άλλος ένας χειμώνας πέρασε
Κι άλλος θα ’ρθει
Αυτοκτονώντας με τσιγάρο,
Παγωτό,
Μεθυλική αλκοόλη,
Γυρεύοντας το λουλούδι
Που δε φυτρώνει
σε τούτα τα ύψη,
ποτίζοντας περιβόλια
θεμελιωμένα στην άμμο,
τρυγώντας φιλιά
που ο νεκροθάφτης
έχει ευλογήσει
και το κορμί σου
στυφό στη γεύση,
ψάρι παστό, που απολιθώθηκε
περιμένοντας.

8.7.2009

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗ

Και τώρα ήρθε
Η ευλογημένη στιγμή
Να κλείσει η πληγή,
Να γιάνει.

Η ολοκλήρωση ενός κύκλου:
Εικοσιτέσσερις ώρες,
Είκοσι τέσσερα βιβλία,
Είκοσι τέσσερις στιγμές
Αγωνίας
Και ηδονής
Αναστάσιμης.

Τώρα θα πάρουμε
Τον επόμενο κύκλο
Από την αρχή,
Αλλά μιά έλικα παραπάνω,
Μιά στιγμή ψηλότερα,
Μιά δόνηση ελαφρύτερη,
Ήχος οξύτερος,
Διαπεραστικός,
Αρμονικός συνάμα…

Ζούμε σε ένα σύμπαν
Αφθονίας.
Αυτή η ανέλιξη
Κάποτε θα τελειώσει
Στο Φως
Το απόλυτο,
Το άφατο,
Το ασύλληπτο απ’ το
Ανθρώπινο μυαλό,
Το άρρητο,
Το *πασαυγές*.

- Ελευθερίας Ανατολή…
- Αμήν. Γέγονε!

ΑΡΜΟΝΙΑ

Στη θάλασσα πρέπει
Ν’ αφεθείς.
Το κύμα ν’ ακολουθήσεις
Με την αναπνοή σου.
Να περιπλανηθείς
Στην *ονειροφούντωση*
Των βυθών,
Ν’ αναπαυθείς
Στων αφρών
Τα κοράλλια
Κι όταν χαθείς
Και βαρεθείς
Την ομοιομορφία
των γλάρων,
τότε κολύμπησε απαλά
προς την ακτή,
εκμεταλλεύσου τη
δύναμη των κυμάτων
κι όταν φθάσεις στο
περιγιάλι
κι ο Ποσειδώνας
δέρνει αλύπητα τα βράχια,
τότε παρατήρησε,
όπως ο πάνθηρας
το θήραμά του,
τη ζηλόφθονη πέτρα
που θα θελήσει να
ξεσκίσει
το σώμα το κρουστό,
το δουλεμένο
από τον ήλιο και την
αλμύρα,
ρουφιάνεψε το γυρισμό σου,
και το έσχατο κύμα
για σένα
– τούτη τη βραδιά –
άσε να σε οδηγήσει
στη γη της επιθυμίας σου
όμως μην αφεθείς
στην άμπωτη
να σε παρασύρει
σ’ έναν ακόμα
ανεπιθύμητο
κυματισμό,
τούτη την ώρα της
αγωνίας
που η μοίρα σου
ψυχορραγάει

κι ένα καινούργιο
αστέρι στον ουρανό
περιμένει να σε υποδεχθεί.

ΕΚΤΑΦΗ ΟΣΤΩΝ

Στην τοπιογραφία του πόνου
Ανακάλυψα την αφαίρεση της λησμονιάς

Τώρα εσύ δροσίζεσαι
Στο οστεοφυλάκιο
Κάτω από τον Ταΰγετο.
- Ποιος είπε ότι οι νεκροί
Δε νιώθουν τίποτα;
- Σίγουρα κάποιος που φοβάται
Τις ασώματες αισθήσεις.

Κι είπα, από τούδε και εις το εξής,
Να μη σε ψέξω πια για τίποτα.
Να θυμάμαι μόνο τις καλές στιγμές μας.
Ας πούμε, πώς πετύχαινες το ιμάμ μπαϊλντί,
Τις μελιτζάνες παπουτσάκι
Και τα γεμιστά στο φούρνο με τα ξύλα.

Είναι περίεργο που μένουν οι γεύσεις
Εκεί που στερεύει ο θυμός.

Έχει κι ο Θάνατος τη δικαιοσύνη του.
Κι ο Χρόνος επίσης.
Για φανταστείτε να σκοτώναμε για πάντα
Την Κλυταιμνήστρα
Για εκατομμύρια χρόνια
Κι εκείνη να κραυγάζει
– κάπου μεταξύ γελοίου και σοβαρού –
«λυπήσου το στήθος που σε βύζαξε».

Θα ήταν αφόρητα ανιαρό.
Ενώ τώρα έχουμε τις μικρές τελετές μας
Για να αναθαρρεύουμε
Πως τίποτα δεν έγινε.
Και τα σπουδαία μάς τελειώσανε.
Μένει η αιωνιότητα της στιγμής.

7.8.2009

ΆΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Πώς το φως τυφλώνει τα μάτια
Με την πρώτη του λάμψη
Την αλλοτινή!

Κοιτάζω μέσα από τις γρίλιες
Τους φοίνικες
Μιας άλλης παραλίας,
Εκεί που το φιλί
Άνθιζε με το ρόδο της ερήμου
Από υγρασία και ανήσυχο πυρετό.
Ο κάματος του έρωτα
Δεν καταλάγιαζε
Ούτε στ' ανήλιαγα σπήλαια
Της νύχτας
Με τους σταλακτίτες
Και τους σταλαγμίτες
Της επιμονής σου
Να υπερβείς τη μοίρα σου
Και να χορτάσεις
Επαίνους και στεφάνους
Σε αγώνες ερωτικούς.

Τώρα, οι γυμνικές παρελάσεις
Πέρασαν προ πολλού.
Αλλού ηχούν οι μουσικές τους.
Κι από τις γρίλιες βλέπεις
Το απέναντι μπαλκόνι.
Εσύ, περιστέρια και γατιά,
Ορφανές γλάστρες,
Άδειες πλατείες
Και οι θερινοί κινηματογράφοι
Νεκροί,
Να *μυροβολούν* ασύστολα
Τα νυχτολούλουδα
Και τα γιασεμιά.
Αθήνα άδεια
Του δεκαπενταύγουστου
Φιλοξενείς
Οράματα
Από αλλοτινές αποδράσεις
Μακρινές,
Τότε που το σώμα μπορούσε
Κι η ψυχή ποθούσε
Να εκτιναχτεί
Στο σύμπαν το πλατύ
Κι όχι να θαφτεί
Κάτω από ένα μέτρο χώμα.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΘΑΝΑΤΟΥ, ΜΗΤΡΑ ΖΩΗΣ

Ενεός
Έψαυσα
Το άχωρον.
Αμύητος
Εισήλθα
Στο Πειστήριον
Του Σκότους
Κι ασφοδελώς
Ανακέκραξα:
«Μέγας είσαι Κύριε,
Με τους προφήτες Σου!».

Μετά, μία χοάνη
Με αφαίμασσε
Στο αχανές Σύμπαν.
Τρόμαξα να βγω
Από το Άχρονο
Γλιστρώντας
Με νύχια και με δόντια
Στο ανηφορικό μονοπάτι
Του πηγαδιού
Που θα γινόταν η ζωή μου.

Έξω, ένας κορυδαλλός
Κελαηδούσε
Κι έλαμπε
Ο Ήλιος του Μεσονυχτίου.

11/8/2009

ΤΕΛΟΣ

Τελεσιμάχεια
Τελεσιτέλεια
Τελεσιμελής
Τελεσίμβροτος
Τελεσφόρος
Τελεπόρφυρη

12/8/2009

ΑΣΤΕΡΟΔΙΑ

Ηλεκτρονική
Καταιγίδα
Υπτερονίων,
Ανεμικές μουσικές
Καλλωπιστικών κλώνων,
Ευειδείς πόθοι
Ατάκτως ερριμένοι
Στη χωματερή
Του Γαλαξία,
Επικίνδυνες ρωγμές
Στο αρμόνιον
Του σύμπαντος Κόσμου
Αιμορραγούν *δυστηνία*
Στο θησαυροφυλάκιο
Του *ατόκιστου* Χρόνου.
Πεθαίνω στιγμές
Που ανακατεύονται
Το *αστερόδια*
Με τις θηλές σου,
Αφροδίτη εσύ Ουρανία
Πάνδημη Μούσα
Μυστική,
Των ανεμώνων
Υστερόεσσα.

17/8/2009

ΕΝΥΔΡΕΙΟ ΣΕ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

Κι αν δεν υπήρχε ευτυχία
Θα την επινοήσουμε.

Το παρελθόν
Παιδικό μπαλόνι
Μιας Κυριακής
Στον Εθνικό Κήπο,
Τότε που τάισες ποπ-κορν
Τις πάπιες,
Και το αφήνεις – επί τέλους –
Να πετάξει.
Το βλέπεις μια στιγμή
Να χάνεται στο γαλανό
Αττικό ουρανό,
Κι έπειτα κοιτάζεις
τη γύρη
στον θρασύτατο ύπερο
ενός ιβίσκου,
τη θλίψη στο βλέμμα
ενός λιονταριού
που έχει λησμονήσει
προ πολλού
τη ζούγκλα,
τη μοναξιά ενός
κρυστάλλου από αμέθυστο
κρεμασμένου σε περιδέραιο
στο λαιμό μιας Κόρης,
ανεπιτήδευτες μουσικές
ψυχών που ζευγαρώνουν
εκεί στους αιθέρες
κοιτώντας από ψηλά
με περιέργεια
το βάλτο που κολυμπάνε
τ' άδικα κορμιά μας…
Και το μπαλόνι έχει προ πολλού
Φύγει
Σε άλλον ουρανό.
Το παρελθόν πέταξε, πάει.
Ας σβήναν τόσο εύκολα
Τα σημάδια του στις
Πληγές μας.

Αμπελόκηποι, 19/8/2009, πρωί.

ΒΩΛΑΞ ΤΗΝΟΥ

Περνοδιαβαίνει μυστικός ο μουσηγέτης Απόλλων. Στου Ορφέα τις στυγνές πατημασιές ξεκουράζεται. Αναπαύει τη ματιά του στο γαλάζιο, ανασαίνει βιολέττες, ανατρέπει νεροσυρμές γιγαντιαίων βράχων.
Βώλακες. Ιστορικό αμνησίας δώδεκα χιλιάδων και πεντακοσίων ετών. Βαριά περίπτωση εγκεφαλικού. Ο ασθενής θα ανακάμψει με τη συνέργεια της μουσικής και του αδεσπότου Πανός αναζωογονητικό νάμα στις πληγές που κακοφόρμισαν από τη χολέρα του μίσους, την ψώρα του φθόνου, την πανούκλα της αλαζονείας, τη γρίππη της *πασιφαγίας*, τη μοναξιά της ψευδούς ανωτερότητος, την πυρκαγιά της απρόκλητης κακίας, τη μανία της κατάκτησης των πάντων. Διατρέχω εποχές με την ευκολία του σφαιρικού βλέμματος της μύγας, με την ταχύτητα των φτερών της σφήκας, που διανύει τρομακτικές αποστάσεις για να τρυγήσει τη γύρη ενός μοναχικού θάμνου της στέππας που έγινε η ζωή μας χωρίς θυμίαμα του έρωτα, χωρίς λάδι στις πληγές των αγαλμάτων. Σιωπές μουσικές της επιθυμίας όταν το σώμα γοργανασαίνει καραδοκώντας την επόμενη συνάντηση.

21/8/2009.

ΝΟΣΤΟΣ

-Σε σένα επιστρέφω
Πατρίδα του πόνου μου,
Εξιλασμέ του πόθου μου
Ανυπέρβλητε.

-Και η Δύση ξανθή.

-Τώρα, το μόνο που μπορούμε να ελπίσουμε
Είναι ν' αρχίσουν όλα από την αρχή.
Ή μήπως ίσως όχι;
Μήπως αυτό θα γεννούσε την πηγή
Μιας αέναης απελπισίας
Ανανεούμενης εις το διηνεκές;

-Όπως και να 'χει, κρατάμε μόνο εκείνα
Που δεν μας επλήγωσαν.

-Αισιοδοξία της ανάμνησης.

-Ή μήπως γι' αυτό *κάνουμε πάντα*
Τα ίδια λάθη;
Τραβούμε εδώ τραβούμε εκεί
Μέχρι να μας βρει η σκοτεινιά
Να μας σταυρώσει
Στην ερημιά
Που είναι ο έρωτας. [1]

[1] Στίχοι από παλαιό μου ποίημα, βελτιωμένοι.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ

1.
Το πεταμένο χαρτί,
μην το γεμίσεις. Άσ' το για λίγο άδειο από σκέψεις. Και τότε μπορεί να εισβάλλει η ζωή με πλημμυρίδα γνώσεων, από εκείνες που αναζωογονούν τις αισθήσεις.

2.
Παρατηρούσα με τις ώρες
στην ακρογιαλιά το *στραφτάλισμα* του ήλιου πάνω σ' ένα χαλίκι.
Τότε αίφνης εκείνο πήρε στα μάτια μου μια τέτοια καθαρότητα, ακυρώνοντας προσωρινώς τη μυωπία που με κατατρύχει εκ γενετής.
Μετά συνειδητοποίησα ότι εντός ολίγου δεν θα είμαι εκεί για να το βλέπω, και, πολύ μετά, ο ήλιος που το καθιστά πολύτιμο θα έχει σβήσει.
Όμως κάποιος θα το έχει δει το *θαλασσόβιο* χαλίκι, κάποτε.

3.
Ο γλάρος με προσπέρασε ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά αδιάφορη.
Θα είχε δει πολλούς σαν εμένα. Κουρασμένους από τη γνώση και την τόση αποφορά της ηλικίας.
Τζίτζικας που βιάζεται, πριν αλλάξει καβούκι, να πει το τελευταίο του τραγούδι.
Μπορεί να μην με κατέγραψε καν ο σκληρός δίσκος εκείνου του γλάρου.
Καλύτερα έτσι.
Η λησμονιά είναι μερικές φορές επιθυμητή. Σχεδόν ευλογία.
Απαλύνει τις αιχμές, τις ακμές, τις γωνίες, τις ματαιοδοξίες, τις επιστρωματώσεις αξόδευτων ονείρων, και οραμάτων που έμειναν στα αζήτητα της Ιστορίας, αδύναμα να υλοποιηθούν.

4.
Κι ήρθε η ώρα να πεις αντίο στην ακρογιαλιά. Ο ήλιος δύει πάντα νωρίτερα, μ' εκείνο το λυτρωτικό αίσθημα πως δε χρειάζεται πια να παλεύεις. Η νύχτα που θα έρθει θα περάσει γρήγορα με μουσικές, ιωνικά συμπόσια με όλες τις γήινες ηδονές *εις τη νιοστή*, με όλες τις αισθήσεις σε έξαρση, ακόμα κι εκείνες που δεν έχουν ακόμα ανακαλυφθεί από την επιστήμη. Κι έπειτα εμείς θα στροβιλιζόμαστε αέναα σε γλαυκό ουρανό, εκστατικοί, ερωτικοί, και ανυπόδητοι. Οργασμικοί ανεμοστρόβιλοι πολύχρωμων ενεργειών, αοράτων, θα ταράζουν τον αιθέρα, κι όλα εκείνα που μας σκότιζαν θα γίνουν παρελθόν σε μια στιγμή. Ανεπιστρεπτί θα διαλυθούν αδιέξοδες φαντασιώσεις, κι οι ονειρώξεις μας κοχύλια στην άμμο που τα γυμνώνει κάποιος πεινασμένος γλάρος από τη σάρκα τους. Τότε θα γυρίσω και θα σε κοιτάξω για πρώτη φορά, με την περιέργεια του νεοφώτιστου, κόσμε ρευστέ…

5.
Κοίλε Ερμή[2], μέτρα των στίχων μας το είναι
με του πόθου τον πήχυ, τον ακύμαντο.

[2] Αναφορά στο στίχο του Γιώργου Σεφέρη «ανάμεσα στον κοίλο Ερμή και την κυρτή Αφροδίτη», από το ποίημα «Πραματευτής από τη Σιδώνα» από το «Ημερολόγιο Καταστρώματος Γ'».

ΤΟ ΆΓΑΛΜΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Περνούν τα ίδια και τα ίδια
Σα νερό που τρέχει στην παλάμη μας
Και μας μαγνητίζει με τους ιριδισμούς του.
Κάποτε θυμόμαστε να πιούμε
Μια στάλα[3],
Να βρέξουμε τ' αχείλι μας
Το πικραμένο,
Κι άλλοτε απολησμονιόμαστε
Στου Χρόνου την ασίγαστη χλαπαταγή.
Κάποια μέρα θα δούμε το χέρι από ψηλά
Και τότε θ' αντιληφθούμε
Πως ενός αγάλματος ήτανε
Σκυμμένου στην ακρογιαλιά
Να μελετά κροκάλες και καβούρια,
Ενόσω το θαύμα της δημιουργίας
Συντελείται,
Καινούργια σύμπαντα
Γεννιούνται και πεθαίνουν.

[3] Εικόνα εμπνευσμένη από το ποίημα «Μυθιστόρημα ΙΗ'» του Γιώργου Σεφέρη.

ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΣ

στον φίλτατο ποιητή Γιώργο Χρονά

Στα σπίτια των θνητών θεών
Κατεβαίνουν οι ουράνιοι
Με τη συμπόνια του Φωτός στα μάτια
Για τα ταλαίπωρα ζωύφια
Που παλεύουν ολημερίς κι ολονυχτίς
Με τόνους και πνεύματα
Για να παγιώσουν μια στάλα
Σοφίας.

Κι οι ουράνιοι κουβαλούν πάντα δώρα
Όταν έρχονται στα φτωχικά
Παλάτια
Με τη μυρωδιά του μελανιού της σουπιάς
Στα ρουθούνια των ταλαίπωρων
Γραφιάδων
Που μένουν πάντα καθηλωμένοι
Κοιτώντας το Άπειρο
Με μια έκφραση απορίας,
Και το φτερό στρουθοκαμήλου
Μόνιμα κολλημένο
Μεταξύ δείκτη και αντίχειρα.

Όμως αυτή η πολύτιμη σταγόνα σοφίας
Αιώνια τούς διαφεύγει.

Βιβλιοπωλείον Οδού Πανός, Διδότου 39, Σάββατο 9/9/2009, 13:53

ΠΕΡΑΣΜΑ

Στην ουτοπία του Απείρου
Συσσωματώθηκα
Με της Κίρκης τις βδελυγμίες
Τις ανείπωτες,
Με τον ακαταμάχητο ανασασμό
Των Σειρήνων
Που πλέκουν τα μαλλιά τους
Μαργαριτάρια
Και τα ξεπλέκουν με κοράλλια.
Χτένια της θάλασσας
Πυρώνουν τη μορφή τους
Με της αιδημοσύνης το ερύθημα.
Ασίγαστες μουσικές πολιορκούν
Τ' αυτιά του Οδυσσέα
Αναδεύοντας αναμνήσεις
Από άλλες ζωές
Αποκρυσταλλωμένες
Στα παλάτια του Σείριου
Κι ο ουρανός βαθύς.

Στη σκιά των ταπεινών
Βυθίστηκα
Στην κινούμενη άμμο
Της απουσίας σου.

Έρωτα εσύ μυστικέ,
Μανιασμένα σε κυνήγησα
Μα δεν σε βρήκα.

Κι ας θυσίασα τα *νενομισμένα*
Και στην *ουρανία* Αφροδίτη
Και στην *πάνδημο*.

ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΤΑΛΕΝΤΟ

Και τα δέντρα στο πρώτο νεκροταφείο
Ακινητούν από σοφία
– κρατούν την ανάσα τους, ήθελα να πω,
από *αμηχανία* −
Κοιτώντας τις *οργανικές* συγκρούσεις
των γαλαξιών
Στον έναστρο ουρανό…

Γνωρίζω πολλούς νεκρούς
Που θάφτηκαν μαζί με το ποιητικό
Ταλέντο τους
Και γυρνούν τη νύχτα
Αδέσποτοι
Από εδώ κι εκεί
Γυρεύοντας την κώχη εκείνη
Που δεν μπάζει
Νερό της θνητότητας
Σκουριασμένο.
Αναζητούν καταφύγιο
Για να στεγάσουν
Τη μοναξιά της *αποφοράς* τους,
Πιάνουν το μολύβι,
Όμως τα δάχτυλα δεν του δίνουν
Εντολή να κινηθεί,
Κι έτσι ματαιοπονούν
Αδυνατώντας να γράψουν
Το αριστούργημα εκείνο
Που θα τους εκτινάξει
Στη Νήσο των Μακάρων
Για να τιμούν τη Μούσα Ερατώ.

22-23.9.2009

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

Σ’ ένα βράχο γλυπτό
Ανακάλυψα τη μοίρα
Της Ανδρομέδας
Πριν την κατασπαράξει
Το κήτος το Ατλαντικό.
- Να ζεις στο τώρα,
Έρωτά μου.
Αυτό είναι το μυστικό
Του Κάλλους.
Της Ωραιότητας η στυγνή
Ομορφιά
Δεν είναι για σένα.
Όχι πια. Ο καιρός πέρασε
Για τέτοιες μάταιες επιδιώξεις.
- Τώρα καθρεφτίζομαι
Στης θαλάσσης το μυχό
Στων νησιών τους μυστικούς
Κόλπους,
Στον προσήλιο βράχο
Που δέθηκε γυμνή η
Ανδρομέδα
Λίγο πριν τοξεύσει
Τον φτερωτό Περσέα
Το βέλος το αλάθητο
Του Έρωτα.

Σύμη, 25/9/2009

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

Στη μικρή Χριστίνα Καραμήτσου,
αντίδωρο για το ποίημα της

Να ’ταν η καλοσύνη
Κολλητική
Σαν τη γρίπη των αγγέλων.
Να ’τανε το χαμόγελο
Μεταδοτικό
Σαν την ευθυμία των σοφών
Που δεν παίρνουν στα σοβαρά
Τον εαυτό τους,
Αφού γνωρίζουν τη
Ματαιότητα των πάντων.

Να ’ταν η μουσική
Πανανθρώπινη κληρονομιά
Κι η Ποίηση
Μόνη δυνατή γλώσσα.
Να ’ταν η προσφορά
Ανιδιοτελούς αγάπης
Το μόνο νόμισμα στην κυκλοφορία.

Ιανός, 30/9/2009

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΟΘΟΙ

Κάθε μέρα
Κερδισμένη απ’ το σκοτάδι
Και το θάνατο,
Την αφιερώνω στο Φάος
Που τα πάντα διαπερνά
Και εμψυχώνει.

Ανασαίνω πεταλούδες του αιθέρα,
Ψυχές που βιάζονται να συσσωματωθούν
Ενσωματούμενες εις το *πεπερασμένον*
Της ύλης της *τριπτής*,
Εις τη φρικτή συνάφεια των φαινομένων
Με το Όνειρο
Μιας μακρινής καταγωγής
Που φοβόμαστε να θυμηθούμε.

Κι ο Χορός της Ήττας καλά κρατεί.
Τη Μνημοσύνη κερδίζει η Λησμοσύνη
Στης ελληνορωμαϊκής πάλης τα σημεία.

Αμπελόκηποι, 2/10/2009

ΙΑΩ

Στην τομή
Του απείρου
Με τις ράγες
Του τραίνου
Κύλησε η ζωή σου
Και σταμάτησε
Μια στιγμή, να ανασάνεις
Ένα μήνυμα αιωνιότητας.
Έπειτα συνέχισες πιο ελαφρύς
Την πορεία σου,
Σαν άλογο δεμένος
Στο άρμα
Ιχνηλάτη
Του Ήλιου του Εσπερινού.

ΛΕΙΔΙΝΟΣ ΆΔΩΝΙΣ ΟΡΦΕΑΣ

Το ψιλόβροχο
Ρίχνει τα φύλλα στη βεράντα
Φυτών
Που αναμασούν το περασμένο
Καλοκαίρι
Αναμένοντας την άνοιξη.

επί-ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Τούτο μου εστί το σώμα:
Το χαρτί ετούτο.
Τούτο μου εστί το αίμα:
Το μελάνι το πλημμυρισμένο.

Να εξιστορήσω ανεμικές,
Να περιγράψω θύελλες,
Να ξαναζήσω βακχικές,
Οργιαστικές τελετές
Της σελήνης,
Σαν τότε
Που το σώμα ήταν λευκό
Και το μελάνι κόχλαζε.

ΟΥΤΙΣ

Κάθε πρωί ανοίγω τα μάτια
Στην ίδια ψευδαίσθηση του κόσμου
Ευθυτενής
Χαιρετώ τον ήλιο
Σα να μην πρόκειται να τον ξαναδώ
Διαλέγω το ρούχο, τους κοθόρνους
Και το προσωπείο της ημέρας,
Και βγαίνω στον αιγιαλό
Να λουστώ την αλμύρα
Της Καλυψώς.

Προς Πόρο, 20/10/2009

ΠΟΛΕΩΣ ΣΗΜΑ

Ένα πουπουλένιο ξέφτι
Στον ουρανό
Σου θυμίζει πως όλα καταλήγουν
Στον ατμό.
Δεν κατέχουμε τίποτα
Κι ό,τι θεωρούμε καλά
Διαφυλαγμένο
Επισκέπτες από άλλη διάσταση
Το βλέπουν σαν αμπέλι ξέφραγο,
Αφού η γραμμή που χαράσσουμε
Στο χαρτί
Δεν κρύβει μυστικό εντός της
Όταν την κοιτάς από ψηλά.

22/10/2009

ΠΟΙΗΣΗ

Διαρκής επαναπροσδιορισμός
Του εαυτού
Στον κόσμο,
Το μάτισμα του ιστού
Της αράχνης
Μετά από ανεμοστρόβιλο,
Καταφύγιο από το χιονιά,
Απαντοχή κι ελπίδα
Για τον κατατρεγμένο,
Όνειρο του φυλακισμένου
Ότι πετάει,
Καπνός από καμινάδα
Για τον θαλασσοδαρμένο,
Παραμυθία της ψυχής
Των απανταχού απελπισμένων,
Παρηγοριά στον άρρωστο,
Σάλεμα για τον μαρμαρωμένο ενεό
Που απέμεινε στήλη άλατος
Μετά την ενατένιση του Αγνώστου
Την ακαριαία.

ΕΠΙΚΛΗΣΗ 112

Θαμμένος στα βιβλία.
Ποιος μας κατάντησε έτσι;
Δημιουργικοί οραματισμοί
Της νιότης
Για ένα μαυσωλείο
Γεμάτο από βιβλία.
Οι τοίχοι διαφανείς
Και η εξοχή
Ένας μονότονος
Πλαστικός χλοοτάπητας.
Το μόνο δέντρο
Ήταν ο μεταλλικός ιστός
Πάνω στον οποίο
Στρατοπέδευσε
Ο μοναδικός πελαργός
Πριν μεταναστεύσει.

Εσένα καλώ, θάλασσα της προσμονής,
Να με προστατεύσεις από
Τον εαυτό μου.

Κυριακή, 8 Νοεμβρίου 2009

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΜΙΑΣ *ΕΠΑΝΑΚΑΜΨΕΩΣ*

Την ελευθερία του ανθρώπου
Ν' αμαρτάνει από άγνοια
Τη ζήλεψαν ακόμα κι οι θεοί.[4]

Σπαταλήσαμε τη δημιουργική πνοή
Που μας χάρισε εκείνη η ανάσα
Σε ματαιοδοξίες
– και οράματα άλλων πολιτισμών –
ανθρώπων που πούλησαν το έχει τους
για να αγοράσουν οικόπεδα
σε μακρινούς γαλαξίες
ανίδωτους.

Είμαστε υποχείρια των μωροφιλοδοξιών μας
Εκείνων που δεν μπορέσαμε ν' αντέξουμε.
Το βάρος της Γης
Στους ώμους του Άτλαντα
Ζηλέψαμε,
Μόνο που δεν είχαμε το
Μυοσκελετικό σύστημα
Και τους νευρώνες του Γίγαντα.

Τώρα πληρώνουμε την *΄Υβριν.*
Ο Χρόνος έληξε.
Η *Άτη* ακονίζει τα δόντια
Του *αλάστορα δαίμονα*
Και οι *Ερινύες* διψούν για αίμα.

Στο νησί των Κιμμερίων
Αναζητήσαμε τονωτικά
Της εξασθενημένης μνήμης.
Θυσιάσαμε τον τράγο τον ορμητικό
Και το χυμό αδειάσαμε των σπλάχνων του
Στο χώμα
Να μυριστούν οι πεθαμένοι
Και ν' ανέβουν στο φως του Ήλιου
Αυτοστιγμεί
Με τα μάτια γυάλινα, τρύπια
Κι ο δίφυλος Τειρεσίας
Να προφητέψει
Το γυρισμό μας στην Ιθάκη
Της Τροίας.

Πάντα στη χώρα του Πρίαμου
Θα γυρίζουμε
Στη χώρα που διαπράξαμε

[4] Στίχοι από παλαιό μου ποίημα με ημερομηνία 11/11/2002

Την ΄*Υβριν*,
Εκεί που κάψαμε τ’ αγάλματα
Των θεών
Και *δηώσαμε* τα ιερά τους.

Με τέτοια λογική
Ποτέ δεν θα γυρίσουμε
Στον Ωρίωνα,
Σιδηροδέσμιοι στο μαγγανοπήγαδο
Της ΄Υλης
Εσαεί.

9-11/11/2009

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΤΑΥ

ΆΛΦΑ

Ύψιλον

Ανάχαρσις

Αναξίμανδρος

Αναξαγόρας

Αναξιόπιστος

Αξιόκερσος

Αχειροποίητος

Ανάστασις

Ανάπαυσις

Άμωμος

Απυρόβλητος

Ανοσοποιητικός

Αχυροκάλυβο

Αναμετάξυ

Αντιμέτωπος

Αλλούτερος

Αναξιμένης

Ανωμερίτης

Ανακόλουθος

Αναφανδόν

Ανύπανδρος

Ανακατάταξις

Αναμονή

Ανοχύρωτος

Ανάτασις.

11.11.2009

΄ΕΡΓΟ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Η εργασία θα μας απελευθερώσει.
Όμως εργασία χωρίς έργο κοινωφελές
Ελευθερία δεν εξασφαλίζει.
Βαλθήκαμε κι εμείς να πελεκάμε
Κορμούς δέντρων
Σωριασμένους από την τελευταία νεροποντή
Να φτιάξουμε δοξάρια,
Να φτιάξουμε σκαριά
Να περιπλεύσουμε τον Ελλήσποντο
Να *γιατροπορέψουμε* τους ασθενείς
Τους *χρήζοντες* χείρα βοηθείας…
Και δεν τελειώνουν τα «να».
Τι εποχή καταστροφής και ανασύνταξης.
Πόσες δυνάμεις ανασύνθεσης
Αντιπαλεύουν τις δυνάμεις της αποσύνθεσης.
Πόση προσπάθεια χρειάζεται
Για να βγάλουμε τον Ήλιο
Από τα λασπόνερα.
Κι εμείς γενναίοι, τρυφηλοί, ωραίοι
Στη *αν-ερπή* σπουδαιότητά μας
Χαριεντιζόμαστε με το έρεβος
Και ατενίζουμε το υπερπέραν,
Χωρίς δέος,
Αλλά με την παιγνιώδη διάθεση του Οδυσσέα.
Θα επιστρέψουμε, κάποτε.
Πάντα επιστρέφει κανείς *εκεί*
Που γεννήθηκε.

Κυριακή, 15/11/2009

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΙΙ

Όμως εδώ δε θα με βρεις.
Απέδρασα κάποιο βράδυ
Που περνούσε μαραθώνιος
Σαλιγκαριών.

Οδός Άρνης 8, 30/11/2008

ΤΑ ΆΦΙΛΑ

Μέσα από τις ρωγμές του χρόνου
Αναζήτησα την 25η ώρα
Και τη βρήκα:
Σε οστεοφυλάκια χορταριασμένα
Από την πανούκλα,
Σε λευκώματα με φωτογραφίες
Που κόλλησαν
Από την αχρησία,
Σε αγκαλιές που δεν γυρίσαμε
Εγωισμού ένεκα.

Τώρα, τι θέλεις να πω
Δύο παρά κάτι,
Κυριακή χαράματα,
Ξημερώνοντας του Αγίου
Νικολάου;
Πως τίποτα δεν χάθηκε,
Πως όλα είν' έτοιμα
Να ξαναρχίσουν
Και η ζωή μάς χαμογελάει;
Έστω.

Όμως σ' εμάς δεν ταιριάζουν
Τα μοιρολόγια
Κι οι μοιρολατρείες.

Κι αν έχουμε
Ακόμα
Μία μέρα
Ή μία αιωνιότητα
Μπροστά μας
Θα τη ζήσουμε
Με τη γενναιότητα
Των απελπισμένων.

4/12/2009

ΣΗΜΑ ΠΟΛΕΩΣ

Μέσ’ την ομίχλη των αστέγων πλανιέμαι,
Εκείνων που επισήμως
Είναι εκτός των *καταστίχων* της πόλεως.

Αγκαλιά με τη μαρμάρινη στήλη
Που γράφει «σήμα πόλεως» αποκοιμιέμαι
Ελπίζοντας πως όταν ξυπνήσω
− ή μέσα στο όνειρο εκείνο το βαθύ –
Μια κάποια πόλις
κι εμένα τον *πλάνητα*
θα δεχθεί.

Πλην όμως μετά ξυπνάω,
Πλένομαι στις γούρνες
Ισιώνω τα μαλλιά μου
Με τα χτένια του πεύκου,
Ξαπλώνω στον ήλιο
Δίπλα σε ένα *μισοτσακισμένο* πιθάρι
Και λέω «δε βαριέσαι!».
Μέρα είναι κι αυτή, θα περάσει.
Ελπίζοντας, βεβαίως, ενδομύχως
Πως έτσι θα περάσει κι η ζωή.
Λάθρα
Κι από τον *κόσμον* έξω,
Απολαμβάνοντας όμως από καιρού
Εις καιρόν
Την ελεημοσύνη
Και τα ψίχουλά του,
Ώσπερ *στρουθίον*, διαχειμάζον
Μετ’ επιδόματος.

11/12/2009

ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Στο μεσημβρινό της *τετρακτύος*
Εξακτινώθηκα
Υψιπετής,
Πλαγιοκοπήθηκα
Από της βαρύτητας τα κύματα.
Στο δίχτυ του χρόνου βούτηξα
Αλιευτής του αγνώστου,
Αυτοδύτης του πόθου
Τρικάταρτος.
Τώρα επανέρχομαι στην πέτρα,
Στο βράχο το θαλασσινό
Που αγκιστρώνονται τα χταπόδια
Και γυροφέρνουν οι δράκαινες,
Στο βάλτο τον πρασινωπό
Με τις καραδοκούσες τσούχτρες
Και τα πιράνχας, που μείνανε
Δίχως σώμα από τη λειψανδρία.
Τώρα βυθίζομαι στο τώρα,
Στο άλλοτε και στο πουθενά εθισμένος,
Κάπου μετά από το πριν
Κάπου πριν απ' το μετά,
Στο Τώρα.

11/12/2009

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΠΤΩΣΗΣ ΣΠΟΝΔΥΛΟΥ

1. Τη στιγμή της απουσίας πόνου
Μακριά πετώ
Σε ουρανούς με χιλιάδες φεγγάρια
Και δυο-τρεις ήλιους.
Δεκάδες αστέρια διασκορπίζουν
Το φως τους
Αφειδώλευτα.

Άλογα ξεχασμένων ερώτων
Της νιότης
Ζυγοσταθμίζουν το ποδοβολητό τους
Σε πλακόστρωτα ανείδωτα
Που καλύφθηκαν από άσφαλτο
Σε λωρίδες ταχείας κυκλοφορίας.
Τη στιγμή καρτερώ που ο πόνος
Θα πάψει για πάντα
Κι ο αναστεναγμός
Θα γίνει παφλασμός
Στη λιμνούλα του πόθου
Του αξημέρωτου.

2. Κι έρχεται στιγμή
Που μήτε χαρά μήτε μελαγχολία
Σκιάζει την ηδονή της ύπαρξης
Με την πλησμονή του πόθου
Του ανύπαρκτου,
Διαχεόμενος σε γωνιές φωτεινές
Του Σύμπαντος
Με τα γαϊδουράγκαθα του ελέους
Ν' ανθίζουν ολοχρονίς
Χωρίς σφυγμό,
Με τον παλμό της ανάσας
Της πρωταρχικής
Των δημιουργών
Του *Φάους*.

3. Ας ήμουνα νιος
Ακόμα μια φορά
Να ξανάρχιζα
Το ξόδεμα της ύλης
Στο καμίνι του ήλιου
Του *αφθινοπώρητου*.

4. Ηδονή του βλαστού
Που σκάει μύτη
Από του σπόρου
Την ασφυκτική αγκαλιά.
Στα έγκατα των ηφαιστείων

Επιθυμώ να θαφτώ.
Με τη λάβα ν’ ανθίσω κι εγώ,
Να σηκώσω κεφάλι
Πάνω από φουρτουνιασμένα πέλαγα.
Φανός πυρός
Στην πιο λαμπρή του ώρα
Αυγινός.

5. Αυτή η ζωή στιγμές στιγμές
Κρατάει λίγο,
Κι άλλοτε αθεράπευτα πολύ,
Σα σφάχτης που σου θυμίζει
Πως υπάρχεις
Ακόμα στο ίδιο πολυκαιρισμένο
Κορμί
Ξεφτισμένος.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

1. Το παιχνίδι των ματιών. Πώς πάει;
   Με τον ένα ή τον άλλον τρόπο.
   Μόνο που μερικοί δεν είναι έτοιμοι να ρισκάρουν.
   Από δειλία ίσως. Ή από έλλειψη επιθυμίας.
2. Ανήκομεν εις την Δύσιν
   εν μέσω Ανατολής.
3. Μεσούσης της πρωίας
   Το όνειρο της ηδονής
   Μου αποκαλύφθηκε,
   Καραμελωμένο άχυρο
   Με μυρωδιά στάβλου.
   Κοίταξα γύρω μου
   Το αποστειρωμένο περιβάλλον
   Κι απελπίστηκα.
   Κρεβάτια έρωτα
   Κρεβάτια χειρουργείου.
4. Πού να πάει τόση δύναμη;
   Τόση αξόδευτη επιθυμία;
5. Και τα βιβλία
   Σωρός του πύργου της Βαβέλ
   Πριν γκρεμιστεί
   Οδηγούν στη μεγαλύτερη απραξία.
6. Ευτυχώς που υπάρχει κι ο Θάνατος.
   Φανταστείτε να ζούσαμε
   Άπειρα χρόνια.
   Θα είχαμε παραδοθεί στη δουλεία
   Και στη λήθη.
7. Πόσες φορές ο θάνατος
   Μας λυτρώνει!
   Η εικόνα του αγαπημένου
   Στο φέρετρο
   Με τα μάτια σφαλιστά,
   Για πάντα.
   Ούτε ένα τόσο δα
   Παιχνίδισμα της κόρης.
   Μήτε ένα πετάρισμα των βλεφαρίδων,
   Εκείνων που τις τρόμαζε
   Η αντηλιά
   Και το ξενίτεμα
   Των αποδημητικών.

01/01/2010

ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΕΡΩΤΙΚΟΣ

Πήγαμε στο θάνατο
Και γυρίσαμε
Με το ίδιο εισιτήριο,
Ανεπίδεκτοι λήθης
Ανεπίδεκτοι σιγής.
Φαίνεται ότι ακόμα
Δεν σπαταλήσαμε
Την αντοχή των πνευμόνων μας
Σε κραυγές,
Οιμωγές,
Ιαχές,
Αναμεταδόσεις αγώνων
Με προδεδιαγραμμένα
Αποτελέσματα.

02/01/2010

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Χωρίσαμε χωρίς να χαιρετηθούμε.
Ντροπή και όνειδος.
Μικροψυχία μας εμπόδισε
Να τιμήσουμε το μεγαλείο
Των στιγμών
Που ζήσαμε μαζί,
Που κολυμπήσαμε
Σ' άλλους ουρανούς,
Σ' ανείδωτους αιθέρες.
Τώρα πεθαίνεις
Και θέλεις, λες,
Να με ξαναδείς.
Προς τι;
Και κάποιος άλλος
Την έστησε
Κάποια βραδιά
Στη σκοτεινή γωνιά
Της εξώπορτάς μου.
Κι έπειτα αποσύρθηκε βιαστικά.
Τι κατάλαβε;
Έτσι, για να τον κουβαλώ
Πάντα
Εντός μου.
Ψευδο-ποιητική
Ματαιοδοξία.

ΠΟΝΟΜΗΡΥΚΑΣΤΗΣ

Σε πολλών βιβλίων
Τις σελίδες
Φόβος ανθρώπου
Για τον άνθρωπο
Κραυγάζει.
Λίγη αγάπη,
Ακόμα λιγότερη παρρησία,
Λιγοστή τόλμη
Να υπερβείς
Τον εσωτερικό μονόλογο,
Το αναμάσημα του πόνου,
Και ν' αντικρίσεις
Τη μέρα που χαράζει
Μ' ευγνωμοσύνη.
Πέρασαν εκείνα τα χρόνια
Που ήταν ροδο-πορτοκαλό-χρυσα
Τα δειλινά
Και γαλαζο-κρυο-πόρφυρες
Οι ανατολές.
Τις δύσεις των άστρων
Δεν θα ματαδείς.
Κρύφτηκαν από τη ντροπή τους.

ΑΛΛΟΠΑΓΗΣ

Τα ηλεκτρόνια των πυρήνων σου
Θέλω να οσμιστώ.

Τις επιταγές
των *συννέφων*
Να βρέξουν δρόσο
στο κορμί μου
το ανόργωτο
ικετεύοντας.

Στην αύρα των χαδιών σου
Να κρυφτώ,
Χαμένο ρούχο
Από σκιάχτρο
Που δεν επιτέλεσε
Το έργο του
Κι έφαγαν τ' αγριοπούλια
Όλη τη σοδειά
Καταδικάζοντας την πόλη
Σε λιμό.
Τα ορφανά ξεχύθηκαν
Στους δρόμους,
Κλέβουν τα *κόκκαλα*
Από το στόμα
Αδέσποτων σκυλιών
Λυσσασμένων για αθανασία.

Της πείνας ο χρυσός
Χαλκάς
Στόλισε τα *κολλάρα*
Πολλών λιμασμένων.

Υποτέλεια
Δόλωμα πολυτελείας,
Της αυτοτέλειας
Χαλκούς εχθρός,
Των νοσημάτων της ανοησίας
Αμάσητος καρπός.
Ανάστατος ο λαός
Πετάχτηκε απ' το κρεβάτι
Ανησυχώντας σφοδρώς
Για τον κολικό
Της αυτοκράτειρας.

Κι ο γάτος *σαλός*,
Αλυχτάει μέσα στο σκοτάδι,
Ονειρευάμενος πως

Ήταν λύκος
Που κυνηγούσε τον μαύρο
Πάνθηρα
Καταμεσής των άστρων
Αλλοπαγής.

Θεσσαλονίκη, Ολυμπιείον 4/2/2010.

ΓΑΛΑΞΙΑΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Η σιωπή των *θορυβημένων* άστρων
Όταν συγκρούονται γαλαξίες.
Η περιέργεια των κομητών
Να οφθαλμοπορνέψουν
Την κοσμική καταστροφή
Όταν εύφοροι πλανήτες
Μετατρέπονται σε στάχτη
Και τα πολύτιμα
Μέταλλά τους
Εκτοξεύονται
Σε σκόνη κοσμική
Για να γονιμοποιήσουν
Ζωηρούς νάνους,
Νωχελικούς γίγαντες,
Και αδέσποτα κορμιά
Που γυρεύουν κάπου
Να στερέψουν
Τη ζωτική ορμή
Τής σπονδυλικής τους
Στήλης

Εις το *δινοστεφές*.

ΚΟΣΜΙΚΟ ΣΦΑΙΡΙΣΤΗΡΙΟ

Η ουσία της Κακίας
Είναι άγνοια
Της ουράνιας αρμονίας.

Υψιπετείς κραδαίνοντες
Τη σπάθα του Δικαίου,
Οι άγγελοι του Αγαθού
Ποθούν αδελφοσύνη
Ουρανού και κραταιάς
Της Γαίας
Για ομόνοια πεινώντες,
Για αρμονία διψώντες,
Ουρανομήκεις σέρνουν τις κραυγές
Εις τον αιθέρα
Για να τρομάξουν τους πυρρούς
Τους άγγελους του Σκότους.
Όμως αυτοί δεν κάμπτονται
Ψηλάρμενα ορθοπατίζουν
Ακροθιγείς,
Τα βένθεα του ζόφου,
Του γνόφου τις ανήλιαγες σπηλιές
Ιχνηλατώντας.
- Η σύγκρουση αμετάκλητη.
- Ανεκλάλητος ο αγών

Εις τους αιθέρες
Θα συντελεσθεί,
Των ουρανίων σωμάτων
Αχνοστεφής πάταγος.
- Στου κοσμικού σφαιριστηρίου

Την επικράτεια
Τα στοιχήματα δίνουν και παίρνουν,
Προσπάθειες καταβάλλονται
Να κρατηθεί λογαριασμός.
- Εις μάτην.
- Οι Δίκαιοι ποντάρουν
Στο Φως
Οι Άδικοι στο Σκότος,
Κι οι πονηροί,
οι καιροσκόποι,
οι φαύλοι

και στους δύο,
για να μπορούν με το νικητή μετά
άσφαλτα να πανηγυρίσουν.

Θεσσαλονίκη, 5/2/2010

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΙ

Η σύντροφος των ονείρων μου
Είναι εγώ…
Ο εφιάλτης της ζωής μου
Είμαι εσύ…

- Πεθαίνοντας αργά
Μια Παρασκευή
Στη Θεσσαλονίκη,
Αναζητώντας
Το κλειδί εκείνο
Που γυρίζει το Χρόνο
Προς τα πίσω
Και οι πόρτες ανοίγουν
Ανάποδα
Τα πρόσωπα νεάζουν
Αντί να γερνούν
Κι οι έρωτες, φουντώνουν
Αντί να φθίνουν.

Το κλειδί δεν το βρήκαμε.
Μένει τώρα να αποδεχτούμε
Την απώλεια.

Θεσσαλονίκη, 5/2/2010 – Αθήνα 18/2/2010

ΒΑΚΧΕΣ

Εμείς και γλεντήσαμε
Και χορέψαμε
Και τον Παιάνα τραγουδήσαμε
Στον Διόνυσο

«Ιώ! Ιώ! Βάκχε! Ευοί! Ευάν!» *(τρις).*

Τώρα, μένει να περπατήσουμε
Στα μαρμαρένια αλώνια
Αγέρωχοι,
Να νοιώσουμε στην αγκαλιά
Τού Χάροντα
Τον τελευταίο σπασμό
Τής Ύλης
Πριν παραδοθεί
στού άΧρονου
την ανέσπερη
γαλήνη.

Εστιατόριον «Φαίδρα», τραγουδούσε η Ελένη Κοκκίδου, 22/2/2010, ώρα 2:22.

ΣΚΛΗΡΟΤΗΤΑ

Δυο κίτρινες πεταλούδες
Ερωτοτροπούσες
Είχαν την ατυχία
Να συναντηθούν
Με τη μάσκα
Του βιαστικού
Λεωφορείου
Της γραμμής
Αθήνα-Άρτα.

Οι αμυγδαλιές
Στην άκρη του δρόμου
Χάνουν τ' άνθη
Πρόωρα
Από τους καθρέφτες
Των υπεραστικών
Λεωφορείων.

Ένα σκυλάκι
Γεννημένο στα βουνά
Της Στερεάς Ελλάδας
Βαδίζει τρομοκρατημένο
Στο ανύπαρκτο
Πεζοδρόμιο
Της εθνικής οδού
Ευάλωτος σε τόσους
Τόννους σίδερο
Που το προσπερνούν.

Και μετά, τι να πεις
Για τους ανθρώπους;
Τι να σου κάνουν
Οι κακόμοιροι;
Γυμνοί κι απροστάτευτοι
Πορεύονται
Κάτω από τόσα ρούχα.
Πτυχία,
Διπλώματα,
Περγαμηνές,
Τίτλους
Κι αξιώματα;…
Κι η μοναξιά από μέσα
Τους κραυγάζει
Της σάρκας που
Λαχταράει τ'
Αγκάλιασμα,
Ένα χάδι έστω,
Ποθεί μα πεθαίνει ανέπαφη.

ΑΙΘΕΡΙΑ ΚΙΝΗΣΗ

Ένας άνθρωπος που κοιτάζει
Τον ουρανό
Από τον εξώστη του τρίτου ορόφου
Ενός φτηνού ξενοδοχείου
Στη αγορά της Άρτας
Και νιώθει τα σπουργίτια
Να πετούν πάνω από
Το κεφάλι του,
Κινούμενοι σταυροί
Σε μνήματα
Αόρατου νεκροταφείου
Με το φεγγάρι να
Γεμίζει
Και τα φύλλα της λεύκας
Ανταριάζοντας.

Άρτα, 26-2-2010

ΣΕΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΧΙΛΗ

Η ζωή
Μια στιγμή που περνάει
Σφυρίζοντας,
Μία άμαξα νεονύμφων
Που κορνάρει,
Ένα πουλί που πετάει
Προς το βόλι
Που θα το διαπεράσει.

Το παιδί υποδύεται
Τους μεγάλους,
Γιατί κάπου βαθιά
Μέσα στο κύτταρό του
Ξέρει
Πως δεν θα προλάβει
Να γεράσει.
Το τσουνάμι θα
Καταφτάσει
Δριμύ
Να ισοπεδώσει
Ό,τι απόμεινε
Από τις ψευδαισθήσεις
Αιώνιας ευτυχίας
Και το τρένο βαρύ
Κυλάει σε μια γραμμή
Που σε λίγα μέτρα
Τελειώνει.
Το συνεργείο
Δεν πρόλαβε
Να στρώσει
Το υπόλοιπο
Εξαιτίας της απεργίας
Των σιδηροδρομικών.

ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΣ ΚΟΛΠΟΣ

Τα φύλλα του ευκαλύπτου
Χαϊδεύουν τα κύματα,
Μα δεν τ’ αγγίζουν.
Έτσι γινήκαμε κι εμείς
Με τα χρόνια:
Βράχοι που σαλπάρουνε
Μα δεν συναντιούνται.
Αν μπορούσαμε κάθε
Στιγμή
Να ζούσαμε αυτήν
Την αιωνιότητα
Ψυχοσταγείς
Σε μετέωρη *αιμοστασία*!

Κορωνησία, 27/2/2010

ΠΡΟΩΡΗ ΑΝΘΟΦΟΡΙΑ

Η Φύση κρατάει την ανάσα της
Λίγο πριν τη μεγάλη Άνοιξη.

Η καρδιά χτυπάει σεμνά
Λίγο πριν τη φουσκοδεντριά.

Το αγέρι σταματάει να φυσάει
Λίγο πριν την πνοή
Για να ξετινάξει
Τ' άνθη της αμυγδαλιάς
Που βιάστηκε να φορέσει
Το νυφικό της.

Κι εσύ σωπαίνεις,
Λίγο πριν ξεσπάσεις
Τον ορμητικό χείμαρρο
Που κυλάει εντός σου,
Και με λούσεις,
Της σιωπής το φαρμάκι
Το πλέον εκλεκτό,
Το θανατηφόρο.

10/3/2010

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Επιτέλους, η υπερωρία
Των αδένων έχει πάψει
Υποκαθιστώντας
Το αγωνιώδες έρεβος
Με μια απρόσκοπτη
Γαλήνη.
Το μόνο που μένει ακόμα
Είναι ο φόβος της ανυπαρξίας,
Το μικρό εκείνο σκίρτημα
Που μας βγάζει
Από το όνειρο
Με μια υποψία εφιάλτη.
Όταν το ξεπεράσουμε κι αυτό
Θ' αφεθούμε μ' εμπιστοσύνη
Στα χέρια του Άλλου,
Στο ράμφος του Αετού
Που καιροφυλακτεί
Ν' αρπάξει
Το πετράδι των ματιών μας.

Αρχαία Ολυμπία, 14/3/2010, ξενοδοχείο «Αντώνιος»

ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ

Περιστοιχισμένος
Από αγάλματα Κούρων
Αναλώθηκα στο κυνήγι
Του θεϊκού
Εις το διηνεκές
Κι ο Ερμής του Πραξιτέλη
Ανθυπομειδιά
Στην *υπεραιώνια* λευκότητα
Του στιλβωμένου μαρμάρου
Επιεικής
Στα βλέμματα
Που τον διαπερνούν
Και τον τοξεύουν.

Αρχαίο Μουσείο Ολυμπίας, 14/3/2010

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Είναι μια πνοή
Φιλόστοργου αέρα
Πάνω από τα καμένα
Δέντρα της Ολυμπίας.
Ελευθερία, η ομίχλη
Που μετατρέπει τις κορυφές
Των κυπαρισσιών
Σε υδατογραφία
Κι οι νεκροί
Ανατριχιάζουν
Στη σκέψη και μόνο
Πόσο δειλές ήταν οι ζωές τους,
Τόσο σβησμένες
Κι ανύπαρκτες.
Τότε ένα *νεραντζένιο*
Φεγγάρι
Που ανατέλλει
Πάνω από μνήματα
Μοιάζει σα να υπόσχεται:
Την επόμενη φορά
Θα ξέρεις
Πώς να ζεις
Ευθυτενής
Κάτω από τα' άστρα,
Κούρος αρχαϊκός
Σε αιώνια *μακαριότη.*

ΝΕΜΕΣΙΣ

-Πορεία μου ο Έρωτας
Μοίρα μου το βεβιασμένο
Χαμόγελο των Κούρων
Η συγκρατημένη αιδημοσύνη
Της Κόρης
Που θα προτιμούσε να μετανιώνει
Γι' απονενοημένες πράξεις
Παρά για την ατολμία της.

-Με την αθωότητα ενός παιδιού
Που φοράει τη νυχτικιά του
Κι ετοιμάζεται να περπατήσει
Στ' άστρα
Καθεύδω.
Υποτάσσομαι στη μοναξιά
Συγκατανεύω στη θλίψη
Υπομένω την παγωνιά
Αντέχω στα πυρά
Των απομάχων
Της ζωής
Που μου αρνούνται το ριψοκίνδυνο
Της εκδρομής.

Τελικά, πόσο ζούμε;
Μετράμε ώρες πτήσης
Ή την ακινησία του γλάρου
Στα βράχια τα θαλασσινά,
Του χορτασμένου ψάρια,
Του αποκαμωμένου;

-Απόψε πήγα εκδρομή
Με άλλους νεκρούς.

ΦΙΛΟΤΗΣ ΚΑΙ *ΝΕΙΚΟΣ*

Ακηδία και θλίψη
Ταλανίζουν τις ζωές μας
Αποτέλεσμα
Οργής καταπιεσμένης
Χαράς *αξημέρωτης*,
Θυμού γεφυρωμένου
Ανάμεσα στη Σκύλλα
Και στη Χάρυβδη,
Με τις Σειρήνες
Ν' αλωνίζουν τ' αυτιά μας
Μελωδίες *ανόργωτες*.

Καιρός να γυρίσω
Στην πίσω πλευρά
Του φεγγαριού.
Αιωνιότης.
Η φιλότητα
Και το *νείκος*
Είναι δύο άξονες
Γύρω από τους οποίους
Περιστρέφονται οι ζωές μας.

Ρόδος, 24/3/2010

ΛΕΥΚΑΔΙΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

- Λευκή μαυροντυμένη Περσεφόνη
  τα πέπλα σου πού λέκιασες;
- Στα μαύρα της Στυγός νερά
  Τα έπλυνα
  Με λουλακί από τα
  Γαλαζοπράσινα της Λευκάδας
  Παράλια.
  Στα πυρωμένα της Στυγός
  Νερά βούτηξα
  Όταν πάτησα τους όρκους
  Που είχα δώσει στους αθανάτους
  Εκεί, στο φρικτό κατώφλι
  Της εφηβείας.
  Κραταιά η κόμη μου
  Ανατρίχιασε
  Στο άγγιγμα της
  Ηφαιστειακής λάβας,
  Με τα νησιά να λιώνουν
  Σε χρυσαφένια κοράλλια
  Και πορφυρά μαργαριτάρια.

  Στου ήλιου τις ακρογιαλιές
  Λευκάνθηκα
  Από το έρεβος του Άδη.
  Της θλίψης την ψώρα
  Ξέπλυνα
  Στις λουλακιές
  Παραλίες της Λευκάδας.
  Το φόβο του θανάτου
  Ξόρκισα
  Με τα σπάρτα
  Και τα μαβιά
  Χαμολούλουδα
  Του Μάη.
  Το μίσος ορέχτηκα
  Των αχινών
  Όταν τους ψαρεύουν,
  Την απελπισία των μυδιών
  Όταν ανοίγουν τη
  Λευκότητα της σάρκας τους
  Στον δαυλό του φωτός
  Αξημέρωτα.

  Η Δήμητρα,
  Τρελλή γριά
  Σηκώνει τα χέρια της
  Χιαστί στον ουρανό.
  Καταριέται τους αθανάτους

Καταριέται τη γη
Να μην καρπίσει,
Να μην ζευγαρώσουν
Τα ζωντανά,
Να μην ανθίσει
Η κοιλιά της παρθένας.
Κράτα το θρήνου σου
Μάννα,
Σίγασε την οργή σου.
Είναι ψυχές που κλαίνε,
Βιάζονται να ενσαρκωθούν,
Να πορφυρώσουν το Σύμπαν
Με τον αναστεναγμό
Των σωθικών τους,
Να ξυπνήσουν
Τα ηφαίστεια,
Να εγείρουν τον πόθο
Σε κορμιά άγουρων
Ανδρών
Που δεν ξέρουν τον
Αχέροντα,
Μήτε τον φριχτό
Περατάρη
Που τους περιμένει.

Λευκάδα, 10/4/2010

Θερμαϊκό πολύπτυχο

I. ΛΥΤΡΑ

Ξύπνησες ένα πρωί
Και η ποίηση είχε
Ενσωματωθεί
Στη ζωή σου:
Εισπνοή-εκπνοή
Εισπνοή-εκπνοή
Εισπνοή-κράτημα
Εκπνοή-τέλος.

II. ΕΝΟΤΗΤΑ

Ένας άνθρωπος
Που ξύνει το μολύβι του
Σε ξενοδοχείο της Εγνατίας
Και τις *φλοίδες* του ξύλου
Παίρνουν τα πουλιά
Για να χτίσουν τη φωλιά τους,
Μας υπενθυμίζει
Την απόσταση από τα πράγματα
Αφού είν' όλα
Αλληλεξαρτώμενα
Στο μέγιστο βαθμό.

III. ΔΙΑΘΗΚΗ

Ευχή και κατάρα
Σας δίνω, φίλοι μου καλοί,
Πως όταν έρθει η ευλογημένη
Εκείνη ώρα
Το φύλλο ν' αποσπαστεί
Από τον κορμό της λεύκας
Της *αειθαλούς*,
Να παραδώσετε
Το φρυγμένο σαρκίο μου
Στη νεκρική πυρά
Να το *πορφυρώσει*
Κι έπειτα να σκορπίσετε
Τη *σποδό*
Στον κρατήρα ενός
Ηφαιστείου που κοχλάζει,
Έτσι που να βιώσω
Με την έκρηξη
Κι εγώ
Τον τελευταίο οργασμό,
Πυρπολητής θανάτου,
Δοξαστής Ζωής.

IV. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ η μοιραία

Όταν κόβεις τον έρωτα
Γιατί οι άνδρες
Σου φαίνονται
Μικροί το δέμας
– και το πάθος –
δεν απομένει παρά το *μάθος*:
πώς να ξεχνάς
τις απαιτήσεις σου
προς όφελος της αρμονίας
των *όντων*,
υπακούοντας στους νόμους
της Φύσης
που ζευγαρώνουν
τις φλόγες των κεριών
με τις πεταλούδες
και τα κουνούπια
με τα χελιδόνια
που θα εμβολίσουν
πασιχαρή
χωρίς να σκέφτονται
ούτε στιγμή
τη ζωή που θα μεταβολίσουν
σ' άλλες μορφές
ανίδωτες.

V. ΛΙΝΑ, γιαπωνέζος ευγενής
Υψιπετής ιππότης
Ερώτων γητευτής,
Ονειροπόλος ναύτης
Γαλαξιών ταξιδευτής,
Οιωνοσκοπίας εμβόλιμα
Χαλιναριών *μασητής*,
Χαιρετών τ' άστεα
Του πόθου του χαμερπούς
Εννοώντας τ' άρρητα
Ποδοπατώντας τ' αυτονόητα,
Επινοώντας τα σεμνά
Υιοθετώντας τα ορφανά
Νοήματα
Του *ανεσπέρου φωτός*
Τα ψυχανθή αλιεύοντας,
Τ' *αειθαλή* παρασέρνοντας
Εις κυκεώνα χορό
Κύκνων *πρωτεϊκών*
Που μεταμορφώθηκαν
Για να ζευγαρώσουν
Θορυβωδώς
Εις το Πέραν
Της μοναξιάς

Του κόσμου τούτου
Που – ευτυχώς –
πρόσκαιρη είναι.

VI. ΝΙΚΟΣ, ο θεραπευτής
Επαναπρογραμματισμός φωτός
Εκπαραθύρωσις σκότους,
Επανακόλλησις μίτου
Αριαδνικής
Εμπνεύσεως,
Ανακοίνωσις
Αετού
Αχράντου
Ακυρώσεως
Των σπαραγμών
Του ελέους
Απασχολήσεως
Του καημού,
Του σπαραγμού
Του κήτους
Που ξεπουλάει το λίπος
Μ' αναστεναγμούς φωτός,
Αναχαιτίζοντας το κενό
Των στεναγμών του
Ευμενώς, γιατί αγνοεί
Την ευδαιμονία του.

VII. ΣΚΩΠΤΙΚΟΝ και αλλοπρόσαλλον
Υπηρέτης νομίμων συμφερόντων
Αλλοπαγής
Ανασούσουμος
Ευθυτενής
Αχυροσκέπαστος
Ανακατανομής
Νουνεχής
Αδιάσπαστος
Ταξιδευτής
Εις το επέκεινα
Της ύλης,
Εκ του σύνεγγυς
Ονειρευτής
Των *αλλοπεριδινεϊκών*
Τρανσαμινασών
Ανακούκουρδος
Παρατρεχαμενεϊκής
Υποστάσεως
Αυτομαστιγούμενος
Για έγκλημα που δεν
Διέπραξε κανείς,
Κι είναι τόσο κοινό άλλωστε

Από αρχαιοτάτων χρόνων.
Ανακινητής
Επαναστάσεων
Αυτόβουλης επιθυμίας
Προς εξαφάνισιν
Των γνωστών ειδών
Χάριν ενός καινοφανούς
Ήθους
Παραλεγάμενος
Ωνητής.

VIII. ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ

Το αστέρι δύει μόνο
Φαινομενικά
Και συνεχίζει τη ζωή του
Στην άλλη πλευρά της Γης,
Τη φωτεινή.
*
Έτσι χάνονται και οι
Άνθρωποι
Που μας αγάπησαν
Κάποτε
Ή μας μίσησαν
Λίγο πριν (ή μετά)
Μας αγαπήσουν.
*
Αν ξαναγύριζες το
Χρόνο πίσω
Θα συνέβαιναν οι ίδιες
Συγκρούσεις.
Χωρίς συμπλοκές
Ζωή δεν θα υπήρχε.
Μήτε γέννηση
Μήτε χαροπάλεμα.
*
Αγαπώ μιαν ανεμώνα
Που ’χει διάφανο το χρώμα,
Εξαφανίζεται κάθε χειμώνα
Και νά ’σου την ξανατρυπάει
Το χώμα
Κάθε Άνοιξη.
*
Αρετώ *Αρετώ*
Ερωτώ ξαναρωτώ
Πόθεν έσχες
Τόση σωφροσύνη;
*
Φέρε μου έναν αετό
Και θα *σ’* τον *διαπιδύσω*

Με τα σφυρά
Του ανεξήγητου πόθου.
*
Ποίηση, η ανεξίτηλη
Εκείνη κατάσταση
Της μίμησης
Όπου όλα είναι πιθανά,
Σαν ζωή.

ΙΧ. ΑΥΤΟΜΑΤΟΝ

Βλέπω το χέρι μου
Να γράφει
Σημάδια δυσδιάκριτα
Στο χώμα
Που θα σαρώσει
Ο χιονιάς.
Κοιτώ για μια στιγμή
Τα σύννεφα
Που σφουγγίζουν
Το κεφάλι μου
Σβήνοντας όνειρα,
Ανέξοδες ματαιότητες,
Φιλίες
Με σαθρά υπόβαθρα,
Ελεημοσύνες ζωντανών
Προς τους νεκρούς
Και *τ' ανάπαλιν*,
Ιαπετούς στεναγμών
Ακραιφνείς
Καταβάτες
Του πόθου, διαβάτες ανέραστοι
Που μοιρολογούν το έχει τους,
Απυροεθνείς
Ρέκτες του Νόμου
Του άχρονου.

Χ. ΤΕΛΕΣΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΗΣ

Σε φίλο ποιητή

Το σύμπαν μάς στήνει δύο παγίδες
Για να έρθουμε εδώ:
Την ηδονή της γέννησης
Και την ηδονή του χαροπαλέματος.
Χωρίς αυτές τις δυο, κανένα άπειρο πνεύμα
Δεν θα δεχότανε να στριμωχτεί
Σε αυτό το λαγήνι
Από *μαυροκόκκινη* λάσπη.
Ενδιάμεσα παίρνουμε ανάσες:
Στον ύπνο, στην προσευχή,

Στον διαλογισμό, στην ποιητική ενόραση,
Στη μαθηματική ενατένιση
Του έναστρου ουρανού,
Στη συζήτηση με τους φίλους,
Στην κοινή απόλαυση της μουσικής,
Στην αρμονία των σωμάτων
Όταν μιλούν με τον τρόπο των αγγέλων,
Στην ανακατανομή της ύλης
Με τα *νετρίνα* που μεταλλάσσονται
Κι εκπίπτουν διαρκώς
        Από την κατάσταση της ενέργειας
Σε ύλη
        Για να βουτήξουν ξανά
Στην ελευθερία του κύματος
Που τοίχους διαπερνάει.
Φίλε ποιητή, χωρίς την τέχνη
Της ζωντανής λαλιάς
Θα ήταν αφόρητη η θητεία
Εδώ
        Στον κόσμο των παχυλών
                Αγελών
        Ανύποπτων φαντασμάτων.

ΜΕΤΕΙΚΑΣΜΑ

Κι αν δεν είμαστε τα είδωλα
Ανώτερου προτύπου,
Αλλά το παχύρρευστο
Δρον, πάσχον ειδώλιο
Εκείνο
Με τα άπειρα λεπτότερα
Απεικάσματα
Τ' αραιότερα κι απ' τον αιθέρα
Που κινεί τα φτερά
Της πεταλούδας
Αποκρύπτοντας τον επικείμενο
Θάνατό της
Καθιστώντας την
Τοιουτοτρόπως
Ευτυχή;

Αντιθέτως,
Η σαύρα
Φοβάται το πόδι
Του συγγραφέα
Που σκαλίζει
Τα φτωχικά αυτά σύμβολα
Του απείρου…

Κι η φοινικιά τρελλή
Βυθίζει όσο μπορεί
Βαθύτερα τις ρίζες της
Στο χώμα
Ενόσω η κόμη της
Ανεμοδέρνεται.

Σκόπελος, Νέο Κλήμα, 25/6/2010

ΚΡΥΠΤΟΝΙΑ

Και θεός και «κρύπτεσθαι φιλεί…» → οξύμωρον…

Από ποιον κρύβεται και γιατί;
Από το δημιούργημα
Και είδωλό του;
Από τον εαυτό του τον ίδιο;
Πίσω από τα πέπλα
Χάνεται η Σελήνη
Και χορεύει,
Σαλώμη που ζητά
Το κεφάλι
Του Ιωάννη
Επί πινάκι…

Τι μοναξιά να είσαι θεός
Σε πλήρη ανάπτυξη
Της από-γνωσης!

Τέλος εποχής. Εκπτώσεις.
Αναδόμηση. Αναμόρφωση.
Αναγόμωση. Ανασύσταση.
Αναγερμός. Ανάσταση
Των άστρων
Των ξεπνοϊσμένων.
Εξάντληση. Κοσμική.
Συμπαντική ανάταξη.
Ανασασμός
Των κάστρων
Που αναζητούν το πόδι
Του κατακτητή
Να τα πορφυρώσει.

Η ετερότητα ζωντανεύει
Το σύμπαν
Και κάποιο χέρι μυστικό
Κρούει το τεράστιο αρμόνιο
Παράκαιρα/Καίρια
Παράτονα/Σύντονα
Παράταιρα/Σύμφωνα.

ΧΑΡΑ

Κι αν συγκράτησα κάτι
απ’ όλον αυτόν τον ορυμαγδό
Ήταν η χαρά της ύπαρξης,
Η χαρά της συνάντησής μας
Κάτω από τον γαλανό ουρανό
Του πιο όμορφου πλανήτη στον κόσμο.

Τώρα ήρθε η ώρα να χαιρετήσουμε
Τον Σείριο
Σα να τον βλέπουμε για πρώτη φορά
Σα να μην πρόκειται να τον *ματαδούμε.*
Εκεί που πάμε
Θα είναι πικροί άνθρωποι
Θα είναι σκοτεινοί
Θα είναι *χειρονομούντες*.
Μην σκιαχτείς.
Κανένα όπλο δεν μπορεί
Να σε τρομάξει
Όταν είσαι αρματωμένος
Με……
(λέξη με πέντε γράμματα)

Μέχρι τότε,
Εις το επανιδείν.

ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΚΡΙΤΙΚΟΥ

Κολυμπάω ανάμεσα
Στα κείμενα των άλλων
Σα ναυαγός
Σε άγνωστη θάλασσα.

Κριτικός, ναι.
Επικριτικός, όχι.

Εξάλλου, τι ψάχνεις να βρεις
Σε τόπο ξένο,
Όταν τον δικό σου απαρνήθηκες
Και το λιοπερίβολο
Μένει ξερό,
Χορταριασμένο;

Να καλλιεργείς τη γη,
Ν' αγαπάς τον εαυτό σου,
Να περιποιείσαι το ταίρι σου,
Να σέβεσαι τον εχθρό σου,
Ν' ανέχεσαι το διαφορετικό,
Γιατί κι εσύ αλλόκοτο
Είσαι φαινόμενο
Στο μικροσκόπιο
Μελλοντικού επιστήμονος.

Βουλιαγμένη, 22/7/2010

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΨΑΛΜΟΣ

Παρακολουθούμε για λίγο
Το τριανταφυλλί της Δύσης.
Ακούμε τα *πιθήκια*
Να ουρλιάζουν,
Τα μηχανάκια να κορνάρουν,
Σα να πηγαίνουν σε γάμο
Ή σε κηδεία
– τροχοφόρα διαμαρτυρία, ίσως –
Στης πόλης τους κήπους
Στης ζούγκλας τα ξέφωτα
Στη μοναξιά που κραυγάζει
Μέσα απ' όλους τους πόρους
Ενός κορμιού που αδυνατεί
Να γεφυρώσει τη νιότη
Με τη φθορά
Και το θάνατο.

- Ποιος θα μπορούσε,
Άλλωστε;
- Εύκολα πράγματα,
Απαντάς.

Και ποιος δεν θα περπατούσε
Στου κύματος την κορυφή,
Αν είχε ανακαλύψει
Τη συνεκτικότητα τού Χώρου
Που σε Χρόνο μεταφράζεται
Με το λυκαυγές;

22/7/2010, λιόγερμα

ΙΕΡΗ ΠΟΛΗ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Μετά από τόσα χρόνια
Εξορίας στο Πουθενά
Δεν απομένει παρά
Μια ηρωική έξοδος.
- «Ελευθερία ή θάνατος, ωρέ παλικάρια!»
- Όρμα καταπάνω τους

Κι ας θερίσουν όσους
Θέλουν τα κανόνια.
Ο νεκρός δεν πεθαίνει.
Και το άδειο σαρκίο
Με τα παλιά τριμμένα
Κόκκαλα
Δεν ματώνει
Ποτέ.
Μόνο σωριάζεται ανίδεο
Για το άπλετο φως
Που το περιμένει
Να λουστεί
Από την καταχνιά
Της λιμνοθάλασσας
Των ταριχευμένων πόθων
Της αλίπαστης ανάσας
Για ζωή
Που μας την κλέψανε
Ένα πρωί
Ανάμεσα στο πρώτο ξύπνημα
Και στο αποκάρωμα
Των αισθήσεων
Ανάμεσα στα ιδρωμένα
Σεντόνια
Που είχαν πάρει να
Γαριάζουν
Στο φτηνό ξενοδοχείο.
Κι η βουκαμβύλια
Φρικτή
Οφθαλμοπόρνεψε
Τον έρωτά μας
Στο λιμάνι
Με τα ταγγισμένα νερά
Και τα μουχλιασμένα
Λεμόνια.

Τα στήθη σου
Στητά
Άλλοτε,
Έχουν αρχινίσει
Να πρασινίζουν.

ΡΙΟ-ΑΝΤΙΡΡΙΟ

Πωλείται το παρόν
Σε τιμές μέλλοντος
Το παρελθόν εκποιείται.

Στη νεροτριβή του πόθου
Ανακατεύτηκαν τα λευκά
Με τα χρωματιστά.
Κι εσύ ελπίζεις
Πως μπορείς να κάνεις
Μια καινούργια αρχή.
Στα πενήντα.
Εκεί που οι άλλοι
Τελειώνουν.

ΕΥΛΟΓΙΑ

Πιο πολύ κι από τους στίχους
Εκείνου του ποιητή
Θαυμάζω την αδήριτη
Ανάγκη του
Να συμπάσχει με όλα
Τα ζωντανά
Και τα άψυχα:
Βοηθάει την κάμπια
Ν’ αλλάξει φύλλο,
Χύνει το υπόλοιπο
Του ποτηριού του
Στα ξεχασμένα παρτέρια,
Τρέφει τον μεταξοσκώληκα
Με τα υπολείμματα
Του υποκαμίσου του,
Στέλνει στον ψυχιατριζόμενο
Μολδαβό την επιταγή
Που μόλις εισέπραξε…
Όταν δεν κηδεύει νεκρά
Περιστέρια
Και δεν σβήνει λαμπτήρες
Που καίνε μάταια
Γράφει τ’ αληθινά του
Ποιήματα.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Ο Ιάγος είναι το παραδοξόνιο που συμπληρώνει τη Δημιουργία κι εξασφαλίζει την ανανέωσή της δια της διαρκούς ανακυκλίσεως τών μορφών. Χωρίς αυτόν θα είχε αφανιστεί το έργο από τη Σκόνη της Πλήξης, από την αναπόδραστη μονοτονία της Θλίψης, κι από το ανέφικτο του Θανάτου.

Σκεφτόσουνα από καιρού εις καιρόν πόσο ανυπόφορα μαρτυρική θα ήταν η αιωνιότητα του Προμηθέα εάν έμενε κρεμασμένος πάντα στον ίδιο βράχο, με τον αετό να του τρώει το συκώτι, κι εκείνο να μην τελειώνει – ούτε ν' αναπλάθεται…

Ας αφήνουμε λίγα στην Τέχνη για να τα συμπληρώσει το μυαλό τού αναγνώστη με την επάρκεια τού συνδημιουργικού θεατή.

Χαίρομαι λοιπόν που φεύγω κι αφήνω το έργο μου ημιτελές, κληρονομιά σ' εσένα. Ναι, σ' εσένα. Που θα θελήσεις να σκύψεις, να πιάσεις τον κομμένο μίτο και να τον ενώσεις με τη μακριά αλυσίδα των ανθρώπων, όσων επιχειρούν να βγουν από το λαβύρινθο του εγκεφάλου τους. Μέχρι τότε… καλή επιτυχία, για να μην ξανάρθουμε σ' ετούτη την παράδοξη *παραδεισοκόλαση*.

Το δυϊκό σύμπαν επιτρέπει πολλαπλασιασμούς διαιρέσεις προσθέσεις κι αφαιρέσεις. Δεν έχει όμως ακόμα ανακαλυφθεί η πράξη τής υπέρβασης του δυισμού.

Ο χαρακτήρας μας είναι κατάρα κι ευλογία μας. Σε αυτόν τον κόσμο κάθε τι ενέχει το αντίθετό του. Οι προτάσεις μας διαβάζονται και χωρίς το μόριο «δεν». Συνήθως οι αφορισμοί, οι κατακρίσεις, οι επικρίσεις, οι διακρίσεις, οι ανακρίσεις… διαβάζονται και ανάποδα.

Αγαπώ σημαίνει σβήνω το εγώ μου, μέχρις εξαλείψεως. Ερωτεύομαι σημαίνει φαντάζομαι πως ο άλλος αποδέχεται το εγώ μου σε όλη του τη δόξα. Κάτι που συμβαίνει, βεβαίως, σπανίως και διαρκεί ελάχιστα. Αναζητούνται τυφλοί, κωφοί, ασθματικοί, ανασφαλείς, άτομα με επιτακτική ανάγκη επιβεβαίωσης και λοιπά και λοιπά… Θα δοθεί μισθός αναλόγως (ελλείψεως) προσόντων.

Την αυτογνωσία την πληρώνει κανείς ακριβά κι είναι – συνήθως – άχρηστη, γιατί ολοκληρώνεται με την τελευταία εκπνοή.

Λάτρευα ανέκαθεν τους αφορισμούς, γιατί απέχουνε από την αλήθεια. Βασίζονται στην παραδοξολογία και στο σχήμα το οξύμωρο. Όμως σε κάνουν να γελάς, κι ακονίζουν τη νόηση (όταν κι εφ' όσον υπάρχει).

ΕΥΤΥΧΙΑ

Να είσαι εσύ
Κι άλλος κανένας
Να μη μπορεί να σταθεί
Ανάμεσα στην ανάσα
Και στην ελευθερία
Χωρίς να πληρώσει το τίμημα
Του σεβασμού
Στην ύπαρξή σου
Στη φλόγα εκείνη του Θείου
Που κουβαλάς εντός
Ανεξάλειπτη.

Να είσαι εσύ
Και όλοι οι άλλοι
Ταυτόχρονα,
Όπως η σταγόνα
Μετέχει του ωκεανού
Και το ουράνιο τόξο
Της ηλιακής ακτινοβολίας.

Να είσαι λαμπερός,
Διαυγής,
Ξεκάθαρος,
Ηθικός.
Να είσαι ήλιος το μεσονύχτι
Και δροσιά το μεσημέρι.
Να είσαι κουρνιαχτός στην έρημο
Και γονυπετής στην όαση,
Να είσαι εμείς
Κι άλλος κανείς
Να μην μπορεί να σταθεί
Ανάμεσα στο εδώ και στο τώρα,
Εκεί που το *εσύ* με το *εγώ*
Μεταλλάσσεται
Και η ομάδα ευλογία.

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ

Πιασμένοι στη φριχτή παγίδα του Χρόνου
Αναζητούμε διαρκώς το Κάλλος
Ποθούμε διακαώς την Αφθαρσία,
Κι η Αιώνια *Νεότης* μάς διαφεύγει
Αενάως κι *ακαταπαύστως.*

Τι θα γίνει – λέω – αν
Κατεβούμε από το συρμό
Και κοιτάξουμε αυτό το αδιέξοδο
Παιχνίδι από μακριά,
Έξω από τους όρους
Και πέρα από τη σαγήνη του.
Αν στρέψουμε το βλέμμα προς τα άστρα
Που μπορεί να έχουν ήδη σβήσει
Και τη μέλισσα που επιπλέει
Ανάσκελα στο νερό
Γοητευμένη από την αντανάκλαση
Του ειδώλου της.
Θανάσιμη ηδονή.
Αχειροποίητος ματαιοπλήρωσις.

ΣΙΩΠΗΣ ΑΠΑΥΓΑΣΜΑ

Εύκολα συνηθίζεις στον ανασασμό της πόλης
Όταν στύβει τα πλήθη στις παραλίες,
Όταν λιώνει τις τοξίνες της στον καύσωνα
Όταν ανάβει τα κλιματιστικά που θ' ανεβάσουν
Ακόμα περισσότερο την εξωτερική θερμοκρασία
Και θα μας εξαρτήσουν ολοένα και βαθύτερα
Στον *ευρωφόνο* παράδεισό μας, τον ιδιωτικό.
Ό,τι κι αν σημαίνει αυτό
Ό,τι κι αν υποδηλώνει.
Εύκολα συνηθίζεις τη σιωπή των αισθημάτων
Όταν οι άλλοι πήγαν αλλού να πουλήσουν
Τις λυκοφιλίες τους,
Να εξωθήσουν στο έπακρο τον ερωτισμό τους
Μέχρι να τον ξεχειλώσουν.
Εύκολα συνηθίζεις τη σιωπή των ονείρων σου.
Μέχρι κι οι εφιάλτες προέκυψαν μπαγιάτικοι.
Κάτι μισοξινισμένες φιλίες
Κι έχθρες που έχουν λιώσει προ πολλού
Στο χωνευτήρι του Χρόνου.
Εύκολα συνηθίζεις την απουσία του σώματος
Όταν έχεις συνηθίσει αιώνες τώρα
Την αυτάρκη μοναξιά της θλίψης
Την ασώματη *ερωτοπαγίδα* της νόησης,
Την ανεκδιήγητη *ονειροπαγίδα* του χιμαιρικού,
Την ανυπόστατη *ανεμοπαγίδα* της άπνοιας.

ΚΑΤΑΦΑΣΗ ΣΤΟ ΘΑΥΜΑ

Πότε ξεκουράζονται οι πεταλούδες;
Τις παρατηρώ να πετούν αδιαλείπτως
Και μονομερώς από κορυφή σε λουλούδι
Κι από λόχμη σε σύννεφο
Για να περάσουν ξυστά από το τζάμι
Ενός αυτοκινήτου
Κάτω από τα έκθαμβα μάτια
Του οδηγού
Κι αναρωτιέμαι:
Όταν ερωτοτροπούν
Όταν τρυγούν τη γύρη
Όταν κοιμούνται
Γνωρίζουν άραγε καταλεπτώς
Πως τους απομένει μόνο λίγη ώρα
Ζωής
Ή μήπως άραγε μόνον ο άνθρωπος
Έχει την κατάρα αυτής της γνώσης;

Κι αν υποθέσουμε πως τα γατιά
Ή τα σκυλιά
Ψυχανεμίζονται το θάνατο
Όταν τα πλησιάζει,
Έχουν άραγε τον τρόμο
Και την αγωνία
Μερικών ανθρώπων
Που αγκιστρώνονται στη ζωή
Με όλες τις βεντούζες της ύπαρξής τους;

Παρατηρώ τις πεταλούδες και λευκαίνομαι.
Τις βλέπω να καθρεφτίζονται στη λίμνη τ' ουρανού
Και λυτρώνομαι.
Είναι τόσο δωρεάν αυτό το θαύμα
Του ήλιου που δύει πάνω στα
Χρυσογάλανα μουντά νερά
Που θα το ξαναζούσα έστω
Κι αν ήταν για μια μόνη μέρα.

Κατάφαση στη ζωή. Σοφία.
Λέτε να πλησιάζω στη γνώση
Όταν δεν μου απόμεινε πια
Σχεδόν τίποτα να χάσω;
Παρεκτός αυτό το θαύμα,
Τ' αχρεωστήτως καταβληθέν.

ΕΣΠΕΡΑ-ΓΑΛΗΝΗ

Στο γάτο μου τον Κούνη που αποδήμησε το Σάββατο 21 Αυγούστου 2010

Μια φέτα θάλασσας
Κι ο ήλιος που δύει
Πίσω από το αντικρινό γυμναστήριο
Δυσθεώρητος.
Τι άλλο να πεθυμήσεις από τη ζωή;
Ακόμα μία μέρα;
Αποτυχίες, ιδανικά, πάθη,
Επιθυμίες
Που δεν έστερξε στην εκπλήρωσή τους
Η Τύχη
Κι αυτή η μανία μας
Να υπερβούμε τα όρια του σώματος,
Της λογικής μας,
Ενώ το γατάκι
Υποκύπτει απλώς στη μοίρα του
Και πεθαίνει.

*

Είδα από μακριά
Το άσπρο καράβι
Της ευτυχίας
Να υπερίπταται
Σ' ακίνητα νερά.
Περιμένει για να σε
Ταξιδέψει σ' άλλη
Διάσταση
Στη Νήσο των Μακάρων
Ίσως
Πάνω από το λειμώνα με
Τους ασφοδέλους
Και της Στυγός τα φρικτά νερά
Για ν' αναπαυτεί η ψυχή από τις
Συφορές της,
Πεταλούδα που καθρεφτίζεται
Ξένοιαστη στη θάλασσα
Της απέραντης γαλήνης.

Ρόδος, 31/8-2/9/2010

Η ΣΦΑΓΙΑΣΘΕΙΣΑ ΜΝΗΜΗ

Καιρός να λησμονήσουμε τα
Τραύματα του παρελθόντος
Που επουλώθηκαν ούτως ή άλλως,
Τα σπασμένα πλευρά
Που έδεσαν όπως όπως,
Και ν' αναλογιστούμε τις πληγές
Του μέλλοντος
Τις δυσθεώρητες
– Ή μήπως δυσθεώρητες; –
Αρκετά με τα περασμένα.
«Περσινά ξινά σταφύλια»
Θα έλεγε η γειτόνισσά μας
Η Ευανθία.

Και το εφάρμοζε στην πράξη
Κάθε φορά που πότιζε
Τη μαντζουράνα,
Κάθε απόγευμα που κλάδευε
Τις εκατό παραλλαγές
Ενός λουλουδιού που το έλεγε
«το σκουλαρίκι της βασίλισσας»
– Μου διαφεύγει το επιστημονικό
Όνομα αυτού του άνθους…

Είχα δεν είχα ξαναγύρισα
Στο παρελθόν διαλογιζόμενος
Το μέλλον.
Αυτό είναι που λέμε «κυκλικός χρόνος»;

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΣΤΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

Όταν ξυπνήσαμε ανάμεσα στους ζωντανούς
Κοιτάξαμε πάνω τον ήλιο
Να μας λούζει με τον πύρινο καταρράκτη του
Κοιτάξαμε κάτω στο χώμα
Κι απορήσαμε
    Με την τόση πρασινάδα
Κι εκεί ανάμεσα σε δύο μάρμαρα
Βρήκαμε το διαμάντι που έλαμπε
    Κάποτε σε ένα αυτί
Κι ο κάτοχός του το έχασε
Μαζί με την ακοή του.
Να ήταν άραγε ο Οδυσσέας
Όταν περνούσε το λημέρι των Σειρήνων;
Να ήταν ο Ιάσονας όταν σάλπαρε με την Αργώ του
Ή όταν επέστρεφε με το χρυσόμαλλο δέρας
Και τη Μήδεια ως τρόπαιο και λάφυρο πολέμου
Ενάντια στον άρρητο μυστικισμό της Ανατολής;

Πήραμε το διαμάντι με απορία στα χέρια
Το θαυμάσαμε
Κι έπειτα το αφήσαμε σε μια σφηκοφωλιά.
Ίσως τα μυρμήγκια με τα πρωτοβρόχια
Το περισυλλέξουν
Κι έπειτα πάλι με τις μεγάλες ζέστες
Του καλοκαιριού
Να το σύρουν έξω να λιαστεί.

Τι να το κάνεις ένα διαμάντι
Όταν έχεις πεθάνει προ πολλού;

Ωδείο Ηρώδου του Αττικού, 14/9/2010

ΠΑΡΙΣΙ-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Κουβαλάμε τις πόλεις
Εντός μας.
Τις θάβουμε
Μέσα μας και
Τις αναγεννάμε
Όπως τις ζωές
Που ζήσαμε
Κι αναχαράζουμε
Τώρα,
Αδέξια μηρυκαστικά
Αυτόχειρες της μνήμης,
Μουσικές για τραγούδια
Που δεν ειπώθηκαν,
Στίχοι από ποιήματα
Που δεν γράφτηκαν
Και το χέλι
Μετέωρο στο χέρι,
Χέλι έξω
Από το νερό.
Βουβή η λύρα
Του Ορφέα,
Κανέναν δεν
Μπορεί ν' αναστήσει
Κι η Ευρυδίκη
Γύρισε την πλάτη
Χολωμένη.
Πάει να παντρευτεί
Το Χάροντα.

Θεσσαλονίκη, 25/9/2010

ΣΧόλη

Ξαναγυρίζω στο χαρτί
Όπως άλλοι επιστρέφουν στην πατρίδα τους…[5]

Είναι η ώρα εκείνη
Που τα κύματα του εγκεφάλου
Αλλάζουν ρότα
Και χτυπούν πλησίστια
Τον κυματοθραύστη της ακοιμησίας.
Εύχυμοι εύζωνοι τότε ξεπετιούνται
Τα παπούτσια τους τριζοβολούν
Στους αχινούς
Και τα μούσκλια σφηνώνονται
Στα γαϊτανόφρυδά τους…
Εικόνα φάρου και προβλήτας
Με τα δεμένα σκάφη να λικνίζονται
Στο καπρίτσιο του ανέμου
Που όλα τα σαλεύει
Και τίποτα δεν στέργει
Να ερωτευτεί,
Να κατοικήσει εντός του,
Ανυπόδητος.
Τι θέλεις τελικά καλέ μου αγέρα
Και με παιδεύεις
Με τις μουσικές
Και τα σημάδια
Ενός κόσμου άλλου
Κατοικημένου από πνεύματα
Μακάρια
Που δεν ξέρουν από χειμωνιά,
Πείνα, δυστυχία, αρρώστια
Κι ανασφάλεια,
Που δεν έχουν μέλλον
Γιατί δε νοιάζονται για το παρελθόν
Και το παρόν
Ένας ατέλειωτος συριγμός
Από το σουραύλι του Πάνα;
Το Άπαν του παντός,
Ένας κύκλος που έγινε θήτα
Και έπειτα κόπηκε στα δυο κομμάτια
Του έψιλον του εν Δελφοίς.
Έτσι το Όλον έγινε Θεός
Και ο Θεός άνθρωπος
Ν' αναζητεί για πάντα το άλλο του
Κομμάτι το μισό
Και να μη το βρίσκει
Γιατί κοιμάται δίπλα του

[5] Παλαιό μου δίστιχο.

Με γυρισμένη πλάτη.
Πόση σοφία κρύβεται στα γράμματα
Που αριθμοί όμως είναι.
Πανικός.
Ορυμαγδός
Συρφετός
Της νιότης
Που κέρας μαλθακό κρατεί
Της Αμαλθείας.
Στου Ευρίπου το στενό
Είδα τα νερά να φουσκώνουν
Κι αποτραβήχτηκα
Για να μη σκιάξω
Την αποκοτιά των ψαριών
Που ερωτοτροπούν
Με τα σπίτια στην ξηρά,
Χωρίς να ξέρουν
Ότι θα καταλήξουν
Στο τηγάνι τους.
Εμπαιγμός της Ύλης
Στο πνεύμα το Ανώτερο
Που αναζητά την εμπειρία του Πόνου
Συγχέοντάς τον με τον Πόθο
Τον ανέραστο.
Τι θέλω τώρα και παραδέρνω
Βραδιάτικα
Μακριά από τις ταβέρνες
Και τα καφενεία των ανθρώπων;
Τι γυρεύει η γοργόνα στη στεριά
Με την άσφαλτο να πληγιάζει
Τα πτερύγια της ουράς της;
Γυρνώ στο αιώνιο στοιχείο του νερού
Γαλήνιος, ώριμος πια
Για το δρεπάνι
Του Ύπνου.

Ευχή

Εύθεος	ευθεία	Εύα
Εύη	Ευαγορία	Ευηγορία
Ευφημία	Ευδυναμία	Ευεπιφορία
Ευχυμία	ευθυμία	ευλησμονία
Ευταξία	ευστρατεία	ευχειμωνία
Ευλάμπεια	ευστάθεια	ευφειδωλία
Ευκατανυξία	ευκοιμισία	ευδηλία
Εύαγρος	εύμυθος	εύσωστος
Ευσαφής	ευκλινής	ευπετής
Εύπεπτος	εύτρωτος	ευάλωτος
Εύσωμος	εύτιμος	εύκιλος
Ευσώματος	ευαρώσιμος	ευφαγώσιμος
Ευκεραστής	ευζυγωτής	ευχυμωτής
Εύδημος	ευαπόδημος	ευσύχναστος

Ελ-ευθερία

Βάκχε	ευοί	ευάν
	Εύοσμος	
	Ευπροσήγορος	
	Εύριπος	
	Εύτιμος	
Εύμαλλος	εύμαχος	εύθυμος
Ευσήμαδος	ευειδής	ευλίμανος
Εύριπος	ευκοίμητος	ευπώλητος
	Ευδικία	
Ευανθία	ευλαμπία	ευχυμία
	Ευπρόσδεκτος	
Εύσωμος	εύκαρπος	ευειδής

Η ΝΥΧΤΙΚΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

Φόρεσα τη νυχτικιά
Τη χειροκέντητη
Που μου χάρισες
Πριν από δεκαπέντε χρόνια
Μια νύχτα στο Εσκοριάλ
Με την υγρασία των άστρων
Στο βλέμμα
Στα χείλη
Και στο κορμί σου,
Στις αλμυρές εκείνες γωνιές
όπου το κρύσταλλο της ηδονής
Μεταστοιχειώνεται
Σε κυκλάμινα
Που άλλοτε ήταν ντροπαλά
Και τώρα σέρνονται
Λασπωμένα, ξέμπαρκα
Στα ρηχά του δρόμου,
Εκεί που κυλάνε λύματα
Και χρησιμοποιημένα πλαστικά.

Δεκαπέντε χρόνια…
Γέρικα, σαν το σπιτάκι
Που αγόρασα
Για να στεγάσω
Τον έρωτά μας.
Δεκαπέντε χρόνια…
Τόσα έζησε στο κρεβάτι σου
Ο μαύρος γάτος που θάψαμε
Τον περασμένον Αύγουστο
Με τις μεγάλες ζέστες.
Δεκαπέντε χρόνια…
Κι είπα να μετακομίσω
Στο άδειο δωμάτιό σου.
Όμως προηγουμένως έπρεπε να ξεσκίσω
Τη νυχτικιά που μου χάρισες,
Να την τεμαχίσω,
Σε κομματάκια να την κόψω
Και να την πετάξω
Στα πέντε σημεία του ορίζοντα,
Να σε φτύσω
Καταπρόσωπο των άστρων
Για να σε βγάλω επιτέλους από το κορμί μου,
Να σε ξεκολλήσω από τη σάρκα
Τη φρικτή
Που ζαρώνει με τα χρόνια
Σαν καρπός ξεκομμένος
Από τους χυμούς
Του χιλιοχρονίτικου

Του σφριγηλού σου
Δέντρου.

6/10/2010

ΑΝΤΙΠΕΠΟΝΘΟΣ

Κι εγώ πονώ
Κι εσύ πονείς
Κι εμείς πονούμε.
Πότε θα καθαρίσουμε
Την κόπρο του Αυγείου
Από αυτόν τον κόσμο;
Ποιος Ηρακλής θα έρθει
Να μας λυπηθεί;
Κι έπειτα λέγω: «είμαστε άραγε
Άξιοι για λύπηση;».
Άγιοι και προφήτες μίλησαν
Για την έλευσιν Εκείνου
Που θα μας λύσει όλα μας
Τα προβλήματα.
Θέλουμε άραγε να λυθούνε;
Ή μήπως βρίσκουμε έτσι
Το αντίδοτο στην πλήξη
Το φαρμάκι για τη μοναξιά
Τη ψευδαίσθηση του αγώνα
Ενώ βουλιάζουμε κάθε μέρα
Στα μαξιλάρια μας βαθύτερα
Και τα όνειρά μας
Χρήζουν ψυχαναλύσεως
Ακόμα και τα πιο απλά
Τα αυτονόητα.
Κι εμείς κοιμούμαστε με τις ώρες
Ενόσω η επαρχιώτις φοιτήτρια
Χτυπάει απεγνωσμένα το κουδούνι
Για να μοιράσει διαφημιστικά
Φυλλάδια
Και δεν αρκείται να τα πετάξει
Κάτω από την εξώπορτα.
Η επαφή της με τη Φύση
Δεν της επιτρέπει,
Ενώ εμείς – οι αστοί – δεν θα είχαμε
Πρόβλημα
Κανένα,
Εξόν από αυτή την ανάγκη
Να γεμίσουμε το κενό
Μέσα μας
Με όνειρα και παραισθήσεις,
Αν και γνωρίζουμε κατά βάθος
Πόσο λίγο διαρκούν
Και τι φτενές που είναι
Οι ψευδαισθήσεις μας.
Φθηνές οι διακοπές φέτος.
Ετοιμάζεται αποστολή
Στο Σείριο

Από την ασφάλεια του οίκου μας.
Προσδεθείτε.
Κάπου βαθιά μέσα μας
Ένα παιδί φωνάζει,
Ή μήπως είναι ο γέρων εκείνος ο πολιός
Που ξύνει ακόμα το κακάδι
Από την πληγή του;
Εκατό χρόνια πέρασαν
Κι εκείνος ακόμα θρηνεί
Το πέσιμο
Από την παιδική του ηλικία.
Έλεος.

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΩΤΑ

Τα μαύρα μέσα
Φώτα λάμπουν
Με την ησυχία των πυρωμένων
Κάρβουνων
Που πάνε
Να ξεθωριάσουν…
Κι εσύ ανησυχείς διαρκώς
Για το αύριο
Ενώ το τώρα σού διαφεύγει.
Ο ήλιος έξω λάμπει
Πάνω από τη ξεδοντιασμένη
Ακρόπολη,
Τα κύματα στο Σούνιο
Μετρούν και χάνουν
συνεχώς
Τον αρχέγονο ρυθμός τους,
Οι πεταλούδες γεννιούνται
Και πεθαίνουν στη Βραυρώνα,
Πριν προλάβουν να μετρήσουν
Με τα φτερά το έχει τους,
Στην Ελευσίνα τα μηρυκαστικά
Αναχαράζουν καρπούς
Και ξεχασμένες μελωδίες ψαλμών,
Στον Ωρωπό ο Αμφιάραος
Είναι έτοιμος να δώσει χρησμούς
Και να θεραπεύσει την ψυχή μας,
Με δυο αητούς που κόβουν κύκλους
Πάνω από το θέατρο,
Στο Ραμνούντα η Νέμεσις καιροφυλακτεί
Για να μας αποδώσει το αντίτιμο
Των κόπων μας,
Στην κορυφή του Υμηττού
Η σπηλιά της Αναλήψεως
Χάσκει,
Έτοιμη να μας μεταφέρει σε άλλες διαστάσεις
Με τη μυρωδιά του πουρναριού και της
Μαντζουράνας,
Στο Θορικό είδα τα ψάρια
Να πετούν στον αέρα πάνω
Από την υψικάμινο του εργοστασίου
Της Δ.Ε.Η. περιοχής Λαυρίου,
Στην αρχαία αγορά θαύμασα
Αυτά που δεν βλέπει ανθρώπου μάτι.
Τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες
Μέσα μου κουβάλησα
Μέχρι που μια φτωχή χωριατοπούλα
Με ξύπνησε
Λιώνοντας ένα βατόμουρο

Στα χείλη μου,
Τα διψασμένα
Για απλότητα,
Για *απλωσύνη*.

Κυριακή, 10/10/2010, εκδρομή από το σπίτι μου

ΓΑΛΗΝΗ ΣΤΟΝ ΥΔΡΟΣΤΡΟΒΙΛΟ

Λένε ότι το νερό μπορείς να το διατάξεις
Να γαληνέψει
Την οργή του,
Μόνο αν μπορείς να γίνεις για λίγο νερό,
Να μπεις στην *ιδιοσυχνότητά* του,
Να *εξαχνωθείς*,
Να υπερίπτασαι,
Να εφελκυσθείς
Από σύννεφα βροχής
Και να πέσεις στη γη με φόρα.

Στα κεφάλια των ερωδιών η μπόρα
Ευλογία φαίνεται των φαντασμάτων
Που είχαν αναδουλειές στ' αόρατα πεδία
Κι η θλίψη τούς έστειλε
Να κάνουν βόλτα
Στο κήπο με τις αμυγδαλιές
Και τα ξινά σταφύλια,
Εκείνα που ζαρώνουν στον ουρανίσκο
Και τ' αποφεύγουν τα μικρά *στρουθία*…
Μα ποιος είπε ότι η βασιλεία της γης
Ανήκει στα *παιδία*;
Ή μήπως τον ουρανό εννοούσε;
Ποιος ξέρει να μας πει;
Ποιος έχει την απαραίτητη διαύγεια
Σε ένα τοπίο που το μαστίζει η βροχή,
Κρύσταλλο *χνωτιασμένο* από χιλιάδες ανάσες;
Η τάξη σχόλασε, μόνο ένα παιδί ξεχάστηκε
Να κοιτάει έξω από το παράθυρο.
Τα άλλα κοιμούνται ή μαλώνουν
Με τα αδέλφια τους,
Εκείνο όμως έμεινε μόνο.
Λες κι έξαφνα άδειασε ο κόσμος
Από αγκαλιές
Και πύκνωσαν τα αγκάθια.

18/10/2010, Οι ειδήσεις λένε πως υδροστρόβιλος έπληξε τη Ζάκυνθο, λίγες μέρες μετά που είχε χτυπήσει την Κύθνο.

ΦΡΑΧΤΗΣ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

Στα όρια των κόσμων
Ζητιανεύουμε έλεος
Στη διαρκή προσφυγιά της ύλης
Λιμοκτονούμε πνεύμα
Θιασώτες μιας πομπής
Που δεν τελειώνει
Και καταλήγει
Πάντα σε χαρά
Ξεκινώντας από το πένθος
Της γέννησης
Σ' ετούτη εδώ την ξερολιθιά
Πεταγμένη στο αρχιπέλαγος
Της Κίρκης
Και το χωράφι
Σαθρό:
Φυτεύεις χέρια
Και βγαίνουν μαχαίρια,
Σπέρνεις δόντια
Και ξεφυτρώνουν δράκοντες,
Κοιμίζεις την παρθένα
Τη γλυκειά
Και ξυπνάει τέρας
Φλεγμοστόλιστο,
Ρυπαρό
Και τρισάθλιο
Έρμα της γης.
Τις νύχτες κοπανούν
Τα δόντια στο
Έρκος,
Τρίζουν μασέλες
Χορτασμένες από
Εξουσία,
Διψασμένες ολοένα
Και περισσότερο
Για αίμα
Σε *διαμαντοστο-*
λισμένα
Χρυσά κροντήρια
Και το ψέμα σοφό,
Αρχαίο όπως το
Φλέγμα μας,
Ρυπαρό όπως το γένι μας,
Τρισάθλιο σαν
Τον καρπό του έρωτά μας.

Πάτρα, 22/10/2010

ΣΤΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΤΗΣ ΓΥΡΗΣ ΤΟ ΜΕΛΙ ΤΟ ΚΑΛΟ

Από βιβλίου εις βιβλίον πετάγομαι
Από λουλούδι σε λουλούδι
Η μέλισσα εργατική
Το μέλι το καλό
Συλλέγει…

Από σοφία σε μωρία
Από ματαιοδοξία σε υγιή φιλοδοξία
Η νύχτα σεμνή
Κρύβει τα ανόσια έργα
Των χειρών μας…

Από αγνότητα σε φαυλότητα
Από ανασφάλεια σε κενοδοξία
Η μέρα φριχτή
Αποκαλύπτει τα μύχια
Των λογισμών μας…

Από στίχου εις στίχον
Από ρίμα σε άλλη ομοιοκαταληξία
Η έμπνευση βεβιασμένη
Ζητάει να χωρέσει
Το πέλαγος
Σε ένα καλάθι,
Τρύπιο κι αυτό
Από τις πομπές μας…

Από γέλιο σε κλάμα
Από γιορτάσι σε θρήνο βαθύ
Απαρηγόρητο
Η καρδιά μας απελπισμένη
Ζητάει να σπάσει
Το χορό
Σε χίλια δυο κομμάτια
Να ραγίσει
Για να χωρέσει
Την τόση ευδαιμονία
Του επαρκούς…

Από φρεναπάτη σε άλλη ψευδαίσθηση
Από παραίσθηση σε βακχικό ξεφάντωμα
Η ψυχή μας κορεσμένη
Ζητάει να χωρέσει
Το αόρατο
Στην παχύρρευστη ύλη…

Η άμοιρη. Λες κι έχουμε δει λίγους λοιμούς, λιμούς, καταποντισμούς
Στην Ιστορία…

ΗΡΑΚΛΕΙΑ ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τα πουλιά εμψυχώνουν τη δρυ που κατοικούν
Κι η βελανιδιά τα ενώνει.
Από κάτω η ανθρώ- πινη φυλή
Αλληλοσπαράσσεται.
Τόσα πολλά «εγώ» αντίθετα
Από το «εμείς»
Της κοινωνίας των πτηνών,
Της ουτοπικής Νεφελοκοκκυγίας.
«Το κράτος είμαι εγώ» είπε ένας
Βασιλιάς κάποτε πριν τον
Αποκεφαλίσουν και διαμοιράσουν
Τα διαμάντια της κορώνας του
Που φέραν γρου- σουζιά έκτοτε
Σε όσους τα φόρεσαν. Ένα
Από αυτά βυθί- στηκε με τον
«Τιτανικό» στα κρύα νερά
Του άσπλαχνου Ωκεανού. Είν'
Αυτό άραγε που εννοούσε ο Αισχύ-
λος όταν έλεγε ότι η θάλασσα
κρύβει ασύλληπτα πλούτη μέσα της;
Ο Σοφοκλής βάζει την Αντι-
Γόνη του να λέει: «Γεννή-
Θηκα για ν' αγαπώ. Όχι να μισώ»
Και «Θα ζήσω πιότερο από την
Άλλη πλευρά παρά εδώ. Τους νε-
Κρούς οφείλω να τιμώ…». Υπο-
Λείμματα ανιμι- σμού στην
Ελληνική σκέψη; Ή μήπως απλώς
Η μνήμη των πτηνών, το «εμείς»
Ενάντια των τόσων πολλών
Υπερφίαλων «εγώ» της αλληλοσπαρασ-
Σόμενης και αλαζονικής
Ανθρώπινης ψυχής;
Στην πλατεία του Ηρακλείου με τον
Άγιο Τίτο κάτω απ' το φεγγάρι
Που παίρνει να γεμίζει ακούγοντας ένα
Σμήνος πουλιών να υμνωδεί
Τη χαρά της ύπαρξης στο τώρα,
Τη σοφία της Ελευθερίας στην ενότητα
Των πάντων στα χνάρια ενός
Συμπαντικού ρυθμού που ολοένα μάς
Διαφεύγει, αφουγκράστηκα
Το σφυγμό τού αίματος σε
Φραγμένες φλέβες. Ηλεκτρικός πίνακας
Μέσα στα νερά. Βραχυκυκλώματα.
Πέφτουν οι ασφάλειες. Τι να σου κάνουν
Οι καϋμένοι οι άνθρωποι
Σε έναν γέρικο πολιτισμό;

Πουλιά σ’ ένα δέντρο που δεν
Μπορεί να τα θρέψει. Μέλη που σαπίζουν
Φύλλα που πέφτουν σ’ έναν οργανισμό
Χτυπημένον από τη λέπρα τών
Αγαλμάτων,
Εκεί που έσφυζε άλλοτε το πνεύμα
Λαμπρό.
Ναι, χρειάζεται απελ- πισία πολλή
Για να γράψεις ποίηση. Κι ακόμα
Περισσότερη από- γνωση για να την
Τυπώσεις.

Ηράκλειο, 17/11/2010

ΚΝΩΣΣΟΣ

Ερχόμαστε
Παλεύουμε με το χώμα,
Γυρεύουμε να πετάξουμε,
Ν' αποσπαστούμε από τη Γαία,
Βουλιάζουμε στο χώμα
Και φεύγουμε άσαρκοι.
Φως εκ φωτός…
Από το φύτεμα
Του σπόρου
Βλασταίνει δέντρο.
Από το θαλερό κορμί
Φυλή καρπερή.
Κάποιοι από εμάς ξαναγυρνάμε,
Ντυνόμαστε το σάρκινο μανδύα,
Καμωνόμαστε τους αφελείς,
Τους νεόφερτους.
Κάποιοι θυμόμαστε
Και νοσταλγούμε την Εστία,
Απ' όπου αποσπαστήκαμε
Ένα πρωί πολλά υποσχόμενο
Για να βρούμε τη μοναξιά
Μέσα στην ψευδαίσθηση τής επαφής
Με τις άλλες πομφόλυγες.
Είδαμε σχήματα να ιριδίζουν στο
Βυθό τής όρασής του.
Ακούσαμε μουσικές,
Ανταλλάξαμε ποιήματα,
Ερωτικές επιστολές
Και βέλη μίσους.
Είναι αυτό το ανέ-
Φικτο τής επικοινωνίας
Που μας τραυμά- τισε
Περισσότερο κι από
Τη γήρανση τού σώματος,
Από το καταλάγιασμα της επιθυμίας
Για άλλες αγκαλιές.
Τώρα βυθιζόμαστε στη λάσπη,
Τσαλαβουτάμε στο βάλτο
Των αποκαρωμένων αισθήσεων
Διαλυμένοι,
Μακριά από θεό μακριά από πατρίδα,
Πέρα πολύ κι από τον ήχο τών
Σειρήνων.
Απομακρύνθηκαν αηδιασμένες
Που πιαστήκαμε στα δίχτυα τής
Παραίσθησης
Τόσο γρήγορα. Ψάρια με πατημένα
Μάτια

Και την αδιόρατη θλίψη τής παραί-
Τησης
Από κάθε γυρισμό.
Όμως κάπου εκεί μακριά
Έν' αστέρι τρεμοσβήνει κλείνοντάς μας
Το μάτι
Θυμίζοντας
Πως δεν είμαστε από εδώ.
-Οι ρίζες μου είναι στη γη,
Η κεφαλή μου στον ουρανό.
Κάθε φορά που μάς χτυπούν ηλιακές
Θύελλες,
Η κεφαλή ανατριχιάζει,
Τα νύχια γραπώνονται βαθύτερα στο
Χώμα,
Η μέση κάμπτεται, η ράχη καμπουριάζει.
Τόση εμμονή λοιπόν στην ύλη,
Τόση προσκόλληση στο βράχο το θαλασσινό
Τον πεταγμένο σ' αυτή τη γωνιά
Του Γαλαξία.

Κνωσσός, 18/11/2010

ΑΜΝΙΣΣΟΣ

1. Σαν τους καλόγερους στα μοναστήρια που
Βιάζονται να φάνε πριν χτυπήσει το
Καμπανάκι – εκμηδέ- νιση τής ηδονής
Τής γεύσης.

2. Μια ζωή παλεύουμε με τα χορτάρια
Και τα χορτάρια μάς σκεπάζουν
Εν τέλει.

3. Γιατί σκέφτομαι τόσο πολύ το
Θάνατο τούτες τις μέρες μέσα
Στο άπλετο φως της Κρήτης;

4. Πεταλούδες πάνω στο κύμα
Μέλισσες ανασκε- λωμένες στον
Αφρό, η μοναξιά τού γητευτή και
Τού θεραπευτή η αγωνία
Να προλάβει τα κύτταρά του
Πριν γεράσουν, πριν αρχίσουν
Να μετρούν αντίστροφα.
Ασφαλίζει την περόνη
Στη χειροβομβίδα τής Λογικής του,
Εκείνην που μόλις δώσει την εντολή
Σού χωραίνεται ο πόθος του Άλλου Κόσμου
Τρανός,
Έτσι που το ποτάμι ο Καρτερός
Δεν μπορεί να σε συγκρατήσει στη
Διχάλα του και ξεβράζεσαι
Εκών άκων στην καταγάλανη
Θάλασσα,
Εκεί που βρίσκεται η βυθισμένη πολι-
Τεία τής Αμνισσού, εκεί που εκρέουν
Τα αίματα από τα σφαγιασθέντα θύματα,
Τα ζωντανά που με το θάνατό
Τους θα εξασφα- λίσουν την ευκαρπία
Τών αγρών, την *ευίχθεια*
Τού πελάγους.

5. Με τους πόνους στη μέση
Αφήνω πια να πέσουν τα πράγματα
Όταν χάσουν τη θέση τους εμπρός μου
Δεν σκύβω πια να τα περιμαζέψω.

Αμνισσός, 19/11/2010

ΑΝΑΛΗΨΙΣ-ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Αναζητώντας τη σκληρότητα τού βράχου
Που ξύνει απερίσκεπτα τον ουρανό
Στα μαλακά μέρη εκείνου τού τριανταφυλλένιου
Και μαβιού σύγνεφου,
Αντίθετα από την πραότητα τών βοδιών
Που περι- μένουν καρτερικά
Το μαχαίρι τού χασάπη αγνοώντας
Το… Αίμα κυλάει ναρκωτικό στις
Φλέβες τους, φαρ- μακωμένο από
Το βελόνι τού κτηνογιατρού.
Μα και οι άνθρωποι που θα χορτάσουν
Με το κρέας τους στην ψευδοπραό-
Τητά τους θα προσομοιάσουν
Λησμονώντας τα φτερά τού αετού
Που μαδάνε στις ράχες τους
Σκουριασμένα.
Συνηθίσαμε στα πεδινά, οξυγονώ-
Θηκε το μυαλό και το πλεμόνι μας
Υπέρμετρα.
Γίναμε ράθυμοι, κηφήνες, οι μύες
Μας αναίτια γερασμένοι… Τόσην
Ορμή, τόσον ορυμαγ- δό, πώς έσβησαν
Τα σπλάχνα μας στη βαλτωμένη
Βούληση τής αιχμαλωσίας;
Με τη μυρωδιά του θυμαριού,
Της ρίγανης, τού σκίνου, περιπατώ
Στις βουνοκορφές, πατώ τα λουλούδια
Τού μανδραγόρα που δεν φωνάζει
Πλέον όταν τον ξερριζώνουν,
Ακούω το μέσα μου να κραυγάζει
Στα χνάρια τού αρχετυπικού
Ρυθμού που μόνο τού ύψους ή του
Βάθους παγαίνει, τής Αναλήψεως
Ή τής Κατακρημνί- σεως, αφού η
Μεταμόρφωση τού σκώληκα
Σε πεταλούδα
Απέτυχε για άλλη μία φορά οικτρά.

Αρχάνες, όρος Γιούχτα 19/11/2010

ΟΜ-ΦΑΛΛΟΣ

Στην ανέσπερη σκοτεινά τού αυγινού φωτός
Σε βρήκα
Να περιδιαβάζεις τα Ερέβη
Αποσυνάγωγος τών ανθρώπων
Εραστής της Λεφτεριάς
(με φι – για να παραπέμ- πει στα φτερά)
Κι εκεί που νόμισα πως είδα
Τη Νίκη να σε στεφανώνει,
Στυγνός ήταν ο Χάρος
Χαρά στους βασανι-
Σμένους αυτού τού κόσμου.
Η μορφή σου χαραγ- μένη από τις έγνοιες
Πελεκημένη πέτρα σαν εκείνη που
Σκέπασε το θνητό κορμί σου.
Γρανίτης ανεξάλειπτος η θέλησή σου
Να μην υποταχτείς στο δίκαιο βαρβάρων
Που σφάζουν τα παιδιά τους,
Έτσι για μία θέα τού μηδενός
Που φέρει τα άμφια αιωνιότητος φρικτής.

Μακριά από σένα τούτες οι σκεπτομορφές.
Εσύ κοιτάς με συγκατάβαση
Τις πεταλούδες, με άπειρη συμπόνοια
Τις ανθρώπινες ψυχές που παραπαίουν
Ανάμεσα ενοχής κι ατιμωρησίας,
Αφού κανείς δεν βρίσκεται να τους
Κολάσει, κι εκείνες περνοδιαβαίνουν
Διαρκώς
Την πεπατημένη
Τού Πουθενά.
Κάπως έτσι δημι- ουργήθηκε ο Χρόνος.

Ηράκλειο, Προμαχώνας Μαρτινέγκο, 21/11/2010

ΑΕΤΟΠΕΡΠΑΤΗΜΑΤΑ

Παντρεύονται οι αετοί
Ή ζευγαρώνουν;
«Τι νέοι που φθάσαμεν εδώ;»[6]
Μοιρολογείς
Όμως εμένα μου λείπει
Το όζον του κεραυνού
Στην άκρη του τίποτα
στη μέση του πουθενά
Στις ψηλές απάτητες κορφές
Που δε σκεπάζουν «τα φύλλα της οξιάς»[7].

Το κενό, το μηδέν και το άπειρο
Σε σταυρώνουν
Και πού μπορείς ν' αγοράσεις
Μονόπετρο για την αετίνα;
Μου ζήτησες να παντρευτούμε
Για κοινωνικούς λόγους βεβαίως
Κι εγώ σε κοίταξα αειδής
γέρος αετός και ξεπουπουλιασμένος.
Ποιος νοιάζεται θα μου πεις
Για το γκρίζο χρώμα
Των αραιωμένων φτερών σου;
Και το δάφνινο στεφάνι
Ποιος θυμάμαι πια
Σε ποιο αγώνισμα της Ολυμπίας
Το είχες κερδισμένο
Αμνημόνευτους αιώνες πριν
Από Την ήττα;

Θέλω ν' ανέβω στα ψηλά βουνά
Που ατένιζα μικρός
Και τα ζωγράφιζα με μολυβόσκονη
Στο τετράδιο της ιχνογραφίας
Ίσα για να μην μυρίζω τη σαπίλα
Της σάρκας
Εκείνων που θα έπρεπε
Να είναι στητοί,
Να ζουν ορθοί
Κι όχι να σέρνονται στο χώμα.

Τώρα γυρεύω την εξυγιαντική δύναμη
Του κεραυνού
Το νυστέρι της βουνοκορφής
Που ξεκολλάει και κατολισθαίνει
Το αντισηπτικό του όζοντος

[6] Στίχος του Κώστα Καρυωτάκη από την τελευταία του ποιητική συλλογή «Ελεγεία και Σάτιρες».
[7] Πάνω σε ένα στίχο του Γιώργου Σεφέρη από το ποίημα «Επιφάνια».

Από υπερκόσμιες αστραπές,
Το βάμμα ιωδίου από τον αφρό
Του κυμάτου
Όπου πλένουν τα πόδια τους
Άσπιλες κοπέλες.
Τις Μούσες καλώ
Με όλη τη δύναμη των πνευμόνων μου,
Όμως εκείνες δεν μένουν πια εδώ.
Έχουν μεταναστεύσει με τις υπερβόρειες παρθένες.
Τι απομένει λοιπόν;
Εκτός του να κλαίμε τη μοίρα μας,
Να καταριόμαστε το ριζικό μας,
Σαν την Εκάβη
Δούλα ριγμένη στα σπίτια
Των κουρσευτών του παλατιού της;

Σταθείτε ορθοί
Κι ας δούμε τον Ήλιο ν' ανατέλλει
Για τελευταία φορά
Και γύρω του οι Σφήκες
Των ουρανίων επισκεπτών μας
Που θυμήθηκαν το μέλι το καλό
Κι ήρθαν να ξανατρυγήσουν τη γύρη
Πιο γρήγορα απ' όσο περιμέναμε,
Όσο κι αν κάπου ελπίζαμε στο βάθος
Πως δεν θα τους ξαναδούμε
Κόρωνε ο πόθος μέσα μας για το αλλόκοτο,
Ο φθόνος του κουρσάρου
Που θα μας βγάλει προσωρινά
Από την πλήξη
Και θα ξορκίσει την ανία
Των σκονισμένων πορσελάνινων
Φλιτζανιών μας.
Ας φέρνανε τουλάχιστον
Κάποια καινούργια ποικιλία
Τσαγιού
Οι βάρβαροι ετούτοι.
Μα γιατί κάποιοι σκυφτοί άνθρωποι
Στο μέλλον
Θα τους ονομάσουν εξωγήινους;
Δικοί μας είναι. Χθόνιες προβολές
Του εαυτού μας,
Της άπληστης αλαζονείας μας
Να κατακυριεύσουμε το κενό
Και να μπολιάσουμε το Άχωρο
Με το σπέρμα της ράτσας μας
Καυτό πάνω στις ράχες
Των ηφαιστείων.
Έλληνες ήταν και οι Αχαιοί
Και οι Τρώες. Τους ίδιους θεούς

Λάτρευαν. Η ίδια λαγνεία πύρωνε
Τις λαγόνες τους. Στον ίδιο θάνατο
Έπεσαν όλοι νυσταγμένοι
Από το κρασί της νοσταλγίας
Που τους κέρασαν οι κουρασμένες σκλάβες.
Της νοσταλγίας για το Άχρονο
Το Όλον που δικό μας είναι
Και των Αλλωνών.

3/1/2011

ΑΡΧΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ποίηση, μια λοξή θέαση του κόσμου
Και του εαυτού σου από πάνω.
Σαν επιβάτης σε *αστρόπλοιο*
Με επιφάνεια διακόσια τετραγωνικά χιλιόμετρα
Που κατευθύνεται επιθετικά (;)
Προς την Τροία
Κι ο σωσίας σου πίνει χυμό ροδιού
Σε ψηλά κρυστάλλινα ποτήρια
Παρατηρώντας σε οθόνη τελευταίας τεχνολογίας
Κάθε λεπτομέρεια ζευγαρώματος μικροοργανισμών
Στη Γη.
Οι πυραμίδες σωριάζονται σε σωρούς άμμου,
Μεταλλικά και γυάλινα κτήρια
Μετατρέπονται σε στάχτη
Κάτω από το βήμα του Χρόνου το ανίκητο
Κι αυτός,
Ο Άλλος,
Ο όμοιος
Κι ο *αλλούτερος*
Διακτινίζεται πάνω στο ηφαίστειο
Της Σαντορίνης
Για να περπατήσει στην ελαφρόπετρα
Και να νιώσει πυρρό
Κάτω από την πατούσα του
Το αγκάθι του αχινού
Που *ορέχτηκε* μεγαλεία
Και ζήτησε να *τηλεμεταφερθεί*
Στο υπερπέραν.
Ποιοι είμαστε; Πού πάμε;
Πόσα ψέματα φλόμωσαν το μυαλό μας
Χιλιάδες χρόνια τώρα
Και ποιος τα επινόησε;
Το ιερατείο
Για να διασφαλίσει την κυριαρχία του
Στα φτωχά ανθρώπινα όντα;
Οι έξυπνοι, οι δυνατοί, οι ψαγμένοι;
Μα τι είν' όλα αυτά τα άστρα
Που τρεμοσβήνουν τις νύχτες
Πάνω από τους βαρυφορτωμένους
Ουρανούς μας,
Όμως δεν καταφέρνουν να διαβάσουν
Την απελπισία μας
Το μήνυμα
Την κραυγή για βοήθεια
Ούτε αυτοί βεβαίως προλαβαίνουν
Να μας κοινωνήσουν των αχράντων
Μυστηρίων τους.
Μήπως πρέπει να πετάξουμε

Στη θάλασσα του *Πρωτέα*
Τους ψεύτες, τους υποκριτές,
Τους λογοκλόπους,
Τους υπονομευτές
Της ουράνιας αρμονίας,
Τους δυναμιτιστές
Της παγκόσμιας ειρήνης
Τους τρομοκράτες της επικράτησης του Εγώ τους
Εις βάρος Ενός και αξεδιάλυτου Εμείς;

Οδεύοντας προς ένα Αύριο
Που έχει κόψει τις γέφυρες
Με το Παρελθόν,
Χωρίς πυξίδα
Και δίχως αστρολάβο
Πορευόμαστε στη *φωτεινιά*
Σα να ψαχουλεύουμε στο σκοτάδι
Του Λαβύρινθου
Που είναι όντως πιο απλός
Από τις έλικες του θολωμένου
Μυαλού μας.
Αχ Οιδίποδα, τι τό 'θελες
Και τό 'λυνες το αίνιγμα
Της Σφίγγας
Αφού δεν ήσουν ικανός
Ούτε τα κορδόνια
Των παπουτσιών σου να δέσεις,
Αφού δεν ήξερες αυτό που και το τελευταίο
Κατσικάκι, το τελευταίο αγρίμι του βουνού
Καλώς γνωρίζει: τη μήτρα που τον πέταξε
Στην πιο σκληρή γωνιά αυτού του ακανθώδους κόσμου.
Όχι Οιδίποδα. Δεν θα σου αναθέσουμε να μας εκπροσωπήσεις
Όταν θα έρθει η ώρα της συνδιαλλαγής με το Άγνωστο.
Τα τέρατα που *κουβαλείς* στο μυαλό σου
Δεν έχουν σχέση με τους υπερκόσμιους πολίτες,
Οι Λαιστρυγόνες και οι Κύκλωπες
Δεν τάραξαν ποτέ το ταξίδι του Οδυσσέα,
Η Μέδουσα κι οι Άρπυιες
Ήταν άκακα ζωάκια, πλασματάκια του θεού,
Αν τα συγκρίνεις με τις παραισθήσεις
Του θολωμένου από την Άγνοια
Μυαλού σου.
Τώρα ξεκινάμε από το Μηδέν
Και πηγαίνουμε στο Τίποτα.
Όλη η αρχαία γνώση έχει καταργηθεί:
Ένας σωρός παλιόχαρτα,
Κιτρινισμένα από τον Καιρό
Που χρησίμεψαν για να σκουπίσουν οι πίθηκοι
Τα οπίσθιά τους.
Τώρα πρέπει να επινοήσουμε εκ νέου

Την Αγάπη, την Αρμονία, την Ειρήνη, την Πραότητα,
Τη Συμφιλίωση, την Ανοχή, την Αποδοχή του *Έτερου*,
Του διαφορετικού, που όμως δικό μας είναι
Κομμάτι του καθρέφτη μας αξεδιάλυτο.
Όσο για τους άλλους που έρχονται,
Τους δήθεν εχθρούς, τους δήθεν φίλους,
Τους ειρηνοποιούς με τη λευκή σημαία
Σε κοντάρι από χαλαζία υψωμένη,
Και τα τελειώματα χρυσά…
Ε, αφήστε τους να έρθουν.
Κι ας είμαστε εμείς ενωμένοι,
Διαυγείς και γαλήνιοι,
Σαν τα δάχτυλα μιας παλάμης
Που χαιρετούν τον ήλιο
Και δίνονται αυθόρμητα
Σε χειραψία φιλική.
Τι άλλο έχουμε να φοβηθούμε;
Χειρότερο από την Άγνοια δεν υπάρχει.
Φως. Περισσότερο Φως.
Κι ας δούμε όλοι μαζί τον Ήλιο τον πνευματικό
Να ανατέλλει
Σε έναν ουρανό που βρίθει πλανητών
Αστέρων και κατοικημένων κόσμων.
Σιωπή. Ο καιρός της πέρασε.
Μπαίνει κι αυτή στη βιτρίνα που κατέχουν
Στο Μουσείο όλες οι έννοιες που τέθηκαν
Εκ των πραγμάτων σε αχρησία.
Λόγος, Αλήθεια, Κάλλος.
Η ομορφιά των απλών ανθρώπων
Που δεν παριστάνουν τίποτα
Και δεν υποκρύπτουν πουθενά
Τις αυθεντικές επιθυμίες
Των σπλάχνων τους.
Καλημέρα και καλή Αυγινή.

24η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Η επιθυμία για το άλλο σώμα
Δίνει με τα χρόνια τη θέση της
Στην επιθυμία για τη στάχτη.
Οι ανατολές του ήλιου
Είναι πιο σημαντικές από το
Συννεφάκι στη ματιά της
Κι οι κυκλοθυμίες των άστρων
Βαραίνουν περισσότερο από τις
Υστερίες της.
Όσο πλησιάζεις στο τέλος
Αναρωτιέσαι: «πόσα δειλινά
Μου έμειναν ακόμα; Πόσες αυγές;»
Κι εκεί που χάνεις το μέτρημα
Σε ξαφνιάζει η αμεριμνησία
Ενός πουλιού
Που κελαηδάει στο τώρα,
Το κύμα που ανασκελώνει
Τους αχινούς,
Οι γλάροι που ψαρεύουν
Σε παρόντα χρόνο.
Μετά γελάς,
Μεθάς με το νάμα των σωθικών σου
Με το φιλί που σκάλωσε
Στις ρίζες των πνευμόνων
Και δεν δόθηκε ποτέ˙ τάγκισε
Εκεί σε κάποιο βρόγχο
Και προκαλεί τον βήχα εκείνον
Που τρομάζει το γατί˙
Το φάντασμα του γατιού
Γιατί το ζώο έχει πεθάνει προ πολλού˙
Έχουν φυτρώσει κυκλάμινα στην κεφαλή του
Και στα πόδια του γλαδιόλες.
Οι ανεμώνες στήνουν τρελό χορό
Στη ράχη του
Και το χνώτο του έχει πετάξει γι’ αλλού.
Στον Σείριο, ίσως, στο δαχτυλίδι του Ωρίωνα,
Στη ζώνη των αστεροειδών που πολεμούν
Να γίνουν ένα καινούργιο άστρο.
Με τα χρόνια θα τα καταφέρουν.
Η βαρύτητα βλέπεις. Κάνει κι εκείνη
Τα δικά της. Η αδράνεια. Έλξη της
Συνήθειας. Έρωτας του εφικτού.
Ο θάνατος είναι άραγε το θέμα;
Ο θάνατος είναι πάντα το ζήτημα.
Κι ο ποιητής ένα βέλος ορφανό.
Εξακοντίζεται εκεί που οι απλές
Φωτοβολίδες σκαλώνουν,
Νωθρές αδυνατούν ν’ ακολουθήσουν

Τα απέλπιδα πετάγματα,
Τα μοναχικά.

17/1/2011

ΈΚ-ΣΤΑΣΙΣ

13-ΑΝ

Άρχεις
ΑΝ- Ορδές
ΑΝ- Οργής
ΑΝ- Όλυνθος
ΑΝ- Όνομα
ΑΝ-Ν-Ν-Ν----------Ολκής
ΑΝ- Ολόγραμμα
ΑΝ- Όραμα
ΑΝ- Όρυγμα
ΑΝ- Όλμος
ΑΝ- Όσπρια
Αναχαράζει

Σαν το δερβίση
Που ενώνεται με το Όλον
Εγκαταλείποντας ο κακοντυμένο
Σαρκίο του,
Περιστρεφόμενος σαν πλανήτης
Γύρω από τον Ήλιο
Εγκαταλείπει το «εγώ» του
Μαζί με άλλα κελύφη
Στο στεγνοκαθαριστήριο του Γαλαξία
Ενσωματώνεται στο διαρκές
Και στο Άχρονο,
Εκσωματώνεται από το χωροχρονικό Συνεχές,
Εδράζεται οργασμικώς εις το Διηνεκές
Το δίχτυ της Αράχνης εξυφαίνοντας
Με το κορμί του,
Εργάτρια μέλισσα που προσθέτει
Ακόμα μία κυψελίδα
Με τις εκκρίσεις των σωθικών της.
Έτσι το ταπεινό
Μετατρέπεται σε Υψηλό,
Το λυσιτελές
Μετατρέπεται σε άχραντο,
Το ληξιπρόθεσμο
Σε αρχετυπικό,
Το χρησιμοποιημένο
Σε αναλλοίωτο,
Το φθαρμένο
Σε άρτι γεννηθέν χαρμόσυνο,
Το απαρέμφατο
Σε τετελεσμένο μέλλοντα.

20/1/2011

Οροσρόης = Horus + Osiris

Το πνεύμα μίλησε πάνω από την πυραμίδα
Κι ακούστηκε μέσα από το στόμα της Σφίγγας
Πέρα, στο αχανές πέλαγος που το οργώνουν
Ιστιοπλοϊκά με τυρκουάζ πανιά.
Η ακτή είναι κακοτράχαλη και βραχώδης.
Ο Νείλος χύνει τα λασπωμένα του νερά
Στον ζαφειρένιο της μυχό. Και τα παιδιά βρέχουν
Τα πόδια μέχρι τον αστράγαλο για να της πάρουν
Τον αέρα της θάλασσας της μεγαλομάτας.
Οι μητέρες του περισσότερο σεμνές, στο χρώμα του κρόκου
Τυλιγμένες λευκαίνουν τα πανιά που τυλίγουν οι άντρες
Τη μέση τους και τα τυρμπάνια.
Κάπου ακούγεται η φωνή ενός μάγου που ψέλνει
Και του απαντάει η φωνή του σαλού
Που όλα τα κοροϊδεύει κι αντιγυρίζει την καλοσύνη
Σε χλεύη, ευπροσήγορη.
Εκεί υπάρχει κι ένας ζωγράφος (ή μήπως γραφέας)
Με το πινέλο κολλημένο στο χέρι το δεξί.
Και η μπογιά πορφυρή. Μου ψελλίζει πολλές φορές
Τ' όνομά του, αλλά αδυνατώ να το συγκρατήσω.
Μέχρι που αποφασίζει να το ζωγραφίσει.
Φώνημα το φώνημα μεταγράφω:
Ο-ρο-σρό-ης. Τον ρωτώ τι πάει να πει.
Κι εκείνος γράφει την εξίσωση:
Οροσρόης = Horus + Osiris
Η αστραπή αυλακώνει το μυαλό
Με την οξύτητα της αποκάλυψης.
Όζον ξεχύνεται παντού
Κι απολυμαίνει τις κακοφορμισμένες πληγές
Της μνήμης.
Αναθυμάμαι τα μυστήρια της Ίσιδος
Στο ναό του Λούξορ. Το βάπτισμα
Στα γάργαρα νερά του Ασσουάν.
Οι πηγές του Νείλου περιμένουν
Να ξεκουράσουν το σαρκίο από της σκόνης
Τον πυρετό, από τον εμετό του υλισμού
Και μιας ζωής χαμένης σε φροντίδες
Γι' ανούσια πράγματα, φθαρτά
Και λησμονημένα.
Πού είναι το δαχτυλίδι που φορούσες
Στο μεσιανό το δάχτυλο.
Τι απέγιναν τα πετράδια που κρεμούσες
Στο λαιμό γυναίκα; Και τα φιλούσες από το μάτι
Το κακό των επιτήδειων που τρέφονται από το έχει
Του διπλανού τους. Γνήσια αρπακτικά, της μεγάλης
Οικογένειας των νωθρών *κλεπτοφθόνων*.
Πού πήγαν όλα αυτά τα ξόμπλια και τα φυλαχτά
Και τα κοσμήματα; Γιατί δεν μας σώζουν τώρα

Από την ανέχεια και την κακοτυχιά; Γιατί τα σωρώνουμε τότε
Και τα θάβουμε βαθιά στη γη, αφού δεν θυμόμαστε πού κείτονται
Όταν τα χρειαστούμε; Πολυφορεμένες μουσικές και ξόρκια
Για απίθανα κακά, ληγμένα προ αιώνων. Από άλλους κίνδυνους
Τώρα πρέπει να φυλαχτείς. Άλλες φυλές εχθρών αποβιβάζονται
Στο αχανές υπερπέραν, με την προοπτική να φτάσουνε κάποτε
Εδώ από φιλοδοξίες ονείρων αναπτερωμένοι
Για τον χρυσό που δε λιώνει, για το ατλάζι που δεν λεκιάζει,
Για τον θυμό που δεν σκοτώνει, για τον πόθο που δεν ξεφτίζει,
Για τη σκοτεινιά που δε χαράζει ποτέ
Ήλιος γαλανομάτης.
-Τι έχεις να πεις για όλα αυτά, μακρινέ ομότεχνέ μου;
Κι ο Οροσρόης λουφάζει, κρυφακούγοντας τους λύκους
Που κατηφορίζουν από τα βουνά
Εποφθαλμιώντας ανύποπτες γαζέλες της στέπας.

4/2/2011

ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΗ ΖΩΗ

Ένα νεαρό περιστέρι
Αυτοκτόνησε λίγα βήματα πριν.
Ο καθρέφτης του μεταλλικού κτηρίου
Πολλαπλασίασε την πτώση.
Μόνο λίγες σταγόνες αίμα
Έδωσαν στο πλακόστρωτο
Σημασία.
«Απ' το κρύο» διέγνωσε ο θυρωρός
Και το μετακίνησε με τη μύτη
Του φθαρμένου παπουτσιού.
Ένας διερχόμενος ερωτικός ποιητής
Πήρε να το θάψει με φύλλα
Νεραντζιάς.
«Από έρωτα ή από ζωή
Αθεράπευτη;»
Αναρωτήθηκα.
Το κρύο δεν είναι επαρκής
Δικαιολογία
Για τις νεαρές καρδιές.
Κι ο ποιητής με κοίταξε
Διαπεραστικά
Σα να προφήτευε το παρελθόν
Συλλογισμένος

Αθήνα-Πειραιάς, 8/2/2011

ΑΡΧΕΞΟΔΟΣ

Στη βίλλα με τις βδέλλες
Δημοσία δαπάνη
Εντοιχίστηκα.
Στο βράχο με τα ξεροχόρταρα
Απομονώθηκα από το Άγνωστο
Και την αγωνία για το Αύριο.
Τώρα υπάρχει μόνο το Χτες
Κι η βεβαιότητα του Θανάτου
Που επεσκίασε όλες τις άλλες
Μονιμότητες
Τις τόσο πρόσκαιρες.
Αν μπορούσαμε να ξαναρχίσουμε
Πόσα λάθη θα προσπερνούσαμε
Ποιους ανθρώπους θ' ανταμώναμε
Πόσες συναντήσεις θ' ακυρώναμε
Πόσα ραντεβού με την Τύχη θα χάναμε;
Και πόσες αναπόδραστες πληγές θα κερδίζαμε;
Τι σημασία έχουν τώρα όλ' αυτά;
Αποκτούν μιαν άλλη βαρύτητα
Ή ελαφρότητα, αν προτιμάτε.
Κι όσο για εκείνα που δεν γίνανε
Θα μείνουν για πάντα ένα αναπάντητο
Ερωτηματικό στο παράλληλο σύμπαν
Της αβουλίας σου.
Ή μήπως όλα εκείνα που δεν συνέβησαν
Θα γίνουν τώρα
Στην *αρχέξοδο*
Της λύτρωσής σου;
Από τον χθεσινό σου εαυτό
Τον ξοδιασμένο.

Πειραιάς, 16/2/2011

ΑΡΧΙΕΞΟΔΟΣ

Πέρασαν τα νταούλια
Με τους τσιγγάνους
Και την αρκούδα
Να χορεύει παράταιρα
Στο ρυθμό μιας μουσικής
Που άκουγε μόνο εκείνη.
Τα μάτια της γυάλινα.
Είχαν φωτίσει κιόλας
Από μέσα.
Πυρκαγιά που όλο φουντώνει
Μέχρι να καταφάει
Τα σωθικά
Του ποιητή
Του στυλίτη
Του ερωτευτή.
Του άγιου τρελού
Που κανέναν ποτέ δεν
Έβλαψε.
Και τ' αδέσποτα σκυλιά
Σπεύδουν να γλείψουν
Την ψώρα από τις
Πληγές του.
Θα έρθει μια ώρα
Λέω
Χρυσάνθεμα ν' ανθίσουν
Από το Χάος,
Ουράνιες μουσικές
Να σβήσουν τα νταούλια
Των τσιγγάνων
Που κλέβουν τον ρυθμό
Από μια γριά αρκούδα.
Όλο χορεύει και ξαμώνει
Έναν αόρατο φρουρό
Γιατί της φράζει
Την χρυσή οδό
Προς τη σμαράγδινη πύλη.
Το σύννεφο
Ιπτάμενος σολομός
Σ' έναν ουρανό από ατλάζι.
Βλέπω την Ακρόπολη να υπερίπταται
Πάνω από το φτωχό
Απείκασμά της.
Και το μέλι στυφό.
Προσδεθείτε.
Αυτό που ήταν κάποτε Γαία
Γίνεται τώρα διάπυρος σβώλος
Από λάσπη.
Το αλάτι πικρό,

Στο χρώμα του αίματος
Στη γεύση του ροδιού
Σε στυμμένο ουρανίσκο.
Αναστεναγμός
Αναστάσιμος.
Ευτυχώς. Όλα αυτά
Τελειώνουν κάποια στιγμή
Στο Φως.

ΈΝΤΟΜΟ ΚΛΕΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΙ

Θα αποφυλακιστείς κάποτε
Όταν θα λιώσει το κεχριμπάρι
Που σε κλείνει
Για να σμίξει με
Το αίμα των ζωντανών
Που θα ζυμώνεται
Με τη λάσπη των ηφαιστείων.
Και τότε έντομό μου
Γλυκό
Θ' ανασάνεις για μια
Τελευταία φορά ελεύθερο
Πριν αυταναφλεγείς
Και βουλιάξεις στην
Ανυπαρξία της ύλης
Γιατί βέβαια
Σε μια άλλη διάσταση
Είσαι κιόλας λευτερωμένο
Περνώντας από τις πύλες του θανάτου
Του βιολογικού
Πριν εγκλειστεί
Το κέλυφος
Σε κεχριμπάρι
Λαμπερό.

ΤΥΜΒΟΣ

Κάθε νύχτα χτίζω τον τάφο μου
Και κάθε αυγή τον γκρεμίζω.

Επιθυμία για ζωή
Έρωτος ευκινησία.

Ούτως ή άλλως, ο Θάνατος
Μπορεί να περιμένει.
Τελευταίος νικητής. Ή μήπως όχι;
Ο τύμβος θα δείξει.
Αν είναι ευάερος κι ευήλιος.

26/2/2011

ΠΑΛΗΣ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Τώρα ήρθε ο καιρός ν' αγωνιστούμε
Όχι για «να κερδίσουμε τον δικό μας θάνατο»
Όπως λέει ο Σεφέρης
Ούτε για «να ξαναβρούμε τη ζωή μας»
Όπως λέει – πάλι – ο Σεφέρης
Αλλά για να ζήσουμε
Απλά
        Όπως τα γατιά
Με λίγο φαγητό
        Πολύ νερό
                Κι ένα χάδι
΄Υπνον αρκετό
Και καμία αγωνία για το Επέκεινα
Αφού δεν είναι βέβαιο
Αν το αύριο ποτέ θα έρθει.

Κι εσύ γυρνάς από αγκαλιά
Σε αγκαλιά για να ξορκίσεις
        Τους έσω δαίμονες
Ενώ εγώ σου πρόσφερα
Ό,τι ήθελες…
        Ό,τι θα ήθελες αν ήσουν
Μια βαρετή συνηθισμένη γυναίκα:
Την ανιαρή αγκαλιά μου
Και τον έρωτα του Σαββατοκύριακου
παρέα με φτηνή πίτσα της γειτονιάς
Και το βλέμμα αλλήθωρο
Στον ποδοσφαιρικό αγώνα
        Με τις κροτίδες
                Και το αίμα
                        Να πασπαλίζει
Την άχνη
        Της συζυγικής μας ευτυχίας.
Όμως ούτε κι εγώ ήμουν ένας συνηθισμένος
Βαρετός άνθρωπος
Και τίποτ' απ' όλα αυτά δεν έμοιαζε αρκετό
Και το Άγνωστο με έθελγε ανέκαθεν
Και κυνηγούσα λυσσαλέος
Την αθανασία στην προσκαιρότητα της ΄Υλης
Αφού μέσα φωνή με διαβεβαίωνε
Για την αιωνιότητα της στιγμής.
Έτσι έζησα πολλά χρόνια.
Υπεραιωνόβιος πεθαίνω
Σαν να μην έχω ζήσει ποτέ
Πάνω από ένα δευτερόλεπτο
– τ' αναθεματισμένο!
Γιατί να μην ξαναγεννηθώ γατί
Σοφό και ράθυμο

Στην άγνοιά του
Την πολύξερη;

27/2/2011

ΖΩΗ με ΑΠΩΛΕΙΕΣ ΘΑΝΑΤΟΣ με ΚΕΡΔΟΣ

Με τις όποιες απώλειες
Θα συνεχίσω να ζω
Και να πορεύομαι…
Το πόδι μου το αριστερό
Θα σέρνω – κατάλοιπο από το
στροβίλισμα των δερβίσηδων
το υπερβολικό –
στην κατηφόρα έξω από το
νεκροταφείο.
Θα οσμίζομαι τα κυπαρίσσια
Θα ακούω κάτι κοτσύφια
Που μιμούνται τα αηδόνια
Θα σπέρνω βιολέτες
Κυκλάμινα και γιασεμιά
Για να τα βρουν τα μυρμήγκια
Που θα περπατήσουν
Στην κεφαλή μου…
Με τις όποιες απώλειες
Θα συνεχίσω να ζω
Και να κουρεύομαι
Πριν μου ξυρίσουν το κρανίο
Για το εκμαγείο
Της επιτάφιας
Πήλινης
Προσωπίδας…
Το μόνο που θέλω να πουν
Και να γράψουν στην άμμο
Πάνω από το κουρασμένο μου
Σαρκίο:
Ήταν ένας άνθρωπος
Που ξόδεψε περισσότερα
Ταλέντα
Απ' όσα είχε.

ΟΔΟΣ ΒΡΥΣΑΚΙΟΥ 17

-Στο χρονικό συνεχές
Χωροδικτυώνεσαι
Νουνεχώς.

-Περνούν οι ώρες, περνούν οι μέρες
Απαράλλαχτα
Και σε φέρνουν
Πιο κοντά στο θάνατο των άλλων,
Των ξεγραμμένων,
Των παράλλων,
Των προγραμμένων,
Γιατί εσύ βέβαια δεν θα πεθάνεις
Ποτέ.
Πάνω σ' αυτή τη βεβαιότητα
Χτίζεις το προσωπείο σου
Ενώ το πρόσωπο από μέσα λιώνει
Νουνεχές.

- Πεθύμησα τον ουρανό
τα σταχτιά σύννεφα
που έβλεπα παιδί
πάνω από τον Ταΰγετο
και τα ζωγράφιζα
με ξύσμα μολυβιού.
Ανήκεστος βλάβη στην υγεία
Των μυρμηγκιών
Που τρύγαγαν τα ψίχουλα του κολατσιού
Εκείνου του παιδιού
Που δεν πέρασε στην εφηβεία
Και σέρνεται τώρα γέρος
Ρυτιδιασμένος
Και τυφλός
Αναζητώντας μια χαραμάδα ουρανού
Ανάμεσα στα μεγαθήρια
Των ερειπωμένων πόλεων.

28/2/2011

ΟΥΡΑΝΙΑ

Ουρανία που κατάντησες υποχθονία
Αιθερία που υποτάχτηκες στην
Παχυσαρκία
Και κουβαλάς σαν Σίσυφος
Το σαμάρι σου,
Σαν Άτλας φέρεις το βάρος
Των ανασφαλειών στην πλάτη
Που ζυγίζουν πιότερο από το κέλυφος
Της Γαίας
Όταν περιστρέφεται στο ρουλεμάν
Της λάβας
Ελπίζοντας στη φιλευσπλαχνία
Των ηφαιστείων.

ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΟΥ

Φυλακισμένο το πορτοκάλι
Στο σοκολατάκι το στυφό
Θα λυτρωθεί σε ουρανίσκο
Αφηρημένον από τις ηδονές
Αφημένον ανεκκλήτως
Στη φθορά του κόσμου
Και το άλγος της οδοντοστοιχίας
Που όσο πάει κι αραιώνει
Για να καταλήξει στον απύλωτο
Κοασμό
Της υποχθονίας χασμωδίας
Των κεραυνών
Σ' άδειο θαλάμι.

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ

Έσπασε η στιγμή
Στο βάθος μιας (.) τελείας
Αλλά επρόκειτο για κόμμα (,)

Γιάννης Σαμπάτης

Οι περίφημες καριέρες που χτίζονται με «όχι»
Και μετανιώνεις ύστερα για τα «ναι» που δεν είπες,
Όμως ποτέ δεν είναι αργά,
Αν πιστέψεις τον Ηράκλειτο
Κι ακολουθήσεις το ρεύμα της ενέργειας
Όπου αυτό σε βγάλει
Στην μεγαλύτερη καταστροφή
Ή στην ανυποφορότερη χαρμολύπη.

2/3/2011

ΕΡΩΤΙΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Στον ποιητή Ντίνο Χριστιανόπουλο

Τα μέλη ανανταριάζουν,
Καρδιές που βλέπουν,
Χείλη που οσμίζονται
Βιαστικά φιλιά
Αλλότρια, κακοπληρωμένα
Μ' έναν *αθάνατο*, μια καρδιά
Αγκινάρας, τη φλούδα ενός
Πεπονιού που τσαλαπάτησε
Στις λάσπες του δρόμου
Η προέλαση
Κάποιου αόρατου ιππικού
Που παγαίνει υψιπετές
Να πολεμήσει
Τον τρύγο των αισθήσεων
Τον *παντυχή.*

Ένα αρμενάκι τραγουδάει θλιβερά στο δωμάτιο καθαρού ξενοδοχείου της σειράς κι οι καημοί του πυρπολούν τα κλονισμένα νεύρα των μεσηλίκων. Χτυπάει τη διπλανή πόρτα. Ζητάει μια τζούρα οδοντόπαστα ή αποσμητικό μασχάλης – ποιος ξέρει; Μένουν εκεί τα μάτια να κοιτάζονται, ξίφη που βιάζονται να σμίξουν σ' ακήρυχτη μονομαχία. Κενό Σιωπή. Κράτημα ανάσας. Κι έπειτα εκείνο το χαμόγελο που δεν βγαίνει, που σκαλώνει στα χείλη κι αγκυλώνει τα νεφρά με το τράνταγμα ενός πόθου ταγγισμένου.

Όταν περνάει το ιππικό της ηδονής
Στη γιορτινά συννεφιασμένη Θεσσαλονίκη,
Ή πάγαινε μαζί τους
Στον τρύγο των αισθήσεων
Ή παραμέρισε να δεις
Πώς πατούν οι νέοι
Τις προκαταλήψεις
Στον ληνό του πόθου,
Γενναίοι,
Παντυχείς
Φύλακες του ιερού μυστικού
Ενός ακοίμητου Κούρου
Ανθυπομειδιούντος.

Θεσσαλονίκη, 4-7/3/2011

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ

Η ψυχή του ανθρώπου
Περιπλανιέται στα ερέβη
Σε κόσμους μακρινούς
Που η διάνοια δεν φτάνει,
Αν κι έχει τον Γαλαξία εντός της,
Στον μικρόκοσμο τον θαυμάσιο
Που την περιβάλλει,
Αυτή πάντα ανικανοποίητη μένει
Αναζητώντας ανύπαρκτα
Θραύσματά της
Στις ανακλάσεις του καθρέφτη
Είδωλα επί ειδώλων.
Κι όταν επιτέλους τα πλησιάσεις
– αν φτάσεις κάποτε εκεί
στην πηγή κάθε ψευδαίσθησης –
σωριάζονται
κάτω από τα
δάχτυλά σου
ένας σβώλος λάσπη.
Κι έπειτα λες οργισμένος
Στον εαυτό σου:
«Τώρα, γιατί έκανα εγώ
Όλο αυτό το ταξίδι;»
Για ν' ανθυπομειδιάσει πίσω σου
Ο δαίμονας της Περιεργείας
Που κίνησε τεχνηέντως
Τα νήματα φαινομενικών
Συμπτώσεων
Πατώντας αόρατα πλήκτρα
Στο κλειδοκύμβαλο τής
Αλαζονείας σου.

Θεσσαλονίκη, Ούζου Μέλαθρον, 6/3/2011

ΑΛΙΝΘΕΜΙΟΝ

Η γαλήνη είναι ένας τόπος μέσα σου
Με πτηνά και περιβόλια
Της θαλάσσης.
Ανθέμιον αλός
Αλίανθος
Αλικηπουρός.
Έτσι είχα δει στον ύπνο μου
Την γιαγιά την Αγγελική
Σε μια φάση άγχους εργασιακού
Την ονειρεύτηκα να φυτεύει ζουμπούλια
Στα κύματα
Κι αναθάρρησα.

Η προστυχιά του κόσμου
Δεν με τρομάζει.
Θα πολεμήσω τους ανεμόμυλους
Με τον ίσκιο του Δον Κιχώτη
Κι όταν κάποτε φύγω από εδώ
Για ένα δικαιότερο σύμπαν
Θα ρίξω μαύρη πέτρα ξωπίσω
Και θα βαδίσω στη μοναξιά
Την πυκνοκατοικημένη
Των πνευμάτων.
Μέχρι τότε, υπομονή
Εργασία και χαρά.
Τι ωραία που θα ήταν
Αν όλοι έπρατταν το αυτό
Κι όχι φληναφήματα
Μικροπρέπειες
Και συκοφαντίες.

Αλινέραϊδος
Αλιστρεφής
Αλιμάγνος
Αλικουρσευτής
Αλισόπαχνος
Αλιτραφής
Πορεύομαι
Αλιλάγνος
Αλιτορνευτής
Αλικελαύνος
Αλιλάγνος
Αλιπελλάνος
Αλισυριχτής
Αλίταφος.

Θεσσαλονίκη 7/3/2011 - Αθήνα 8/3/2011

ΤΣΟΥΝΑΜΙ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Κι έρχεται ο σεισμός των οκτώ κόμμα εννέα ρίχτερ
Και σαρώνει τις ανασφάλειες
Τις βεβαιότητές μας
Τις επιταγές που έμειναν ανεξόφλητες
Και σφραγίστηκαν
Τις επιταγές τις μεταχρονολογημένες,
Τη ναυτία του κενού
Την αγωνία για τα παιδιά μας
για τα παιδιά που δεν κάναμε
και τώρα δεν τα σαρώνει το τσουνάμι
έξι μέτρων
που υψώνεται απειλητικά
πάνω από τις περιουσίες μας
αδηφάγο ερπετό
από την πρώτη μέρα της Αποκάλυψης
μιας άλλης Πραγματικότητας
που έχαινε πάντα κάτω
από τα πόδια μας,
όμως εμείς στήναμε σπιρτόκουτα
τις σαθρές πολυκατοικίες μας
κι οι σκάλες του παραθαλάσσιου
εμπορικού κέντρου
κατακρημνίζονται
εμπρός
στα έκπληκτα μάτια μας.
Κάπου άφησα την τσάντα
Και το δεύτερο πουκάμισο
Που κουβαλώ πάντα μαζί μου
Για να μην είμαι κάθιδρος
Στην καταστροφή
Για να μην πεθάνω με τις μασχάλες
Μουσκεμένες από το φόβο
Του επικείμενου θανάτου.
Όμως προλάβαμε κι αυτή τη φορά
Και βγήκαμε από το γυάλινο κτήριο
Της ποντικοπαγίδας
Κι ανασάναμε τον κρύο
Αέρα της εξοχής
Με τα γαϊδουράγκαθα.
Για πόσο ακόμα θα ξεφεύγουμε;
Για πόσο ακόμα θα ξεγελάμε
Τα θηρία της Φύσης
Που τόσο ασελγήσαμε
Πάνω στο αθώο κορμί της;
Τα τέσσερα στοιχεία
Σιγοβράζουν την οργή τους
Και το πέμπτο στέκει
Ουδέτερος κριτής

Να μας υποδεχτεί
Στο δικαστήριο του Χρόνου
Εκεί που τα κρίματα
Κι οι αγαθοεργές πράξεις μας
Εγγράφονται σ’ αιθερικά
Δυσεξάλειπτα αρχεία.

Αθήνα, 11/3/2011

ΤΥΨΕΙΣ

Στην πολυτέλεια των τύψεων
Αλλοφρόνησες
Μην προσδοκώντας αντίδωρο
Για τις προσβολές
Στην Ουρανία Αφροδίτη
Και στην Πάνδημη.
Με ευκολία δόθηκες σε αγκαλιές
Που δεν είχαν να σου προσφέρουν
Άλλο
Πάρεξ ψώρα
Λέπρα των αγαλμάτων
Ρωμαίων αυτοκρατόρων
Που λέκιασε το μπρούντζινο
Κέλυφος της ματαιοδοξίας τους.

Τώρα ζητάς την αγνότητα
Στην απάρνηση του στυλίτη
Που γυρεύει ξανά
Τη χαμένη του αθωότητα
Στη συνομιλία
Μ' ένα σπουργίτι:
- Από τα ψωμιά που σπαταλήσαμε
Ας είχαμε αποταμιεύσει
Ένα μόνο ψίχουλο
Να κορέσει την πείνα μας
Για σήμερα
Μόνον.
Αύριο
– Ποιος ξέρει αν θα 'ρθεί
Ποτέ το αύριο; –
Μπορεί ένας σεισμός
Να σωριάσει τον στύλο μας
Στο χώμα
Να κατεδαφίσει τα βουνά…
Μπορεί ένα κύμα γιγάντιο
Να σαρώσει τα μαλλιά μας
Που μάκρυναν με τα χρόνια
Κι άγγιξαν τις ρίζες των ηφαιστείων
Αντλώντας μάγμα
Από τις φλέβες της γης.
Τόσο πολλές λοιπόν είν' οι τύψεις σου;
Τόσο μεγάλη η ενοχή σου
Για ένα μικρό, ασήμαντο κρίμα,
Συγγνωστό εν τούτοις.
- Αγαπημένε μου αναγνώστη
Κρύβοντας το κεφάλι στην άμμο
Δεν αποφεύγουμε το συννεφόκαμα
Της ψυχής μας.

ΝΥΧΤΕΡΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΣΤΟΝ ΉΛΙΟ

στη Λίνα Αναστασιάδου

Πάνω στον τάφο του στυλίτη μοναχού
Ένα νυχτεριδάκι βρήκε αρκετό σύσκιο
Ν' αναπαυθεί κάτω από τον ήλιο
Τον πυρρό.
Θείο μεσημέρι κι η γη ανασαίνει βαριά
Με το βιαστικό τραγούδι των τζιτζικιών
Με τον λυγμό των πεύκων
Με τον ράθυμο παφλασμό των κυμάτων
Με την βαριεστημάρα μιας ζωής
Σπαταλημένης στο ανούσιο.
Τι θέλει να μας πει ο στυλίτης
Μέσα από το αυτό το ξάστερο σημάδι
Που παραβιάζει κατάφωρα τους νόμους
Μιας Φύσης βιασμένης;
Μήπως ότι διάγουμε τον βίο μας
Σε ύπνο βαθύ
Κι η ψυχή μας ξυπνάει
Μόλις την αγγίξει το ζωοποιό χέρι
Του Θανάτου;
Ή μήπως – αντιθέτως; – ότι αντιλαμβανόμαστε
Τις χαρές της ζήσης μόνον όταν τις έχουμε
Απολέσει δια παντός;
Ίσως και τα δύο.
Ο μοναχός είχε βιώσει αμφότερα τα άκρα
Πριν καταλήξει στην άπειρη ακινησία
Τού στύλου που τον περικλείει.
«Φύσις κρύπτεσθαι φιλεί».
Στην ακινησία το Σκότος.
Μόνο το Φως
Σε καθιστά αναλλοίωτο.
Μήπως θα έπρεπε ν' αφήσει
Το κορμί του να καεί σαν πυροτέχνημα
Στον ουρανό;
Και τι άλλο είναι άραγε οι ζωές μας
Από πυγολαμπίδες που σκάνε
Μακαρίως στη σκοτεινιά
Και μόνο κάτι σαλιγκάρια
Βραδυπορούντα
Αντιλαμβάνονται επαρκώς
Τον θάνατό τους;
Τι θέλει να πει ο στυλίτης-μοναχός
Μέσα από τον τάφο
Που τον επιμελούνται καθημερινώς
Υπερβόρειες Παρθένες;
Μήπως ότι νικάμε το Θάνατο
Δια της *ανέγνοιας* του επικείμενου τέλους;

Ή μήπως με τον Έρωτα τον ζωοποιό;
Με την ουράνια Αφροδίτη μήπως – και την *πάνδημον*.

ΙΑΠΩΝΙΑ ΠΥΡΗΝΙΚΗ

Φαίνεται πως δεν διδασκόμαστε
Εμείς οι άνθρωποι
Όντα ατελή
Αλλοπρόσαλλα
Ατελέσφορα
Ελλειμματικά.

- Και μην τολμήσεις να μου ξεφουρνίσεις
Τι σου είπαν τάχατες οι άλλοινε
Για μένα
Γιατί θα σε στείλω να πας
Να κουρσευτείς.

Δεν διδασκόμαστε λοιπόν
Παιδιά εμείς ενός ατελούς όντος
Που μας έφτιαξε σύμφωνα με την επιθυμία του
Αλαζόνες, *μικρονοϊκούς*, ανερμάτιστους, μικροπρεπείς
Αδιάκριτους, μονομανείς, ασχημάτιστους, ματαιόδοξους.

- Υβρίδιο είσαι και φαίνεσαι.
Εσύ και όλο σου το σόι

(Φωνάζει από τον εξώστη
Ο νουνεχής *λοβοτομημένος*.)

Αιμοσταγείς μέχρι τέλους. Μέχρι το θάνατο
Συγγνωστοί για τις αδυναμίες μας.
Το μόνο που μένει
Η τελευταία μας ελπίδα

- Λέω

Να φωνάξουμε τον μεγάλο Πρωταρχικό
Δημιουργό

- Έστω

Να επικαλεστούμε
Νυχτηπετείς
Αρραβωνιασμένοι
Με το Φως
Που θα μας εξαϋλώσει

- Ευτυχώς

Αναπτερωμένους.

Αθήνα, οδός Κωνσταντίνου Σμολένσκη 22, 2ος όροφος, 16/3/2011

ΧΙΡΟΣΙΜΑ 2011

Η κουκουβάγια κοιτάζει
Θλιβερή
Την κουρσεμένη πόλη
Τα πυρηνικά εργοστάσια
Που φουντώνουν,
Τους πυρήνες να λιώνουν
Των αντιδραστήρων
Που ταρακούνησε ο
Εγκέλαδος…
Τα φώτα μουσικά
Αναβοσβήνουν
Από τις διακοπές τού
Ηλεκτρικού ρεύματος
Στολίδια σε δεντράκι
Χριστουγεννιάτικο
Προϊούσης της Ανοίξεως.
Φεύγουν στυγνά
Τα βαπόρια
Στο *χαίνον* φρέαρ
Που άνοιξε το *τσουνάμι*
Στη ρωγμή εκείνη
Του Χρόνου,
Όπου λάβα και νερό
Γίνονται ένα
Κι η ατμόσφαιρα
Πυρώνεται δικτυωτά
Από την ουράνια την άρπα
Λαβωμένη.

16/3/2011

Ο HOMO GRAPHICUS ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

- Θα ήθελα να γράψω ένα ποίημα
Για τους νεκρούς της ραδιενεργού Ιαπωνίας
(παρελθόντες, παρόντες και μέλλοντες).

Είθε ο ποιητής
Ως homo graphicus
Να κεντρίσει
Τον homo sapiens
Να εγκαταλείψει – επί τέλους – τα σπήλαια
Της αυτοκαταστροφικής μανίας του.

Ειδάλλως,
Όλος αυτός ο κόπος,
Όλα τα όμορφα ποιήματα
Που είπαμε στο προσκεφάλι
Μορφής προσφιλούς,
Όλες οι γραφές
Σημάδια στην άμμο της ερήμου
Που θα σαρώσει άνεμος πυρηνικός.

- Κορμάκι εσύ που με κοιτάς
Μέσα απ' τις άδειες κώχες των ματιών σου
Πώς να σου τραγουδήσω
Για λουλούδια κι ηλιοβασιλέματα
Πώς να σου μεταδώσω
Τη μέθη του έρωτα
Που από τα μάτια πιάνεται;
Τι να σου πω για τις ανατολές
Και τις δύσεις των άστρων
Πάνω από το πυρπολημένο δάσος
Της κεφαλής σου;
Τι να σου πω για τον πυρετό
Που σαλιώνει τα νεύρα σου;
Πώς να σου τραγουδήσω
Που η γλώσσα κρέμεται άνευρη
Έξω από χείλη λιωμένα
Έτσι που ούτε γάλα με το καλαμάκι
Δε χωράει να περάσει;
Αγάπη μου, εσύ που με κοιτάς
Ζητώντας μου χαριστική βολή
Που δε μπορώ να σου τη δώσω,
Ας είσαι επιεικής. Μη μισήσεις
Τους ανθρώπους αναφανδόν
Για τα φιλιά που δεν πρόλαβες
Να δώσεις. Σε φιλώ εγώ
Με την πέννα μου, μ' αυτούς
Τους πενιχρούς μου στίχους.
Με τα πουλιά των τύψεων

Σε περικυκλώνω
Με τον πυρετό της ενοχής
Σε αλώνω, καμένο *σταροχώραφο*
Κάτω από μαύρο ήλιο,
Ανελέητα σκληρό.
Κι οι καρποί
Της απιδιάς
Στυφοί.
Κανείς δεν έχει χείλη
Για να τους λιώσει
Στα δόντια *πάνωθε*.

17-18/3/2011, εορτασμός της Παγκόσμιας Ημέρας Ποίησης στον πολυχώρο των εκδόσεων «Μεταίχμιο»

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Στη Μέμη Σπυράτου

Η ελευθερία δεν είναι βεβαίως η διπλανή μας πόρτα, όπως έγραψες στον «τοίχο» μου, ηλεκτρονική κι ενσώματη φίλη.

Η ελευθερία είναι μια πόρτα μέσα μας που οδηγεί στο Πουθενά, όταν μπορείς να αρκεστείς στο Τίποτα και να σου φαίνεται ήδη Πολύ.

Το θέμα είναι ποιος αντέχει την Αλήθεια και για πόσον καιρό;

Μόνο οι νεκροί είν' ελεύθεροι, γιατί δεν έχουν πια επιθυμίες. Τουλάχιστον, όχι πραγματοποιήσιμες. Ή μήπως έχουν;

Όσο για μένα, ανταποδίδοντας την τιμή της φιλίας – ή μήπως θα έπρεπε να πω «της εκλογής»; –, σου αφιερώνω αυτό το χαϊκού*:*

Μακαριότης
Θύρα εσωτερικής
Ελευθερίας.

Κι έπειτα διαλογίζομαι:

Ο ρυθμός που πυρώνει τα στήθια
Και ξυπνάει στα σπλάχνα
Τον αρχετυπικό σφυγμό
Των ηφαιστείων
Όταν κοιμούνται τον ύπνο του δικαίου
Κι αλλάζουν πλευρό
Μια φορά στα δυόμισι χιλιάδες χρόνια…
Ο σπαραγμός των μαινάδων
Πάνω από το διαμελισμένο
Σπλάχνο τους…
Η μανία του Πενθέα να δει
Αυτά που θα έπρεπε να μένουν κρυμμένα
ανέκαθεν…
Η μοναξιά των άστρων
Που δεν περνάει κανένας
Κομήτης στη γειτονιά τους.
Η απελπισία των κάστρων
Που δε βρέθηκε ακόμα
Κάποιος επίδοξος κουρσευτής.
Η αλαζονεία των αντρών
Που ζητούν να κατακτήσουν
Τη γη. Όμως αυτή
Είδε πολλούς προπέτες χωριάτες,
Πλιατσικολόγους του σύμπαντος
Και δεν κατέχει κόλπα
Ξελογιάσματος

Για γοργόνες και θαλάσσια ερπετά.
Τα κήτη που προσγειώθηκαν
Ξεράσανε χολή από την κακοφορμισμένη
κοιλιά τους
Κι ο θρήνος των επίγειων ζωντανών
Ήταν οξύτονος
Γιατί είχαν ζήσει αιώνες σε αρμονία
Με τον εαυτό τους
Και με τον Θάνατο που τους παραμόνευε
Μην έχοντας καμία αγωνία για το αύριο,
Αφού ήταν ίδιο κι απαράλλαχτο
το χτες
εκείνο.
Εμείς τώρα αναζητούμε την ελευθερία
Και τρωγόμαστε με τα *σκουτιά* μας – όπως θα έλεγε
η γιαγιά μου, η Αγγελική – γιατί δεν κατανοούμε
Πως ελευθερία μέσα στη σκλαβιά δεν γίνεται.
Βαρύναν τα λουριά στο σβέρκο μας
Και τώρα μόνο ένα τίναγμα
Που θα τσακίσει τον αναβάτη
ή και τον λαιμό μας
Θ’ ανοίξει την πολυπόθητη πόρτα
Προς τη Λύτρωση.

ΜΑΚΡΙΝΟΙ ΈΡΩΤΕΣ, ΜΑΚΡΙΝΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Είναι πάντα πιο εύκολο
Να θρηνούμε νεκρούς
Που δεν γνωρίσαμε,
Γιατί δεν μας πλήγωσαν.

Είναι πάντα πιο εύκολο
Ν' αγαπούμε εραστές
Που ζουν μακριά
Γιατί δεν ζέχνουν τα χνώτα
Το πρωί
Όταν ξυπνάνε δίπλα μας.

Είναι πάντα πιο δύσκολο
Να μένεις πιστός σε υποσχέσεις
Που δόθηκαν εν θερμώ.

Είναι πάντα πιο δύσκολο
Να θρηνείς για συμφορές
Που δεν ήρθανε,
Για τα κακά που συνέβησαν
Στους άλλους,
Αφού το φορτίο του σταυρού
Που βαραίνει τις πλάτες μας
Είναι πιο πραγματικό
Από τις βουβές εικόνες
Στις ειδήσεις.

Είναι τόσο δύσκολο
Να είσαι άνθρωπος
Σ' απάνθρωπους καιρούς.
Κάπως έτσι θα γράφτηκε
Το πρώτο ποίημα.

Ιανός, 20-21/3/2011.

Δεινά χάϊ-κού

Άνθρωποι δεν δι-
δάσκεσθε από τα δει-
νοπαθήματα

*

Ζωγραφική μη-
Τέρα εικόνων ποίη-
Ση μήτρα Λόγου

*

Αγωνίας το-
Πία εσωτερικής
Οδοιπορίας.

*

Να ζήσω ποθώ
Ήσυχος όμως πονώ
Αδιαλλείπτως

*

Όλα έφυγαν
Κι όμως όλα εδώ σα
Να είναι τώρα.

*

Πέθανες εσύ
Κι αυτός σκαρώνει παρευ-
Θύς νέα φίλη.

*

Ευθύς ας ή-
Ταν ο δρόμος τού *Ταν*
Ή επί Τας όλα.

*

Το μόνο που με-
Νει είναι μια απληστί-
Α για Τίποτα.

*

Έφαγες όλα τα
Πατρογονικά
Σου στην ποίηση.

*

Τόσο ξόδεμα
Κι ούτ' ένα φύλλο
Δεν απόμεινε.

*

Ας ήσουν εδώ
Τώρα και τι δεν θα σου
Έδινα δώρο.

*

Φωτιά φύκια φύ-
Τρα φύλλα φίμωτρο φύ-
Λακας φαύνος.

*

Φάσκεις και αντι-
Φάσκεις *οξυπετώς* αν-
Αλφάβητος ων.

*

Ανάσανε βα-
Θιά. Έπειτα κράτα την
Ανάσα πάντα.

*

Ρόδινο μαύρο
Ηλιοβασίλεμα στον
Παγασητικό.

*

Σιωπή τής ψυχής
Φλυαρία σωμάτων
Αντιπεπονθός.

*

Ανάδρομη Γη
Συζυγία πλανητών

Θανατέρωτα.

*

Αναχείμασμα
Παλαιών οδοιπόρων
Αναχάραγμα.

*

Αναλλοίωτος
Απεριχαράκωτος
Αναστεναγμός.

*

Λογοτεχνία
Τέρας – τέχνασμα
Επιβίωσης.

*

Μήτις Ιστορί-
Ης Μήνις Ουρανίων
Απατηλότης.

*

Έπαλθον ώρας
Αντικαλοκαιρινής
Ισημερίας.

*

Εκάτης κύμα
Έρωτος νεφόκαμμα
Κατανόμαστον.

*

Παραμυθία
Ψυχής ανεκπλήρωτης
Ακήρυχτου Νου.

*

Της Πολυτρόπου
Κλωθώ Λάχεσις
Παντοιότροπος.

*

Παντοκράτορος
Αναμεσολαβημός
Α-διάτορος.

*

Ανακατανο-
Μη ζήλειας μίσος για το
΄Υπερθεν άνω.

*

Φθόνος κέρας ά-
Μωμης εχθρότητος για
Το Ανύπαρκτο.

*

Α-ζηλόφθονος
Κατάντησες κυνηγός
Των περιστεριών.

*

Κατέβηκες στο
Πουθενά κι αναγραμ-
Μάτισες το χθες.

*

Ματίζω κλωστή
Διαλέγω νήμα χρυσό
Παραμυθία.

*

Γεμίζω κρασί
Τη λήκυθο της λη-
Σμονιάς, μάταια.

*

Το χθες έφυγε
Και το αύριο δεν μπο-
Ρείς να διορθώσεις.

*

Εις τον ρουν της Ι-
Στορίας αναπλέουν
Φρεγατοώρες.

*

Ανάσκελα γυρνάς
Το μάτι σου στη λάσπη που
Έθρεψε βδέλλες.

*

Πικρία; Όχι
Ευχαριστώ δεν θα
Πάρω. Ουδαμώς.

*

Αν πεις πως γυρί-
Ζει ο χρόνος πίσω δυ-
Στυχής τυρβάζεις.

*

Φιλήσυχη με-
Γαμανία πλουτισμός
Αναθώρησις.

*

Ανάγνωσις α-
Λήστου μνήμης παραλή-
Ρημα νουνεχές.

*

Αρχής γνώσεως
Μεταίσθησις ανα-
Ζήτησις τέλους.

*

Αναζήτησις
Α-ματαιοκαμάτου
Αδελφότητος.

*

Αρχαιοκαπη-
Λεία της μνήμης

Ατελεύτητος.

*

Ανακήρυξις
Πολέμου ακηρύχτου
Ανακομπασμός.

*

Ανακατανομή
Αναστήλωσις ονείρου
Αναστεναγμός.

*

Μετουσιώσε-
Ως διαστροφή νευρώσε-
Ως κατάπλασμα.

*

Δημιουργία εκ
Του μηδενός γέννησις
Μηδενιστέου.

*

Φαλλικόν θήλυ
Ετεροπροσδιορι-
Ζόμενον – αν θες.

*

Μαθές εψές προ-
Χθές παθώς μαθώς προ-
Αλειφόμενος.

*

Πώς καταντήσαμε
Βουλιμικοί της ηδονής
Ανεστίαστοι.

*

Κομπορρήμονες
Αντιηφαιστειακοί
Κομποχόληδες.

ΜΙΚΡΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ, ΠΡΟΒΑ ΟΡΙΣΤΙΚΟΥ

Κάθε φορά που ένα τέως αγαπημένο πρόσωπο
Σε κοίταζε με μάτια πατημένα κυκλάμινα
Ήξερες – συνηθισμένα τα βουνά από τα χιόνια –
Ότι είχε έρθει η ώρα να κλάψεις, να θρηνήσεις,
Να διαμαρτυρηθείς, να φωνάξεις, να απορρίψεις
Τον προδότη, να διαπράξεις εσύ την έσχατη
Προδοσία της μνήμης, να κατηγορήσεις, να διασύρεις,
Να συκοφαντήσεις, να διαβάλλεις, πριν τέλος προβείς
Στην απονενοημένο διάβημα να ρίξεις χώμα στα μούτρα
Του προδότη προδομένου, λίγο πριν τον θάψεις οριστικά
Και λησμονήσεις με τα χρόνια το όνομα, τα χαρακτηριστικά,
Τη γεύση του φιλιού και πώς γυρνούσε στο κρεβάτι
Για ν' αλλάξει πλευρό, αποφεύγοντας να σε ξυπνήσει.
Έπειτα περνούσες στην άλλη φάση της νοσταλγίας
Των ωραίων στιγμών – αν υπήρξαν, αν τις είχε συγ-
Κρατήσει η μνήμη – και τέλος το κενό. Έτσι όταν κάποτε
Σε ειδοποιούσαν να παραστείς στην κηδεία του
Η αναγγελία του καθυστερημένου θανάτου
Έπεφτε σαν βόμβα κενού στο μυαλό σου
Βυθίζοντάς σε στην ανυπαρξία της αναπνοής.
Εφιάλτες τελευτής των δικών σου, του εαυτού σου,
Εκείνων που σου είναι ακόμα προσφιλείς
Κι αγαπημένοι
Κατακλύζουν μετά το θολωμένο
Μυαλό σου
Κι έπειτα τρως γλυκό του κουταλιού
Πίνεις ρακή και γυρνάς στην κανονικότητα
Της ανάσας που για λίγο είχε πάρει ν' αραιώνει.
Ο αέρας κατακλύζει πυρρός τα πνευμόνια σου,
Έτσι που σου φέρνει βήχα
Κι ένα σκυλάκι ζητάει ένα ξεροκόμματο
Από το γεύμα σου.
Μα πότε ήρθες, πότε κάθισες εδώ, με ποια παρέα,
Πότε άδειασε κιόλας το εξαίσιο πιάτο
Διόλου δεν το κατάλαβες.
Σε είχε συνεπάρει το αποτρόπαιο μυστήριο
Του θανάτου,
Αυτή η δυσάρεστα ηδονική ιδέα
Της ανυπαρξίας.
Για νεκροζώντανους θα μιλάμε τώρα;

31.3.2011

ΑΝΤΙΝΟΜΙΕΣ

Είμαστε το όνειρο
Ενός Κενταύρου
Ή ο εφιάλτης του;

*

Δεινόσαυρος μάντης
Οραματίζεται
Ένα μέλλον γεμάτο
Μυρμήγκια που φωνασκούν
Και πριονίζουν το δέντρο
Της Ζωής με την *ματαιοκάματη*
Επιμονή
Των τζιτζικιών.

*

Είμαστε το όραμα
Ενός δεινόσαυρου
Ή ο εφιάλτης του;

*

Κένταυρος προφήτης
Οραματίζεται το μέλλον
Γεμάτο δίποδα μεταλλαγμένα
Όντα που φιλοδοξούν
Να κατακτήσουν το σύμπαν
Και να πετάξουν
Πάνω από τα δώματα των θεών.

*

Είμαστε το όνειρο
Ενός Πήγασου
Ή ο εφιάλτης του;

*

Πήγασος εμβολίζεται
Από την οπτασία
Άπτερων όντων
Που εξακοντίζονται
Στο *χωροχρονικό συνεχές*
Ενός Γαλαξία
Που ετοιμάζει το νυφικό *της*
Για να παντρευτεί τη *φαλλική*
Ανδρομέδα.

2 επί 11

Ευκάλυπτος σειέται ηδονικά
Πάνω από τ’ ακίνητα μνήματα.

*

Καθεαυτός καθωσπρέπει καταπώς
Κατιτίς γυρεύοντας όμως όχι.

*

Τραίνα μεγάλης φυγής για πουθενά
Ράγες που σταματούν στη βαθιά ζούγκλα.

*

Φθόνος οργής πατήρ και μήτηρ Χάους.
Ζήλεια μίσους μητριά και φόβου πατριός.

*

Όρος οδύνης, γαλήνης θάλασσα.
Χαίνον χάσμα του Άδη ο χαρισμός.

*

Βουνό – πεδιάδα – κύματα, χωρισμός.
Άμπωτις και πλημμυρίδος κοπετός.

*

Προδοσίας μομφή Θεού αισχύνη.
Ντροπαλοσύνης έργα δυσθώρητα.

*

Γενναιοδωρία ψυχής υγιής
Φιλοδοξία πολυπραγμοσύνης.

*

Εξομολόγηση προδομένου έν-
Θεου μυκτηρισμός πεζών ανθρώπων.

ΆΓΝΟΙΑ

Πέρασαν τα χρόνια
Και βουλιάζουμε ολοένα και περισσότερα
Μέσα στην άγνοια:
Ελώδης κινούμενη άμμος
Που απειλεί να μας καταπιεί,
Να μας αφανίσει από προσώπου γης,
Να ρουφήξει τα λογικά μας,
Να στεγνώσει το μεδούλι των κοκάλων μας.
Εκεί πάνω στην αναστηλωμένη Ακρόπολη
Η Αθηνά ανθυπομειδιά
Και ψιθυρίζει στον σαστισμένο Απόλλωνα:

Την ελευθερία του ανθρώπου
Ν' αμαρτάνει από άγνοια
Τη ζήλεψαν ακόμα κι οι θεοί.[8]

Όσα βιβλία κι αν διαβάσαμε
Όσα φιλιά κι αν δρέψαμε
Όσες αγκαλιές κι αν στόμωσαν
Την ασίγαστη επιθυμία μας για έρωτα
Όσα θρανία κι αν κόρωσαν την ακάματη
Δίψα μας για μάθηση,
Το ζώο μέσα μας και το παιδί
Ουρλιάζει απορημένο:
«πώς βρεθήκαμε σ' αυτόν τον μικρο-
Σκοπικό πλανήτη; Τι κάνουμε εδώ;
Πότε θα φύγουμε; Πού πάμε;
Μετά…». Από τι; Γιατί το *τώρα*
Μας διαφεύγει ανεπιστρεπτί
Σαν χέλι, σα νερό, σαν άμμος κινούμενη
Που απειλεί να μας καταπιεί.

[8] Παλαιό μου τρίστιχο.

ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΣ ΘΕΟΣ

Περνούν τα χρόνια
Κι όλο πληθαίνουν οι θνητοί
Που μ' αναθεματίζουν
Γιατί δεν έκανα τούτο ή εκείνο
Γιατί δε στάθηκα αντάξιος
Των προσδοκιών τους.
Με κούρασαν τόσα παράπονα
Τόσο μυκτηρισμός
Τόση ανικανοποίητη φιλαυτία.
Τη ζητιανιά δεν την αντέχω.
«Το *πάρα κύριε ελέησον* δεν το αντέχει
Ούτε κι ο θεός», δεν λέει ο απλός λαός;
Κι εγώ πρέπει να είμαι εδώ για όλους
Και για όλα, αιώνες ατελείωτους,
Να παρακολουθώ τις ανατολές
Και τις δύσεις των άστρων,
Τις γεννήσεις των ανθρώπινων
Πολιτισμών και την παρακμή τους…
Αυτή ομολογώ ότι είναι περισσότερο
Θεαματική. Αν κι οι άνθρωποι από-
Κτηνώνονται όταν νιώθουν το καράβι
Να βουλιάζει και τη γη να σειέται
Κάτω από τα πόδια τους.
Τι είναι τελικά τούτο το παιχνίδι
Που κάποιος ανώτερος Θεός
Έστησε; Ο Πρωταρχικός Δημιουργός
Ίσως; Μα ποιος τον είδε και ποιος
Μπορεί να μαρτυρήσει για την παρουσία του;
Ωραία! Τώρα άρχισα να σκέφτομαι κι εγώ
Σαν θνητός. Με μόλυναν τόσα χρόνια
Με τις αμφισβητήσεις τους. Ακούς και λες:
«Υπάρχω άραγε; Ή μήπως δεν υπάρχω;
Μήπως είμαι απλώς το όνειρο ενός
Καλοπροαίρετου ανθρώπου;».
Αααα. Νιώθω προδομένος από αυτό
Το είδος. Με κούρασε. Στάθηκε ανάξιο
Των προσδοκιών μου. Θέλω να ρίξω μια
Και ν' αναποδογυρίσω τον κόσμο τους.
Θέλω να στήσω αλλού ένα θέατρο
Και να φτιάξω καινούργιες κουκλίστικες
Μαριονέττες, να τους διδάξω από την αρχή
Τον σεβασμό στα θεία και στους Νόμους
Του Σύμπαντος. Δεν είμαι εγώ αυτός που
Κανοναρχώ τους κόσμους. Ένας απλός
Δημιουργός είμαι, ένας μικρούλης θεός,
Στα κατώτερα κλιμάκια της ιεραρχίας.
Αν κι αυτή τη φορά το δημιούργημά μου
Αποτύχει κι οδηγηθεί στην αυτοκαταστροφή,

Δεν θα πάρω ποτέ προαγωγή. Ας σκύψω
Λοιπόν με αγάπη πάνω σ' αυτά τα ταλαίπωρα
Πλάσματα κι ας προσπαθήσω να τα νουθετήσω
Με το καλό
Και με το άγριο.
Μα πόσα ηφαίστεια πρέπει τέλος πάντων
Να ξυπνήσω; Πόσες φορές να δώσω εντολή
Στον Ποσειδώνα να ξεσηκώσει τη μανία των κυμάτων
Καταπάνω τους
Για να μάθουν ότι δεν είναι αυτοί
Οι κύριοι των φυσικών φαινομένων;
Μα μήπως – λέγω – πάλι άρχισα να σκέφτομαι
σαν άνθρωπος;
Καθόλου αφύσικο, αφού χέρι ανθρώπινο
Με μεταφράζει.

ΠΕΡΙ ΜΗΔΕΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΩΝ

0 συν 0 ίσον 1

Δύο μηδενικά φτιάχνουν ένα ζευγάρι
Απ' το οποίο ξεπηδάει μια *μονάδα*
Ευθυτενής, αυθάδης και *προπέτις*,
Αποφασισμένη να κατακτήσει
Τον *κόσμον* όλον
Με την κληρονομιά των μηδενικών της.

Μείον 0 συν 0 ίσον 0

Μηδέν από μηδέν *μηδέν.*
Αζευγάρωτος θα μένω
Άπραγος
Αταίριαστος
Ασύμβατος
Ανασούσουμος
Ανανοιχθείς
Ανακατάλογος
Ανέσπερος.
Μηδέναν προ του τέλους μακάριζε.

0 επί 0 ίσον απροσδιόριστον

Πολλαπλασιάζοντας το μηδέν
Που είναι κάτι παραπάνω από το τίποτα
Και κάτι λιγότερο από το κάτι
Ένας θεός *οίδεν* τι ακολουθία μηδενικών
Με ψήγματα *ενός (1)*
Μπορείς να παραγάγεις.

0 δια 0 ίσον άπειρον

Διαιρώντας το μηδέν
με τον εαυτόν του
φτάνεις στην ασύλληπτη
για το ανθρώπινο λογικό
έννοια του απείρου,
αφού το μηδέν
υποδιαιρείται σε άπειρα
μηδενικά
μέχρι από λάθος του κώδικα
ή *έξωθεν θείαν επέμβασιν*
να προκύψει *μία* τουλάχιστον
μονάδα.

ΓΑΛΗΝΙΟΣ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

Οραματίζομαι έναν αγώνα δρόμου
Με τον ακίνητο δρομέα
Να τερματίζει πρώτος.
Σ' εποχές κρίσεως
Υπό το κράτος του πανικού
Κερδίζει αυτός που
Διαλογίζεται γαλήνιος.
Ακόμα κι αν δεν κερδίσει
Δεν έχει καταξοδευτεί.

*

Η ψηφίδα που λείπει
Κρύβει έναν χαμένο ναό.

*

Η μαγική εικόνα
Χωλαίνει στο ένα χέρι της.
Το αριστερό
Πόδι
Κρέμεται στο δέντρο
Με τις μαβιές καμπανούλες.

*

Φλυαρία: αντίδοτο
Στο φόβο του Θανάτου.
Λογοτεχνία: ξόρκι
Στο άγχος του κενού.
Ο έρωτας:
Απελπισία του πνιγμένου
Να κρατηθεί από τα
Μαλλιά του διπλανού του.

*

Ίσως μόνο
Κάποιες στιγμές
Το σύμπαν μάς χαμογελάει
Και μάς στέλνει δώρο
Για το Πάσχα.
Πασχάλης, Πασχαλιά ανθισμένη.
Καλωσόρισες. Κόπιασε μέσα.
Η πόρτα μου είναι πάντα ανοικτή
Στην Άνοιξη.
Ο Αιώνιος Νεκρός μπορεί τώρα να περιμένει
Την Ανάστασή του.

Γαλλικό Ινστιτούτο,12/4/2011 – Μεγάλη Πέμπτη, οδός Σμολένσκη 22, 21/4/2011.

ΑΝΩΦΕΛΟΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ
(πεζοδιάβημα)

Την αριστοφανική ρήση «εν αμίλλαις πονηραίς αθλιότερος ο νικήσας…» γράφει σε τοίχο των ερειπωμένων Εξαρχείων ο ερημωμένος των σκοτεινών μας πόθων.

Τα μυρμήγκια φορούν τομάρι ελέφαντα κι οι ελέφαντες τρομάζουν όταν *επελαύνουν* μυρμήγκια.

Οι χώρες πτωχεύουν τελευταίες. Οι συνειδήσεις προηγούνται. Τα ιδανικά σκυλεύονται. Οι τάφοι γκρεμίζονται των ηρώων ποιητών. Οι ολυμπιονίκες περνούν απαρατήρητοι, γιατί δεν απόμειναν τείχη να γκρεμίσουμε. Χτίσαμε με τις πέτρες τους οίκους ανοχής και συμμορίες πανούργων *συνεύνων* κι ομοτράπεζων μυρμηγκιών, που κατισχύουν εις τούτο των ελεφάντων: δημιουργούν περισσότερο θόρυβο με την ενορχηστρωμένη παρέλασή τους. «Συντονισμός» λέγεται το φαινόμενο στη Φυσική. Μόνο που οι γέφυρες απ' όπου περνούν τα συντονισμένα *ζωΰφια* γκρεμίζονται κι οι αλυσίδες σπάνε των ποντοπόρων πλοίων. Νησιά βυθίζονται, ηφαίστεια σκάνε, πυρηνικοί αντιδραστήρες απειλούν ν' ανατινάξουν το έχει μας. Η Εθνική Βιβλιοθήκη στενάζει, έτοιμη να εκραγεί. Μυρμήγκια έχουν καταλάβει τα πάντα: είναι *θρασύτατα*, ακάματα, αποφασισμένα. Ο τζίτζικας πεθαίνει από απελπισία. Καμία προοπτική, καμία ελπίδα να επανακάμψει το επόμενο καλοκαίρι. Μόνη παρηγοριά ο φοίνικας που *αναγεννάται* από τις στάχτες του. Δεν θα πάμε διακοπές εφέτος. Η ζωή μας βγήκε στο σφυρί. Μυρμήγκια *επελαύνουν* φορώντας δορές ελεφάντων.

14/4/2011

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ας κοιτάξουμε τον ήλιο
Για μια στιγμή
Ας αδειάσουμε το μυαλό μας
Από την τύρβη του βίου
Και των *ματαιοκαμάτων*
Την ανόσια σπουδή.
Ας ρουφήξουμε απαλά
Τον αέρα στα στήθια μας
Εισπνέοντας χρυσάφι
Από την πρωταρχική πηγή
Κι ας εκπνεύσουμε ευγνωμοσύνη
Ξεριζώνοντας από τα σπλάχνα της γης
Κυκλάμινα των ηφαιστείων *(τρις)*.
Μετά ας πετάξουμε στη θάλασσα
Τα ρούχα και τις έγνοιες μας
Κι ας *κολυμβήσουμε* προς τα εκεί
Που λάμπει ήλιος μυστικός
Ας λουστούμε στο φως του
Το γαληνό
Κι έπειτα ας γυρίσουμε εδώ
Στην ξέρα τούτη τη στενή
Που μας δόθηκε να ζήσουμε
Ελαφροπάτητοι.
Θεραπευμένοι από την ψώρα του Φθόνου
Από το *άκαρι* του Χρόνου
Από τον φόβο του Θανάτου.
Κι όταν κάποια στιγμή
Θα έρθει κι η ώρα του ευπρόσδεκτου
Περατάρη
Ας γυρίσουμε την πλάτη στα φαινόμενα
Για να επιστρέψουμε στην Εστία μας
Εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε
Πριν από αρίφνητους αιώνες.
Το τζάκι θα είναι αναμμένο
Και θα μας περιμένει
εσμός ψυχών
που ήταν κάποτε δικές μας
και τις στερηθήκαμε
για τόσο πολύ.
Όμως μέχρι τότε
Ας εισπνέουμε χρυσάφι
Από την πηγή
Κι ας εκπνέουμε
ξεριζωμένα ζουμπούλια
Των ηφαιστείων.

Πάσχα του 2011, οικία Γεωργίου Α. Τσάτσου.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Γιατί όταν το δεις αυτό από ψηλά,
Πάνω από τον κουρνιαχτό της μάχης
Και των σωμάτων την ανόητη σπουδή
Όταν δεις τη ματαιότητα των προσπαθειών μας
Όταν επιχειρούμε – θλιβερά μυρμήγκια εμείς –
Να σκαρφαλώσουμε τα τείχη
Κι όλο πέφτουμε – υπακούοντας στης βαρύτητας
Την ακάματη οργή – ενώ θα μπορούσαμε απλώς
Να τα παρακάμψουμε
Τα τείχη εκείνα
Που μας έστησε ανάμεσα στον Παράδεισο
Και στην κόλαση της καθημερινότητας
Η ανερμάτιστη ματαιοδοξία μας…
Όταν το δεις όλο αυτό το παιχνίδι από ψηλά,
Όταν το δεις μετά τον Χρόνο,
Τότε θα δεις πόσο μα πόσο τυχεροί ήμασταν
Από τι ανείπωτες ηδονές περάσαμε,
Πόσες φορές μυρμήγκιασε το κορμί
Στο πλησίασμα του αγαπημένου
Πόσες φορές τάχυνε η καρδιά το βήμα της
Για ν’ ανταμώσει σε κρεβάτια έρωτα
Τ’ ολόγιομο φεγγάρι του Αυγούστου
Πάνω από αρχαία χαλάσματα
Και σύγχρονες ανεμικές…
Τότε θα νιώσεις μια απέραντη ευγνωμοσύνη
Για τις δυστυχίες που μάραιναν την ελπίδα σου
Μόνο και μόνο για να της δώσουν τη δύναμη
Να ξανανθίσει.
Τότε θα νιώσεις τυχερός ακόμη και για
Τις ατυχίες σου.
Και τότε θα θέλεις
Να ξαναβουλιάξεις
Σ’ αυτή την ολάνθιστη λιμνούλα με τα νούφαρα
Και τις γλυσίνες που καθρεφτίζονται πλάι πλάι
Με τα σύννεφα,
Ενώ σου φαινόταν βάλτος βορβορώδης
Ενόσω ζούσες.

Δευτέρα του Πάσχα 2011, Φάρμα των ζώων Παναγιώτη Παπαϊωάννου, Μαρκόπουλο.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Θεέ μου, εσύ που στέλνεις τους ανθρώπους
Στη ζωή μας
Φρόντιζε σε παρακαλώ
Να τους παίρνεις εγκαίρως
Πριν το κουβάρι της υπομονής
Ξεφτίσει
Και στο στημόνι της επιμονής
Τυλίξει ξεδιάντροπα τις ψυχές μας
Η πανούργα αράχνη.

Την πρώτη βραδιά
Ήταν έρωτας
Τη δεύτερη τρυφερότητα.
Από την τρίτη και μετά
Θα γινόταν αγάπη
Αν δεν μας έπαιρνε τα μυαλά
Απελπισία παλιά,
Αν δεν μας σκότιζε τα λογικά
Ανασφάλεια μπαγιάτικων απορρίψεων.

Τώρα εσύ έφυγες
Εγώ σ' απόδιωξα
Κι έμεινε μέσα στην ψυχή
Εκείνη η πίκρα του κρασιού
Η αδιόρατη
Όταν έχεις καταναλώσει και το σώσμα
Ανεπιστρεπτί.

Αν μπορούσαμε να διδασκόμαστε
Από τα λάθη μας
Αν δεν ξαναμπαίναμε δυο φορές
Στο ίδιο πηγάδι
Αν λέω διασταυρώναμε τα ξίφη μας
Με την κακιά μας μοίρα
Κι αφήναμε το φίδι
Να βοσκήσει σκορπιούς στην έρημο
Ίσως τότε – λέω – τότε να ήταν
Η καρδιά μας κήπος ολάνθιστος
Με κατιφέδες και βασιλικά
Κάθε λογής.

Τότε λέω θα ήτανε η ζωή μας αλλιώτικη
Κι η *πεντάστομη* κόμπρα
Δεν θα έβρισκε φαρμάκι να τρυγήσει
Στις καρδιές μας.

28/4/2011

ΈΡΩΤΑΣ

Μια κραυγή λύκου
Διψασμένου για φρέσκο αίμα.
Κρέατα *αχνίζοντα*
Στο τσιγκέλι του χασάπη.
Η μοναξιά για δύο.
Ο τρίτος καταφθάνει
Οσονούπω.
Η σκοτεινιά
Του ανήλιαγου θαλαμιού
Με το χταπόδι να παραφυλάει
Το ανέμελο κιτρινωπό ψαράκι.
Η φοβία τού μετά
Κι η αγωνία τού πριν.
Ανασκολοπισμός για δύο.
Ανασφάλεια, **α**νοησία, **α**νευθυνότητα.

Και τ' αντίθετα:
Ψαλμωδία αγγέλου
Που αναζητεί το ταίρι του.
Δίδυμη ακτίνα
Που λαχταράει την ένωση.
Νοσταλγία για τον παράδεισο.
Επιστροφή στην **Ε**στία.
Επιθυμία για το **Ό**λον.
Γλυκασμός ψυχών και σωμάτων.
Ωκεάνιο συναίσθημα.
Αρμονία των όντων
Όταν μοιράζονται μία αναπνοή
Για να μη στερήσουν τ' οξυγόνο
Από τα ψάρια,
Για να μην κουράσουν τα δέντρα
Για να μην θίξουν τα ζωντανά.
Υμνωδία χορδών
Που τανύζονται για να φτάσουν
Έναν μακρινό γαλαξία
Να τον ποτίσουν
Με την υγρασία του φιλιού τους.
***Α**ναπαημός*, **α**ναπτέρωση, **α**νάταση,
Αναστεναγμός, **α**ναπλήρωση, **α**νάληψη,
Αναγωγή, ***α**ναθυμίαμα*, ***α**ναχύμωσις*.
Ακαταλόγιστος ***α**θυρμός*.
Ανασύσταση.
***Α**ναπεταμός*.

Διαλέγετε και παίρνετε.

ΤΩ ΑΓΝΩΣΤΩ ανθρώ**π**ω

Κά**π**οιος **π**έταξε το **π**ένθος του
Στα βρεγμένα μάρμαρα
Εμπρός από τον Άγνωστο Στρατιώτη
Εις **έ**νδειξιν διαμαρτυρίας
Για **μ**ια **ζ**ωή α**π**ο**μ**ό**ν**ωση
Για **μ**ια **ζ**ωή **π**ό**ν**ου
Για **μ**ια **ζ**ωή ***μιν****υριστική*.

ΣΑΝ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΗ…

Ινδός ταξιτζής στην Πανεπιστημίου
Με σαρίκι μαύρο
– σημάδι αλάνθαστο
κατώτερης (;) κάστας –
οδηγεί το δημοσίας χρήσεως όχημά του
σε μια χώρα που έχει
όλα τα ελαττώματα
του κομμουνισμού
όλα τα ελαττώματα
του καπιταλισμού
χωρίς τα προτερήματά τους.
Τι γυρεύει στην Αθήνα τού 2011
Αγέρωχος, σε απόλυτη ευταξία
Με τον εσωτερικό κώδικα
Που του έμαθαν να πιστεύει
Γενιές πάνω σ' άλλες γενιές,
Απαράλλαχτα; Δεν βλέπει
Τα σκουπίδια, τις σπασμένες
Βιτρίνες, τα χρεοκοπημένα
Εμπορικά, τα πρεζόνια;
-Όχι, δεν τα βλέπει.
-Ή μήπως τα βλέπει
Κι έχει μάθει να τ' αγνοεί,
Να τα εντάσσει στην κανονικότητά του,
Όπως τα πτώματα στον Γάγγη,
Τα επιπλέοντα ζωντανά
Και τ' απορρίμματα,
Μέσα στα οποία λούζονται
Κοινωνώντας
Οι ακάματοι Ινδοί,
Γαλήνιοι;

Αθήνα, Στοά του Βιβλίου 2/5/2011

ΛΑΣΠΩΜΕΝΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Ένα χελιδόνι άγγιξε τα παπούτσια μας
Σε χαμηλή πτήση
Πάνω από τ' αποτσίγαρα
Και τις λάσπες του δρόμου…

Μα τι γυρεύει ένα πετούμενο
Στα βαλτοτόπια;

Κι εσύ, αναγνώστη, δηλώνεις:
- Αν ήμουν εγώ στη θέση του
Δεν θα κατέβαινα ποτέ
Από τις κορυφές των κυπαρισσιών
Και των πλατάνων,
Θα τρεφόμουνα με νέκταρ
Των αθανάτων,
Θα βουτούσα πρηνής
Πάνω από σύννεφα
Κι από κεραίες
Πάνω από τα φρικτά
Κι αλλόκοτα
Κελιά των ανθρώπων.

3.5.2011

ΕΥΤΟΕΞΟΡΙΑ

Σε κατάσταση διαρκούς αυτοεξορίας
Ξεχειμώνιασα
Στα βουνά
Και στους κάμπους
Της κατακαημένης *πλανητόσφαιρας*.
Ασήμωσα το μπλε
Κεραύνωσα το βυσσινί
Έπαιξα με το κίτρινο
Τσαλαβούτηξα στο καφέ
Της λάσπης.
Στου βάλτου τις ανηφοριές
Με τις βδέλλες
Κι άλλα σιχαμερά παράσιτα
Κασταμόνιασα
Ολοχρονίς τού πελάγους
Ασυγκέντρωτα
Σαρκία
Περιμάζεψ**α**
Περιέθλαψ**α**
Περιφρόνησ**α**
Μέχρι που δεν ήξερα πια
Τι να τα κάνω.
Τώρα το πλοίο φεύγει για το πουθενά.
Περιμένετε βουνοκορφές
Και λόγγοι,
Του Δία κεραυνοί
Και του Προφήτη Ηλία
Αστραπόβροντα.
Οι βασιλικοί αετοί
Δεν μπορούν πια να με κουβαλήσουν
Στην πλάτη τους.
Παραβάρυνα στα πεδινά
Και της βροχής το όξινο νερό
Ορέχτηκα
Ασθμαίνοντας ολοένα και πιο δύσκολα
Της βρογχοκήλης αγωνία
Ψαριού που το τράβηξες βίαια
Έξω από το νερό
Το γνώριμό του.
Κι ο πυρετός *αλώνει τας φρένας*
Σκοτώνοντας και τα τελευταία
Εγκεφαλικά κύτταρα
Που είχαν αρνηθεί να εγκαταλειφθούν
Στη φθορά την αναπόδραστη
Δήθεν.
Σε κατάσταση αυτοεξορίας έζησα
Από τα βουνά
Κι ο **ουρανός** καίει πάνωθέ μας – ***γαλαζόπυρος***.

ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ ΓΑΤΟΣ

Στο όνειρο, το χτήμα ήταν πλατύ
Και πολυάνθρωπο.
Τα δωμάτια δαιδαλώδη
Κι οι κλειδαριές
Απαραβίαστες.
Θάλαμοι, προθάλαμοι,
Πίσω από ξύλινες πόρτες
Σαρακοφαγωμένες,
Μεσαιωνικές και μη,
Σύγχρονες και *παλιοκαιρινές.*
Ζωάκια κινούνταν ανάμεσα
Στα κλήματα,
Δέσποζε όμως ο μονόφθαλμος
Μαύρος γάτος
Που θύμιζε τον **δικό μου**
Που είχα άλλοτε, όμως αυτός
Δεν ανήκε κανενός.
Τον τάιζε όποιος ήθελε
Και την φροντίδα του
Είχε μόνον ο ίδιος,
Το δικό του ένστικτο
Για την επιβίωση.
Το ένα του μάτι ήταν χυμένο
Σε κάποιον καυγά
Και το άλλο έπασχε από
Γλαύκωμα, όμως δεν υπήρχε
Καμία αγωνία για την ύπαρξη,
Καμία μεταφυσική αγωνία.
Ο γάτος υπήρχε, σα να ήταν αυτός
Ο μόνος τρόπος για να υπάρξεις.
Δεν υπήρχε καλύτερος
Και τον χειρότερο τον αγνοούσε.
Μήπως αυτό είναι το κλειδί
Της ανώδυνης *εγκαταβίωσης*
Στο Πουθενά, που μια ξανθιά
Ύπαρξη με μακριά χυτά μαλλιά
Κι αλαβάστρινη επιδερμίδα
Μου δίδαξε
Μέσα από το αγαπημένο
Μου ζωάκι: τον μαύρο γάτο
Που έμοιαζε με αυτόν που νόμιζα
Κάποτε δικό μου;
Ποιος ξέρει; Ίσως… Σκιές είμαστε
Και με σκιές παλεύουμε μια ζωή
Μέχρι στον *Μεγάλον Ήσκιο* να παραδοθούμε,
Στη *φωτεινιά* της ανυπαρξίας,
στη γαλήνη της απραξίας,
στο Τίποτα και στο Άπαν.

ΓΑΛΗΝΗ

Τοξινωθήκαμε στη δυστυχία
Σε ατέλειωτες μεμψιμοιρίες
Για παιδικά τραύματα
Κι αδιέξοδες σχέσεις.
«Περσινά ξινά σταφύλια»
Που θα έλεγε η γιαγιά μου
Με τη σοφία των πολυμήχανων
Γυναικών του Ταϋγέτου
Που έπρεπε να επιβιώσουν
Με το τίποτα,
Να επινοήσουν κάθε μέρα
Την ευτυχία που χρειαζόταν
Το σπιτικό τους
Για ν' ανασάνει
Χωρίς μινυρισμούς,
Ολιγωρίες
Και μνησικακίες.
Ούτε καν για τη νιότη
Που φεύγει με κάθε σταγόνα
Της βροχής να στάζει
Από το σπασμένο κεραμίδι.
Το κοτσύφι ήρθε κοντά
Στην καμινάδα του τζακιού
Να ανασάνει γαλήνη
Ξέροντας πως δεν θα τον βγάλει
Κι αυτόν τον χειμώνα.
Κοιτάζει πάνω από την ομίχλη
Τη θάλασσα
Να ασημίζει στο βάθος,
Λιωμένο μέταλλο
Σε κακάβι παλαιικό.
Οσμίζεται φρεσκοψημένο ψωμί
Στον φούρνο
Και πατάτες στη χόβολη
Και μακαρίζει τους ανθρώπους
Που βρήκαν τον τρόπο
Να παρατείνουν τη ζήση τους
Πολλούς χειμώνες,
Πολλές άνοιξες να βλέπουν
Τη Φύση να ξυπνάει
Από τον λήθαργό της,
Πολλά καλοκαίρια να βαφτίζονται
Στα χρυσά νερά,
Πολλά φθινόπωρα να μαζεύουν
Τα σκουριασμένα φύλλα
Για προσάναμμα,
Στερώντας έτσι από τη γη
Το χαλί της.

ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΦΕΥΓΑΤΟΙ

Στα όνειρα βλέπουμε τους
Πεθαμένους και τους
Φευγάτους. Έρχονται και
Ξανάρχονται με την
Επιμονή
Του μισοτελειωμένου
Εργόχειρου,
Που πάντα μια κλωστή
Περισσεύει
Και μια βελονιά λείπει.
Αυτή είναι η σοφία
Του θανάτου
Που μας αποτρέπει
Από τον κορεσμό
Της ύλης.
Αυτή είναι η σοφία
Του φευγιού
Που μας ποτίζει
Με το γλυκόπικρο
Ποτό
Της νόστου.
Αν τα είχαμε όλα
Δεν θα γράφαμε.
Αν δεν υπήρχε
Ο θάνατος
Δεν θα ερωτευόμασταν.
Αν δεν υπήρχε
Ο χωρισμός
Δεν θα μου τραγουδούσατε.

ΧαϊΚού

Πέντε βράδιασε
Επτά ξημέρωσε
Πέντε χίμαιρες.
*
Πάντα κάτι μέ-
Νει. Εκείνο που λείπει
Απ' όλους πάντα.
*
Θα έρθει ξανά
Η μέρα εκείνη που
Θα φύγεις πάλι.
*
Ήρθα και σε αν-
Τάμωσα ευθυτενής
Φύγε τώρα. Μη!
*
Έλα λοιπόν φύλ-
Λο της αμυγδαλιάς μην
Πέσεις χειμώνα.
*
Έφυγε ώρα
Πέντε παρά εξήντα
Λεπτά ατέρμονα.
*
Ήρθε και δεν τον
Γνώρισα παρευθύς – να
Θαυμάσω μήπως;
*
«Όχι» άκουσα
Τον εαυτό μου να λέ-
Ει στον καθρέφτη.
*
Κι αυτός δεν φάνη-
Κε ποτέ ξανά από
Αυτά τα μέρη.
*
Ευτυχώς, δεν θα
Ήξερα τι να κάνω
Τόση γαλήνη.
*
Πληρότητα, ναι
Πληρώθηκες, όχι.
Μήπως να το πω;
*
Εντάξει λοιπόν
Ας πούμε το τραγούδι
Που κάνει δύο.
*

«Όχι, δεν θέλω, μη»
Είπες κι ήθελες κι άλλο
Πολύ πιότερο.
*
Φεύγα τώρα, αν
Θες για να ξαναέρθεις
Περνώντας μέσα.
*
Ωραία λοιπόν, να
Δω τι θα καταλάβεις
Με όλα αυτά…
*
Που κάνεις εδώ
Και τριάντα χρόνια τώρα
Αρνησιπαγής.
*
Αρνησικυρί-
Α επικαλούμενος
Αυτομόλησες.
*
Έλα λοιπόν κα-
Λά να πάθεις, εσύ που
Είδες πολλά «ω».
*
Ιώτα είπες
Να βάλεις κάτωθι εν
Σωρώ εικόνος.
*
Κι έφυγες ευτυ-
Χώς. Τι θα κάναμε μέ-
Σα σε τόσα «ο».
*
Κλείνεις βλέφαρα
Σιωπή στον ορίζοντα
Λύκου υλακή.
*
Σελήνη αγιά-
Τρευτης ιερουργίας
Μανία τέλος.
*
Τι άλλο να πεις
Όταν εσύ είσαι μα-
Κριά για φεγγάρι.
*
Αύριο θα έρ-
Θεις. Όμως αν δεν έρθει
Τ’ αύριο ποτέ;
*
Σιωπώ κι ας είναι
Μαθηματικός ο χα-

Μός μας στο τώρα…
*
Λειβάδι, άνθος
Αμυγδαλιάς – πά-
Νω πεταλούδα.
*
Έφυγες χωρίς να
Αφήσεις σημείωμα
Στο ψυγείο μας.
*
Μήνυμα στο κι-
Νητό άστραψε και βρό-
Ντηξες την πόρτα.
*
Ιούλιος μην
Η Αθήνα καίγεται.
Γιατί δεν βρέχει;

ΕΝΣΤΑΛΑΞΕΙΣ

Το νερό δεν κυλάει αντίστροφα
Σε αυτή τη διάσταση.
Οι καταρράκτες δεν ρέουν προς τα επάνω.
Τα ψάρια δεν *πετούν* στο στερέωμα
Κι η φυλακισμένη αρκούδα
Ματαίως διατρέχει τον ίδιο πάντα κύκλο
Στο τεχνητό χιόνι του ζωολογικού κήπου
(*δεξιόστροφα* ή *αριστερόστροφα* – αδιάφορο).
Είμαστε στο σωστό χώρο και χρόνο
στην κρίσιμη μετάβαση,
Ή μήπως εγκλωβιστήκαμε στον πλέον
Ακατάλληλο χωρόχρονο
Σε περιστάσεις άβολες;
Είμαστε το άλας της γης
Ή τα μη ανακυκλώσιμα απορρίμματά της;
Είμαστε βάρος στην πλάτη της
Ή βελόνα θεραπευτική για τα αρθριτικά της;
Εκτός από την ικανοποίηση των ενστίκτων
Η ζωή μας έχει κάποιον σκοπό;
Έξω από τη ζάλη των αισθήσεων υπάρχει άραγε
Η λ**ί**μν**η η** μ**υ**στι**κή** τ**η**ς γαλ**ή**ν**η**ς;
Ποιος θ’ απαντήσει με ένα «ναι» **ή** μ’ ένα «όχι»
Σε αυτά μας τα
Ερωτήματα;
Ή μήπως δεν υπάρχουν μονοδιάστατες απαντήσεις,
Παρά μόνον υλοποιούνται ταυτοχρόνως
Και το **μ**αύρο **και** το **λ**ευκό
Σε κάθε μία προσπάθεια διατάραξης
Της άχρονης νηνεμίας;

ΟΛΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΙΚΗ

Αναζητώντας την εξίσωση,
Τον μαγικό εκείνον τύπο,
Τη μαθηματική φόρμουλα
Που εξηγεί όλες τις συμπεριφορές
Και προεξοφλεί όλες τις κινήσεις
Των αντιπάλων,
Ομολογούμε εν τη αγνοία μας
Ότι φοβούμαστε τους Λαιστρυγόνες
Και τους Κύκλωπες,
Ότι τρέμουμε ακόμα και τον εαυτό μας,
Το απρόβλεπτο εκείνο θηρίο
Που θα ξεράσει πάνω στους άλλους
Και πάνω σ' εμάς τους ίδιους
Τα πλέον άγρια κι αποτρόπαια
Ένστικτά του: για εξουσία, κυριαρχία
Κι επιβολή τής θέλησης τού ακόρεστου Εγώ
Πάση θυσία.

Αναζητώντας την ολιστική μηχανική
του σύμπαντος κόσμου,
Ομολογούμε την αποτυχία μας ως έλλογα όντα,
Συνυπογράφουμε την καταδίκη του Αγαθού
Κι αμφισβητούμε τη λευκότητα των κυμάτων.

- Να συνεχίσω; με ρωτάς, ανώριμε Φυσικέ μου.
- Δεν ξέρω, σου απαντώ. Πέρασε ο καιρός

Που νόμιζα πως έχω τις λύσεις σε όλα τα προβλήματα.
Κάνε ό,τι σε φωτίσει ο Θεός, ή μάλλον πράξε σύμφωνα
Με τη μειλίχια εσώτερη φωνή σου. Αυτή η νηφαλιότητα
Λένε – κάποιοι φωτισμένοι – πως είναι η αναλαμπή
Του Δημιουργού εντός μας. Για τα άλλα σιωπώ. Μην
Με ρωτήσεις. Δεν γνωρίζω/δεν απαντώ.
Έτσι δεν λένε στις δημοσκοπήσεις;

ΔΙΑΔΡΑΣΗ

Αλληλεπιδρούμε με το νοητικό
Δια του πνευματικού.
Τρίγωνο **Δ**ημιουργίας:
Ιδέες που αντικατοπτρίζονται
Στο υλικό πεδίο.
Ενσαρκωμένοι νόες
Που συμβάλλουν στην εξέλιξη
Των ιδεών
Με την πνευματική τους
Δημιουργία.
Οι βελτιωμένες ιδέες
Αντικαθρεφτίζονται
Εκ νέου στη Γη
Διευκολύνοντας εξελιγμένα
Είδωλα να πατήσουν
Το έδαφός της,
Εικόνες οντοτήτων
Που θα πλάσουν καινούργιες
Ιδέες, βραχύβιες ή μακροβιότερες,
Για ν' αντανακλασθούν με τη σειρά τους
Στο εξελιγμένο νοητικό πεδίο…

Διαδρώντας έτσι τριγωνικώς
Με τους πειραματικούς μας δασκάλους
Εμπλουτίζουμε την αυτογνωσία
Του θεατρικού συγγραφέα
Που μας επινόησε,
Μας έστειλε εδώ
Σε αυτή τη σκηνή
Και περιμένει να γνωρίσει
Πώς αντιδρούμε
Ενώ τα κύματα μας χτυπούν
Και μας δέρνουν
Στα βράχια της ακτής…

Φυσικά, και η Εδέμ
μπορεί να περιμένει…

Σχεδίασμα; Ναι.
Ποίημα; Όχι.
Πώς θα μπορούσε μια σκιά σκιάς
Να δημιουργήσει ένα έργο
Αιώνιο;
Αναλλοίωτο από το χρόνο; Όχι.
Θα ήταν ύβρις
Τρομερή και φοβερή.
Ταπεινότης αλαζόνος τινός:
Επιβεβλημένη.

ΕΡΩΤΙΣΜΟΣ

Ο τρόπος που κοιτάς έναν καθρέφτη
Με την Αφροδίτη της Μήλου
Και τον Ερμή του Πραξιτέλη
Να σμίγουν τις καμπύλες
Ή να χωρίζουν τα κεκτημένα τους.
Ο Άγιος Σεβαστιανός τους προσβλέπει
Από χαμηλά
Κι η πάνοπλη Αθηνά
Τους παραστέκει.
Ερωτισμός
Η Τέχνη του Νάρκισσου
Ν' ανακαλύπτει κάθε μέρα
Ποικιλίες της εικόνας του.
Ερωτισμός
Το κυνήγι
Του φευγάτου αηδονιού
Που τραγουδάει
Τρεις φορές σε κάθε ζωή:
Στη γέννηση, στο θάνατο
Και το δευτερόλεπτο
Της πιο μεγάλης ευτυχίας.
Ερωτισμός
Ο τρόπος να λες «καληνύχτα»
Και να εννοείς «καλήν αυγινή».
Ερωτισμός
Ο τρόπος που κοιτάς
Ένα λουλούδι
Ένα γατί – στα μάτια –
Ο τρόπος που ταυτίζεσαι
Με τους ανεμόμυλους
Ή με τη λάβα των ηφαιστείων
Όταν απειλεί την κατακαθισμένη
Στάχτη από τις νεκρικές πυρές
Των ηρώων μιας Τροίας
Ξεχασμένης – στο Πουθενά
Του μύθου –
Ερωτισμός
Η τέχνη να λες «όχι»
Και να εννοείς «ναι».
Ερωτισμός
Το «ποτέ» που έγινε «πάντα».
Το «ίσως» που σημαίνει «οπωσδήποτε»
Το παιχνίδι πριν γίνει δράμα.
Η απόλαυση πριν ξεφτιλιστεί σε πραμάτεια.
Το «είναι» πριν καταντήσει «έχειν»,
Το «όμως» πριν γίνει «αφού»
Το «τώρα» πριν γίνει «αύριο»
Η – ακόμα χειρότερα – «χτες».

ΣΥΜΒΟΛΟ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ

Η πλαστική ορχιδέα,
Θάλλουσα αιωνίως
Παρατημένη στον φοριαμό
Της εφορείας πλοίων,
Υπενθυμίζει αδιακρίτως
Σ' ευαίσθητους κι αναίσθητους,
Σε αιθεροβάμονες και πεζοδρομείς,
Μιαν άλλη πραγματικότητα
Κάπου αλλού,
Εκεί που πάνε οι ποιητές
Όταν εγκαταλείπουν
Τον κόσμο της λάσπης
Και των τσαλαπατημένων
Ονείρων.

26/5/2010

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ένα κοριτσάκι μεταναστών από τον πρώτο
Όροφο της απέναντι πολυκατοικίας,
Φτιάχνει τεράστιες σαπουνόφουσκες
Που σχηματίζουν για λίγο
Το σύμβολο του γιν-γιανγκ
Στην τρεμάμενη επιφάνειά τους
Και πεθαίνουν στη μαύρη
Επιφάνεια ενός τζιπ.

ΚΡΙΣΗ

Στις εποχές των κρίσεων
Μετράμε τις φοβίες,
Κονταροχτυπιόμαστε με τις ενοχές μας,
Λογαριάζουμε το έχει μας,
Όμως εκείνο που μας σώζει τελικά
Είναι το κατέχειν των γνώσεων,
Αυτό που ήμασταν, αυτό που γίναμε
Κι αυτό που καταφέραμε ν' αποκομίσουμε
Μέσα σε όλον αυτό τον ορυμαγδό.
Στις εποχές της κρίσης
Βουλιάζουμε
Ή αναλαμβανόμαστε εις τους ουρανούς.
Οι πιο προσγειωμένοι από εμάς
Συνεχίζουν να πατούν τον καυτό
Κόσμο της λάβας
Όπου και μόνο η θέα της θάλασσας,
Ένας απλός αντικατοπτρισμός
Των φοινίκων της Αιγύπτου
Στον ουρανό της Καλαμάτας
Μας δροσίζει.
Όπως τότε που ήμασταν παιδιά
– Θυμάσαι; –
Κι εξερευνούσαμε τη χώρα
Σαν σώμα αγαπημένο,
Προσφιλές.
Τα τζιτζίκια ήταν για μας
Αντικείμενο μελέτης
Κι οι πεταλούδες
Καρφιτσωμένες στο κάδρο
Δεν είχαν καμία σύνδεση με την ψυχή.
Γιατί εμείς είχαμε το πνεύμα
Στην επιδερμίδα μας
Στη σφριγηλή ρώμη των μυών μας.
Τώρα, μισόν αιώνα μετά,
Που το σώμα χαλαρώνει
Κάπως
Συνεχίζεις να ζητάς την αθανασία
Στην ύλη
Ενώ εγώ έστρεψα το βλέμμα προς τα μέσα.
«Να δούμε ποιος θα ζήσει καλύτερα», μου λες.
«Να δούμε ποιος θα βιώσει περισσότερα»,
Σου απαντώ.
Και το γατί μάς κοιτάζει στοχαστικά.
«Με περιφρόνηση» διαγιγνώσκεις.

Σάββατο, 4/6/2011, με πόνους στα χέρια, μιλάω στο τηλεοπτικό «Άξιον Εστί» του Βασίλη Βασιλικού για τον Ερωτισμό.

ΑΓΩΝΙΑ ΜΕΣΟΚΑΛΟΚΑΙΡΟΥ

Κουράστηκα ν’ αγωνιώ
Πενήντα χρόνια τώρα
Και πάντα διασωζόμουνα
Στο παρά πέντε.
Μήπως αυτή είναι η πεμπτουσία
Της ύπαρξης; Ν’ αφήνεσαι
Μ’ εμπιστοσύνη στο Αόρατο
Όταν έχεις εξαντλήσεις τις ορατές
Πλευρές του πραγματικού;
Τώρα ξέρω – μου το δίδαξε ο γάτος μου
Ο μαύρος κι ο λευκός τού γείτονα – ότι το να
Εγκαταλείπεσαι στην ύπαρξη
Είναι το μόνο σοφό που μπορείς να πράξεις.
Εξάλλου, αναγραμματισμός της **πράξη**ς = (ύ)**παρξη**
Ας αφεθούμε στη στιγμή
Και μέσα απ’ το λεπτό που διαρκεί αιώνια
Μπορεί να κερδίσουμε την αθανασία
Της σταγόνας
Που μετεωρίζεται στο κενό
Πριν γίνει φιλί
Πριν γίνει δάκρυ.

20/6/2011

ΣΤΙΓΜΗ

Η φρικτή ακινησία των ψαράδων
Σ’ ένα πέλαγος που βράζει
Αγνοώντας τους.
Κι όμως, η επιμονή
Αμείβεται μ’ ένα ψάρι
Ικανό να θρέψει την οικογένειά τους
Μέχρι το επόμενο Χάραμα.
Αυτό που θα ήταν αρκετό
Σ’ έναν γάτο
Είναι γι’ αυτούς λιγοστό,
Αφού τους συνεπαίρνει
Η αγωνία για το ύστερα,
Ο φόβος του Αγνώστου.
Και συνεχίζουν να ψαρεύουν
Ακίνητοι, ατημέλητοι, αιώνιοι
Στη φθαρτότητά τους.

Ρόδος, θερινό ηλιοστάσιο, 21/6/2011

ΟΜΙΛΟΥΣΑ ΠΡΟΤΟΜΗ

Προσηλωμένοι στο Άτοπον
Αιωνίως
Χάριν ελαφρότητος,
Διαπράττουμε πάντα τα ίδια λάθη,
Επαναλαμβάνουμε
Αενάως
Τα ίδια φληναφήματα,
Ενόσω η πραγματική Σοφία
Έγκειται στο οικειοθελές
Σβήσιμο
Του φτενού σαρκίου μας
Στο καμίνι του ήλιου
Του αληθινού,
Στον φρικτόν εκείνο συριγμό
Της ασβεστόπετρας
Που αφήνεται στο νερό
Να την καταλύσει
Ηδονικά…

Λουτρά Ωραίας Ελένης, 1/7/2011

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

«Μεγάλωσα με την πείνα του ψαριού»,
Λες κι εγώ απορώ, αρχαία ψυχή, πούθε έρχεσαι
Και πώς παγιδεύτηκες στον *ιστόν* αυτόν της διαρκούς
Επανακάμψεως.
«Όταν ξαναγεννηθώ, θα φέρω άραγε σημάδια από τις ουλές μου;»
Αναρωτιέσαι δείχνοντας τα πληγιασμένα σου γόνατα.
Μα πότε θα ξαναγεννηθείς; Μόλις ήρθες
Και θα περάσουν πολλές δεκαετίες για να εγκαταλείψεις,
Προσωρινώς, αυτή την ατέρμονη ουρά
Των ψυχών, κολλημένων
Στη ζωή, όπως οι μύγες στο μέλι.

Βύρωνας, 2/7/2011, αποχαιρετιστήριο πάρτι πριν μετακομίσει η Ρόζα. Ο Νικηφόρος, η Ειρήνη, ο υποφαινόμενος και τα άλλα παιδιά ζωγράφισαν τους τοίχους του σπιτιού που θα κατεδαφιστεί για να χτιστεί μια ακόμα πολυκατοικία. Ένα πεντάμηνο αγοράκι, ο Massimo, μου θύμισε πως δεν πονάνε οι τένοντες αλλά η ψυχή που κινεί τα χέρια. Τον σήκωσα ψηλά και χορέψαμε, αυτός πατώντας ξυπόλητος το ξυρισμένο μου κεφάλι. Κι ούτε λουμπάγκο ούτε καν ανάμνηση της αρχαίας θλίψης.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΜΙΘΡΑΣ

Ζώντας στην κείθε γωνιά των φαινομένων
Άφησες τα νώτα σου ακάλυπτα στον εχθρό.
Κι ο εχθρός ήταν μέσα από το ίδιο σου το σπίτι.
Γι' αυτό η μαχαιριά στα πλευρά σού έσπασε δύο οστά.
Γιατί ήταν το ίδιο χέρι που σού έδινε το γάλα
Και σε τάιζε το μελάτο αυγό με τη ζάχαρη.
Από τότε αηδιάζεις σε κάθε τέτοια μυρωδιά.
Και καλά, η Αγαύη. Αυτή ήταν τρελό φίδι
Που καταβροχθίζει τα παιδιά του.
Εκείνος όμως ήταν απών. Του καταλόγισες
Αυτή την υπολογισμένη ψυχρότητα,
Τη δολοφονική αδιαφορία,
Το στυγνό βλέμμα που σε διαπερνούσε
Για να βυθιστεί στα οράματα της ηδονής του.
Όταν τον είδες να γονατίζει στο μάρμαρο
Και το αίμα του να πιτσιλίζει το λουτρό,
Δεν πόνεσες, δεν έκλαψες, δεν αναρωτήθηκες
Για το δίκιο. Εκείνος τα είχε *γραμμένα* όλ' αυτά
Όσο ζούσε. Πήρε λοιπόν το θάνατο που *του* άξιζε.
Κι αν η Κλυταιμνήστρα δεν λεγόταν Αγαύη,
Κι αν μέσα στο δολοφονικό δίχτυ
Δεν ήταν ο Αγαμέμνονας αλλά ο *Πενθέας*,
Κι αν εσύ δεν ήσουν ο γιος της Μήδειας,
Ο πρωτότοκος,
Πάλι δυστυχισμένος θα ήσουν:
Αφού δεν θα γνώριζες
Τη φυσιολογική ροή των γεγονότων,
Τη λογική φορά των πραγμάτων:
Πρέπει να θεριστεί το γέρικο στάχυ
Για να βλαστήσει το καρπερό.
Τίποτα λοιπόν δεν σου δίδαξαν τα μυστήρια;
Θέλησες να βαλσαμώσεις τον καιρό
Και να λατρέψεις ένα φάντασμα;
Μπορείς.
Αν θέλεις
Να λυτρωθείς.
Ακόμα και τώρα.
Άσε την Κλυταιμνήστρα να σφάξει τον Αγαμέμνονα.
Δες την Αγαύη να σπαράζει τον *Πενθέα*.
Αφουγκράσου τη Μήδεια να ουρλιάζει σα λύκαινα
Ξερριζώνοντας την καρδιά των σπλάχνων της.
Ψυχρά.
Μόνο τότε θα γίνεις άντρας. Ορέστη.
Θα πας στον πόλεμο. Έτοιμος να σκοτώσεις
Και να σκοτωθείς, βεβαίως.
Μόνο έτσι ωριμάζεις
Σε αυτόν τον ατελή κόσμο
Που βρεθήκαμε να ζούμε

Αλλάζοντας τραίνα
Σε πόλεις με δύσληπτα ονόματα.
Μόνο σύμφωνα. Σαν κωδικούς.
Και το λαχείο δεν λέει να σου πέσει.
Όσο κι αν αγοράζεις από τους πλανόδιους
Των *Σφαγείων*.
Πάντα ο ταύρος σου
Φτάνει στη θυσία ξεματωμένος.
Και δεν ποτίζει κανένα χωράφι,
Κανενός άγουρου κορμί.
Μίθρα, Ήλιε, κουρσευτή
Απόλλων
Ρίξε μια ματιά
Και στην ανήλιαγη σπηλιά μας,
Εκεί που βολοδέρνουμε
Με μια λυμφατική,
Ψωριάρικια συνείδηση.
Μόνον σ' εσένα ευελπιστούμε.
Να μας οργώσεις
Το χωράφι
Το πετρώδες.
Το στέρφο.
Το *αλλοτινό*…

12/7/2011

ΠΥΡΩΔΗΣ ΙΟΥΛΙΟΣ

Στην ιδέα της Καλλονής

Ήσουν δέκα οκτώ χρονώ
Στο Μάη του χίλια εννιακόσια εξήντα οκτώ
Κι ανακάλυψες τον ερωτισμό.
Στο γυμνό στήθος οδηγών ηρώων
Στις οθόνες των θερινών σινεμά
Στις δασύτριχες *υπώρειες Γιγάντων*
(Ελικώνος, Ταϋγέτου, Πάρνωνος)
Σε κάποια από τα ποιήματα του Καβάφη
Στο «Πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέι» και στον Πόε,
Στο «Βιβλίο των φανταστικών όντων» του Μπόρχες
Και στους ψαλμούς του Σολομώντα
Στο «Άσμα Ασμάτων»
Και στην αποθέωση των σωμάτων στις παραλίες
Όταν βγαίνουν από τη θάλασσα
Και το νερό βιάζεται ν' αποχωριστεί το δέρμα τους
Για να συναντήσει την καυτή άμμο.

Πυρώδης Ιούλιος ήταν και τότε
Που σμίξαμε τα χνώτα μας.
Αυτή η ανάσα άραγε *αρδεύει* τα γραπτά σου
Με *ζείδωρον οξυγόνον*
Μέχρι σήμερα;

Αθήνα 20/7/2011, καύσωνας, απεργίες, διαδηλώσεις και πανηγυρική απελπισία.

ΤΟ ΤΖΙΤΖΙΚΙ ΤΗΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ

Με ξύπνησαν πάλι
Μουσικές από τον άλλο κόσμο,
Από τον Άδη του Ομήρου
Όπου σκουριάζουν ήρωες
Στην πυρά
Του πόθου τους για ζωή.
Κι η ζεστασιά του πόνου
Δεν μπορεί ν' αναστηλώσει
Τη μυρωδιά του χυμένου αίματος
Στη μνήμη
Αλλοτινών μαχών
Που αποθυμιά ήταν
Για το *είναι* του άλλου
Το βελησεκές.
Το τζιτζίκι της Περσεφόνης
Ήρθε και κάθησε
Στο μέρος της καρδιάς
Κόσμημα ανεπιθύμητο
Ευπρόσδεκτος επισκέπτης
Σήμα φωτιάς
Που θα κατακάψει
Τον κατιφέ
Του νεκρού έρωτά σου.
Ο δικός μου
Ανθεί
Ακόμα
Χάρη στην ποίηση
Της στιγμής
Που χάνεται
Στην αγκαλιά ενός Πλούτωνα
Παμφτώχου.

22/7/2011

ΝΕΜΕΣΙΣ

Ένας προπέτης τζίτζικας
Ξετρελαμένος από τη ζέστη
Και τις ορμόνες
Ακυρώνει τη συναυλία
Με τον αρμονικό
Σπαραγμό του.
Στο μικρό θέατρο τής Επιδαύρου
Η ζωή κραυγάζει
Ηχηρά
Τον θρίαμβό της
Επί του θανάτου.
Έτσι κι εσύ
Φώναζες τον έρωτά σου
Στα πουρνάρια.
Μόνο που τα κούμαρα
Τα είχαν ήδη τρυγήσει
Οι μέλισσες τού φθόνου
Που ζουζούνισαν
Στο κελί σου
Πριν σε τραυματίσουν
Θανάσιμα.
Σώθηκες χάρη στην
Επέμβαση τού Αγίου
Και του Αγγέλου
Την ανιδιοτελή
Αθωότητα.
Πέρασε πολύς καιρός
Μέχρι να ολοκληρωθεί
Η ανάρρωση.
Νόμισαν ότι είσαι
Τελειωμένος
Και σε παράτησαν.
Μόλις όμως όρθωσες
Πάλι ανάστημα
Ήταν πια πολύ αργά
Για να σε χτυπήσουν.
Οι άνθρωποι δεν
Πετροβολούν ποτέ
Δυο φορές ένα δέντρο
Που δεν πέφτει.
Το λατρεύουν ως ιερό
Ή το καίνε
Ως μάρτυρα.

Μικρό Θέατρο Επιδαύρου, Σάββατο 23/7/2011

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ένας πεθαμένος στον απάνω κόσμο
Αρνήθηκε το κάθισμα
Στο λεωφορείο
Τον εμπόδιζαν οι πατερίτσες.
Να σταθεί ή να καθήσει;
Να ζήσει μάλλον
Ή να πεθάνει.

24/7/2011

ΑΡΡΥΘΜΙΕΣ

Σ’ αυτή τη χώρα
Που όλα τα ρολόγια
Δείχνουν άλλην ώρα,
Τι να πεις για ακρίβεια,
Συνέπεια, τάξη;
Το χάος,
Το χάος μας δελεάζει
Και μας προκαλεί
Να πέσουμε στη φωτεινή χοάνη
Της ανακύκλωσης
Των *ονειρευάμενων*,
Των παθητικών θεατών
Μιας ζήσης που
Χτίζεται λεπτό προς λεπτό,
Με την κάθε αναπνοή.

25/7/2011, προς Ρόδο, παραλίγο να χάσω την πτήση

ΑΝΩΦΙΔΟ

Το άδειο κορμί
Δίπλα στη θάλασσα
Το ατημέλητα γδυμένο,
Μόνο και μόνο για
Να προλάβει να βουτήξει
Σ' αυτά τα νερά,
Μου θύμισε τα ερωτικά
Κρεβάτια που δεν πέσαμε
Αρκούμενοι στην ηδονή
Του οφθαλμού.
Οι καμπύλες του τραχιές
Σαν βότσαλο
Από την τρικυμία
Χτυπημένο.
Πότε πρόλαβε;
Είναι δεν είναι
Είκοσι δυό χρονώ.

Ρόδος, Ενυδρείο, 25/7/2011

ΓΛΥΚΟ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ

Η μοναξιά, γενικώς,
Είναι μια κατάσταση
Που ποτέ δεν επιλέγεις.
Έρχεται και σε βρίσκει εκείνη
Απροετοίμαστο, πάντα,
Εγκαθίσταται στο
Φτωχικό σου παλάτι
Και μετά γίνονται
Όλα ασπρόμαυρα,
Με διαλείμματα γκρίζου,
Ευτυχώς.
Δείξτε μου έναν
Που να επέλεξε αυτή
Την εξορία
Μ' ελαφρά την καρδία
Και θα σας ανταμείψω:
Θα σας κεράσω βύσσινο
Γλυκό της ερημιάς.

Ρόδος, 25/7/2011

ΚΑΛΑΜΑΤΑ 1962-1978

Η εξορία στο φως
Δεν παύει να είναι κατάρα.
Ευλογία τα ροδάκινα,
Τ' απίδια, οι στυφές ελιές,
Του ερωτισμού διαλείμματα
Κραυγαλέα
Που γίνονται εύκολα κατηγόριες
Ένοχες ματιές
Και το βουβό κλάμα Εκείνης
Που δεν απέκτησε παιδιά:
ένα της έδωσε ο θεός
Και της το πήραν οι Μούσες,
Με πρώτη και καλύτερη την Ερατώ.
[…]
Νεραϊδοπαρμένος,
Αγγελοκρουσμένος
Περπάτησες
– με την Αντιγόνη –
Πιότερο στο Εκεί φως
Παρά στο εδώ.
Κι η εξορία στη ζωή
Δεν λέει να τελειώσει.
Ευτυχώς.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Φυλακισμένοι στις εμμονές μας,
Στη ματαιοδοξία,
Στις φιλοδοξίες,
Στους ανεκπλήρωτους
Έρωτές μας,
Στο ανείπωτο τής νιότης
Τής αιωνίας,
Φυλακισμένοι στο άρμα
Τής πενίας,
Αδέσποτοι, ασύστολοι,
Ανερμάτιστοι,
Πλέουμε ανάερα
Μεταξύ ουρανού
Και Τυφώνα,
Τού επισφαλούς.
Καιρός να επανακάμψουμε
Στο Τώρα,
Στη μαγεία της στιγμής,
Στου ήλιου την ακάματη
Την ευλογία.
Καιρός να μεταβολίσουμε
Το Φως
Σε χλωρό *λεπίδι*,
Άκοπο.

Κάστρο των Ιπποτών, Ρόδος.

ΑΦΘΑΡΣΙΑ

Γυρίζοντας την πλάτη
Στον ήλιο που δύει
Πηγαίνεις ν' ανατείλεις
Στη σκοτεινιά,
Καινοφανές άστρο,
Αγέρας που έμεινε ορφανός
Από σύννεφα
Και σπρώχνει τώρα
Κάτι ξεδιάντροπες μαούνες
Μουχλιασμένες.
Η φθορά, η φθορά, πρίγκηπά μου,
Μάς κυβερνά
Και μάς αλώνει
Η πυρά
Που θα κατακάψει το φτενό
Σαρκίο μας
Το βαρυστολισμένο
Με πολύτιμα πετράδια
Και φτηνές απομιμήσεις
Ιδεών
Που ήταν κάποτε αθάνατες
Και σωριάζονται τώρα
Ένα βουνό από στάχτη
Στο σκουπιδαριό
Που κατέληξαν
Οι άφθαρτες ζωές μας.

Ρόδος, Μαντράκι, ηλιοβασίλεμα, 26/7/2011.

Ο ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ ΚΙ Η ΠΟΥΛΙΑ

– Πώς θα ήμασταν σ’ έναν κόσμο
Που λάμπουν δυο ήλιοι
Κι όταν δύει ο ένας
Ανατέλλει ο δίδυμός του
Για να τον ξεκουράσει;
– Πασαυγείς.

Η γυναίκα κολυμπάει
Σε λιωμένο υδράργυρο
Με το μωράκι της.
Ο ήλιος έχει μόλις δύσει
Τονίζοντας με χρυσά κυκλάμινα
Περιγράμματα των βουνών
Κι εκείνη επιμένει
Να παρατείνει τη μέρα,
Περσεφόνη που αρνείται
Το βασίλειο του Άδη
Κι αφήνει το σπασμένο
Πόδι να σκουριάζει
Για λίγες πατημένες ανεμώνες.

Ρόδος, 27/7/2011

ΑΠΟΡΙΑ ΠΑΡΑΓΙΟΥ

Γιατί πληρώνουμε άραγε
Ακριβά στ’ αεροδρόμια
Το νερό και τα τρόφιμα;
Από το χρυσό εκείνο νόμισμα
Στο στόμα
Που προοριζόταν για τον
Φριχτό περατάρη;

Κι εσύ ετοιμάζεσαι να πετάξεις
Πλησίστιος.
Μόνο που το χρυσάφι
Εκείνο που έταξες στον Χάροντα
Το σπατάλησες
Στα πορνεία της Βηρυτού
Και στα καπηλειά της Αλεξάνδρειας
Αμετανόητος μέχρι τέλους,
Κυνηγός του ανέφικτου Πόθου.
Ελπίζω μόνον ο Πόνος
Που κέρδισες
Να ήταν αντάξια πληρωμή
Για ένα τόσο μικρό αμάρτημα,
Συγγνωστό, διατείνεσαι.
Σε κατευοδώνω.
Σου εύχομαι να πας στο καλό
Κι ελπίζω να μην ξανασυναντηθούμε.
Γιατί θα μου ζητήσεις πάλι
Να πληρώσω τα χρέη σου
Και με τόκο
Στη μαστροπό με το ένα μάτι
Αλλήθωρο.
Κοιτάζει πάντα τους άντρες
Στο πουγκί.
Με το άλλο ατενίζει
Την απεραντοσύνη τ’ ουρανού.
Σ’ αυτόν το μάταιο δυισμό
Αναλώθηκε η ζωή σου
Ολόκληρη.

ΚΥΚΛΙΚΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Τώρα που τα δύο άκρα της κλωστής
Έσμιξαν
Κι η ευθεία δεν είναι ο συντομότερος
Δρόμος ανάμεσα σε δύο σημεία,
Τώρα που οι παλιές αμαρτίες
Έπεσαν στο κεφάλι μας
Κι οι πληγές *ξαναμάτωσαν*
Κι οι δολοφονημένοι
Σηκώθηκαν
Και περπατούν
Χαμογελώντας
Προς το μαχαίρι
Που θα τους διαπεράσει
Ξανά και ξανά,
Όλα τα φιλιά που δώσαμε
Δροσίζουν τα χείλη μας
Για πάντα
Όλες οι ευχές που δώσαμε
Γυρίζουν πάνω μας
Και μας δυναμώνουν
Όλα τα δώρα που προσφέραμε
Έρχονται με το κύμα του Καιρού
Και μας κατακλύζουν
Αφθονία
Περισσών **αγα**θών
Υπερεπ**ά**ρκεια πόρων
Αγ**α**θότητα
Μεγ**α**λοσύνη
Μεγ**α**θυ**μ**ία
Μεγ**α**λοκαρδία
Αθυρ**μ**ός
Μακρινών **μ**ουσικών
Πλανόδιων τυ**μ**πάνων
Ενός σύ**μ**παντος
Τόσο αχανούς
Που δεν επιτρέπει τη στέρηση
Παρά μόνο ως δοκι**μ**ασία
Ως κρυφτούλι
Για να ξαναβρούμε τους θησαυρούς μας
Άθικτους
Πολλαπλασιασμένους
Εις το άπειρον
Διαφορισμένους εις το διηνεκές.
Η ρίζα του ένα είναι πάλι το ένα.
Το ένα επί ένα είναι πάλι το ένα.
Το ένα δια ένα είναι πάλι το ένα.
Το ένα επί μηδέν είναι πάλι το ένα.
Γιατί το μηδέν δεν υπάρχει

Παρά μόνο στη νόησή μας
Την λειψή.

Αύγουστος του σωτηρίου έτους 2011

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ

Η ισορροπία
Η ισορροπία
Είναι το ζητούμενο
Πέραν του Καλού και του Κακού
Εντεύθεν του θετικού και του αρνητικού
Μακράν της ενοχής και της τιμωρίας
Επέκεινα της αγαθοεργίας και της ανταμοιβής.
Ο Μίνως, ο Ραδάμανθυς
Κι ο Αιακός
Θα κρίνουν τη ζωή σου
Στον ζυγό
Κι αν το Φως με το Σκοτάδι
Διαφέρουν όσο το βάρος ενός φτερού
Ξαναρίχνεσαι στον στίβο,
Καινούργια μάσκα θα ντυθείς
Στο κοχύλι του θεάτρου,
Άλλον ρόλο θα υποδυθείς
Μέχρι να επιτύχεις
Την υπέρβαση,
Την απαραίτητη εκείνη ενέργεια
Ν' ανέβεις ακόμα ένα σκαλί
Στον ατέρμονα κοχλία
Που οδηγεί στο πυρ το πρωταρχικό
Εκεί που δημιουργία καινούργιων
Κόσμων συντελείται.

Επίδαυρος, 5-6/8/2011

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τα χρόνια πέρασαν
Οι διασκεδάσεις έκοψαν
Τα αποθέματα στέρεψαν
Οι αναθυμιάσεις του παρελθόντος
        Σκότισαν την κρίση μας.
Κι αν όλ' αυτά τα βιβλία που εντρύφησες
Δεν σε δίδαξαν ν' αγαπάς,
Τίποτα δεν άξιζαν.
        Τίποτα.
                Τον εαυτό σου πρώτα
        ν' αγαπάς
Κι ύστερα τους άλλους
        «ως σεαυτόν» (όπως τον εαυτό σου).

ΖΩΟΔΟΤΗΣ ΣΩΤΗΡ

Ζωοδότα Σώτερ, έλευσον
Τώρα που χτυπά γοργά ο σφυγμός της ύλης
Τώρα που το «μαύρο γάλα της αυγής»[9]
Πυρώνει την *ηλιαία* φλέβα
Τώρα που το αίμα στους κροτάφους μας
Πάει να σπάσει όλα τα φράγματα.

- Το θέμα δεν είναι η αγάπη

(Συμπαντικός νόμος σε απόλυτη ισχύ).
Το θέμα είναι η Απελευθέρωση
Από κάθε μορφής δυνάστες.
Το θέμα είν' η δύναμη
Ν' αποτινάξουν οι σκλάβοι τα δεσμά τους.

Και μια φωνή ψηλά από τον ουρανό
Της σπονδυλικής μας στήλης κραυγάζει:
        «Θεοί εστέ!».

[9] Τίτλος έργου τού ποιητή Νίκου Σπάνια που τέλειωσε τις μέρες του μαρτυρικώ τω τρόπω στη Νέα Υόρκη (από τις εξαιρετικές εκδόσεις «Οδός Πανός»).

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Όταν θα φύγεις κάποτε από εδώ
Κανένας δεν θα βρεθεί ικανός
Για να σε κρίνει.
Μόνος σου δημιουργείς τον κήπο των αθώων ηδονών
Ή των ενοχοποιημένων απολαύσεων
Μόνος, με τη σκέψη σου.
Όπως είναι τα πιο βαθιά όνειρά σου, τα πλέον ζωντανά
Έτσι κι ο θάνατός σου: η Κόλαση ή ο Παράδεισος
Μέσα εκεί που θα κολυμπάς
Για αιώνες
Ή για ένα δευτερόλεπτο *φρικτό*.

Όσο για σένα, έχεις αποταμιεύσει
Αισθήσεις, ηδονές, αισθήματα, απολαύσεις,
Έχεις αποθησαυρίσει λέξεις, νοήματα, προτάσεις,
Σήματα ευαγγελικά, ακαταπόνητες ορέξεις,
Δίψα Φωτός αστέρευτη, απόσταγμα Αλήθειας,
Έτσι που εκείνη τη στιγμή
Την έσχατη
Θα βγεις και θα μετρήσεις τις πραμάτειές σου,
Θα αναμετρηθείς με το έργο μιας ζωής,
Θα αποσκορακίσεις τη σοφία της μακρόχρονης θητείας σου στην ύλη
Και θα αναβαπτισθείς στα νάματα
Του Ήλιου του Πρωταρχικού
Στο σιντριβάνι της Δημιουργίας,
Προσκομίζοντας έναν μικρό κόκκο γνώσης
Στο θησαυροφυλάκιο τού *Αγέννητου*.

Όλα τ' άλλα ας τ' αφήσουμε
Για τους *φοβισμένους*.
Νουνεχείς εμείς
Ας πορευτούμε στην **Α**ιώνια **Α**νατολή
Ακάματοι,
***Α**νερπείς*,
Ατσαλάκωτοι,
Ακαταμάχητοι,
Αγαπητοί.

ΜΕΛΛΟ-ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Αύριο
Σήμερα
Τώρα
Χθες
Μελλο-παρελθόν
Ανακατωμένα
Ανάστατα
Αναστά-
Σιος
Αδιάκοπα
Επανερχόμενος
Εις το ταυτόν
Επανεισαγωγή
Της αληθείας
Αμφίστομος
Ακατανόμοιος
Ανυστερής
Αναπέλοψ
Αναπεριδεής
Αναπερικόκλαδος
Ανατυφής
Ανασήμαντος
Ανασούσουμος
Ανασήκωμα
Των ώμων
Της *γρηγορίας*.
Ανάμνηση ζωής
Στο οστεοφυλάκιο του Πόθου
Εκεί που κάποτε φύλαγες
Τα κειμήλια και τα τιμαλφή,
Πράγματα που *χάσαν* τώρα την αξία τους,
Όπως όλα άλλωστε.

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

στο πιο ποιητικό πλάσμα που ζωγράφισα

Κάποια στιγμή
– τώρα κοντά
αύριο *ταχιά* –
θα φύγουμε
χαιρετώντας χαμολούλουδα
και τα *ευκάλυπτα* τα πλατιά
που υπομένουν τη μοίρα τους
με παρρησία
μεταβολίζοντας το Φως,
νερό ανιχνεύοντας
σε βάθη δεκαπλάσια
του ύψους τους.
Ισορροπούν στο κενό
Πάνω από τον Ισθμό
Της Κορίνθου
Ανουρούν οξυγόνο
Εισπνέουν διοξείδιο του άνθρακα
Και δεν πνίγονται.
Βήχουν βεβαίως
Από καιρού εις καιρόν
Όταν πολιορκούνται
Από μυρμήγκια,
Φιλοξενούν τα τζιτζίκια,
Στεγάζουν τ' αηδόνια
Όταν αναζητούν – και *βρίσκουν* –
Το ταίρι τους.

Προς Επίδαυρο, βραδιά που πέφτουν οι περσίδες, 18/8/2011

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗΣ

Των Ουρανών Κυρία Εσύ,
Δέσποινα
Των Αγγέλων,
Τους ταλαίπωρους θνητούς
Σκέπασε
Με τις φτερούγες
Της ευσπλαχνίας σου,
Σε ασφαλές λιμάνι
Προσανατόλισέ τους
Σε μιας νέας Ελευθερίας
το Φως να λουστούν
Το ανεξάντλητο,
Στον καταρράκτη εκείνον
Που εξαγνίζει,
Θεραπεύει,
Και συμπληρώνει
Όλα τα κενά
Που η θητεία μας
Στη λάσπη
Δε γινόταν
Να καλύψει.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΈΝΑΝ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟ

i. ΑΤΕΡΜΩΝ ΚΟΧΛΙΑΣ

Σκάλα που οδηγεί στον ουρανό,
Στο ατέρμονο εκείνο βασίλειο
Της αιώνιας πλησμονής,
Όπου το θαύμα της Δημιουργίας
Συντελείται.
Γέννηση – Ανάπτυξη – Ωρίμανση – Θάνατος – Επιστροφή – Καταστροφή – Αναγέννηση – Νοσταλγία – Κούραση – Ανάγκη – Απόδραση – Επαναφορά – Συνέχιση – Διδασκαλία – Συνειδητοποίηση – Γνώση – Ανάληψη – Ανάταση – Ανάσταση…

ii. ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

«Πόσο όμορφο είσαι!» είπα σε ένα ξεμαλλιασμένο λουλούδι.
«Το ξέρω», μου απάντησε θρασύτατα εκείνο.
«Είμαι γεμάτη μέλισσες».

iii. ΠΑΝΓΑΙΑ

Η εικόνα της Βεφοκρατούσας από συμπιεσμένο χαρτί
Έφτασε σ’ εμένα από τη μυθική αλέα των Ηλυσσίων Πεδίων.
Τη μετέφερα στο αθηναϊκό μου σπίτι. Εκεί δέχτηκα υπονοούμενα
Και κατηγορίες. Ύποπτος λόγω αθωότητος.
«Μην ανησυχείς», μου είπε
Η πονεμένη μητέρα.
«Αυτό συμβαίνει και στο γιο μου».

Δεκαπενταύγουστος του 2011, κτήμα Γεωργίου Α. Τσάτσου στο Μάτι, λίγο πριν τον Μαραθώνα.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ *ΑΕΛΙΟΥ*

i.
Όλη σου τη ζωή
Προετοιμαζόσουν για να ζήσεις.
Ένα πεινασμένο φορτηγό
Σου ακύρωσε κάθε προσπάθεια.
Τώρα, στην ξέφρενη πορεία σου
Προς τ' άστρα
Χορεύεις με τις άλλες δίνες
Στον αρχέγονο συμπαντικό ρυθμό,
Ευτυχισμένος,
Ιριδίζων,
Απλός,
Αβαρής.
Ελεύθερος
Ιαπετός,
Ακριβός,
Αδέσμευτος.

ii.
Την αυτοθυσία
Της μοναξιάς
Ορέχθηκες
Που γίνεται παρανάλωμα
Στο καμίνι του Ήλιου.
Κυκλάμινα και γιασεμιά
Χρυσάνθεμα, γαρύφαλλα
Ανεμώνες…
Στη νεκρική πυροστιά
Τα σπλάχνα του θυσιασμένου χοίρου…
Για τα άλλα σιωπώ.
Η ψυχή γνωρίζει
Μυστικά μονοπάτια.

iii.
Ατέρμων ανεμόσκαλα
Που οδηγεί στον ουρανό.
Σε κάθε βήμα
Αφήνεις ακόμα ένα σώμα
Πουκάμισο διάστικτο από πληγές
Ζωγραφισμένο με δολώματα,
Αγκιστρωμένο στην ύλη.
Σε λίγο το ερπετό
Θα έχει ξεμείνει
Από φιδοπουκάμισα.
Θα τα έχει αποβάλλει όλα.
Τότε θα γίνεις πάλι φως.
Μια στήλη πνοής ζώσας
Έτοιμη να μεταμορφωθεί

Στα πάντα,
Έτοιμη να *εξακτινωθεί*,
Στάλα *αιθέριου* πυρός.
- Να δημιουργήσεις τα δικά σου
Ιμάτια.

Μην *αρκεστείς* σε κουρέλια.

Ακρόπολη-Μαύρο Λιθάρι-Ανάβυσσος, 17/8/2011

ΙΘΑΚΗ

Αν δεν πληγωθείς
Δεν έχεις ζήσει
Κι αν πληγωθείς
Δεν ζεις.

Πότε θα ξεφύγουμε
Από αυτό το μαγγανοπήγαδο
Του πόνου
Για ν' ατενίσουμε ελεύθεροι
Τ' άστρα;
Και τότε – λέω – τότε
Εκείνοι θα μας υποδεχτούν
Και μέσα απ' το πυρρό
Άρμα του ήλιου
Θα μας οδηγήσουν πίσω
Στην Εστία μας,
Εκεί που αποκοπήκαμε
Πολλούς αιώνες πριν
Και θα τα βρούμε
Όλα απαράλλαχτα
Λες και πέρασε
Μονάχα μια μέρα.
Μέχρι τότε, υπομονή,
Προσευχή, ανάταση,
Προσφορά και δέος.
Ο κόσμος είν' απλός:
Μια φυλακή που πρέπει
Να την εξωραΐσουμε
Για να την κάνουμε ανεκτή.
Ίσως από εκεί ψηλά
Να φαίνεται συναρπαστικό
Τούτο το παιχνίδι.
Αλλιώς, πώς εξηγείται
Το γεγονός ότι βρεθήκαμε εδώ
Κι η αγωνία μας μην
Το χάσουμε;

Περίπλοκα όντα οι άνθρωποι,
Μπερδεμένα,
Χαμένα στα κενά
Των διαλογισμών τους.
Αν ήμουνα δελφίνι
Θα ένιωθα στοργή κι έλεος
Ατενίζοντας τις πόλεις
Που ρυπαίνουν με το φόβο τους
Τις δαντέλλες των ωκεανών.

Σαρωνίδα, 19-20/8/2011

ΠΕΡΔΙΚΑ

Αυτό που για τον κοινό θνητό
Φαίνεται ατύχημα
Για τον υποψιασμένο
Είναι ευλογία.

Δεν είμαστε ούτε καν πέτρες
Στη ράχη της γης
Ούτε καν μια μικρούλα πέρδικα
Που κρύβεται στα ρηχά
Του θάμνου
Για ν' αποφύγει τον άνεμο
Που δέρνει τα πέλαγα
Με την οργή των αδέσποτων
Στοιχείων
Που γυρεύουν να επεκτείνουν
Το έχει τους
Πέρα από το *σήμα*
Της επικράτειάς τους.

Όσο για σένα, φίλε Πασχάλη,
Που ζεις στα όρια των κόσμων,
Συρμοί από το σιδηροδρομικό
Σταθμό Λαρίσης
Διασταυρώνονται με επι-
Βατικά οχήματα
Που έρχονται από την
Πελοπόννησο. Λεωφορεία,
Νταλίκες, αγοραία και
Ιδιωτικής χρήσεως
Πατούν τον ύπνο σου
Την ώρα που ζωγραφίζεις
Κάπου
Ανάμεσα στο όραμα
Και την αποσύνθεσή του.

Σούνιο, 20/8/2011

Α-ως

Α

Τόσο αναλφάβητο λοιπόν
Το ανθρώπινο είδος;
Τόσο ασυνήθιστο
Στο **άλφα** της **αγά**πης,
Στο **έψιλον** του **έ**ρωτα,
Στο **γιώτα** του φι**λι**ού,
Στο **ωμέγα** του στήθ**ου**ς,
Στο **όμικρον** της πρ**ο**σμ**ο**νής.

ως

Το παγόνι-φίδι
Απλώνει επτά στρώματα
Ίριδας
Γύρω από το κορμί του,
Ορθώνει τη σπονδυλική στήλη
Σε **σίγμα**
Και διαλογίζεται
Κοιτώντας τον ήλιο
Να σβήνει πίσω
Από το ανάποδο **ωμέγα**
Των λόφων.

Ανάβυσσος-Μαύρο Λιθάρι (όρια), 21/8/2011

ΑΝ-ΕΡΩΤΑΣ

Ανέρωτας
Ανεμώνας
Ανεμικός
Κι αν ερωτάς
Τι στο καλό μου βρήκες
Μια εικόνα του εαυτού σου,
Απαντώ,
Θρυμματισμένη από το μίσος.

ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Αν με ξαναπείς *πανδοκεύτρια*
Θα ματώσω τόσο
Που θα κινδυνεύσω να πνιγώ,

Είπε η θάλασσα
Στο βράχο το σαρακοφαγωμένο.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ

Ο *δαυλός* αναπαυόταν στον μηρό
Και τ' αριστερό χέρι
Διευθετούσε τρυφερά
Αυτή τη μοιραία συνάντηση,

Ίδιος θεός
Που κανονίζει
Τις τύχες των ανθρώπων.

ΚΙΝΗΤΗΡΙΟΣ ΈΡΩΣ

Ούτε τα χείλη μιας πληγής
Δεν κλείνουν
Χωρίς τον έρωτα
– τον ζωοποιό –
των κυττάρων για τ' *αδελφά* τους
κι εσύ μου λες πως μπορείς
να ζεις μόνος δημιουργώντας.
Θεός ή τέρας να γενείς
Φιλοδοξείς,
Νομίζω.

Ρόδος, 24/8/2011

ΣΥΝ-ΠΛΗΝ

Το μυστήριο της Δύσης
Γι’ αυτούς που δεν είναι από ’δω
Κι έχουν δύο ήλιους στον ουρανό
Ν’ ακυρώνουν κάθε ήσκιο
Να ξορκίζουν το σκοτάδι και
Το έρεβος.
Σε αυτόν τον διπολικό κόσμο
Που ζούμε
Λαχταράμε το Φως
Και μπουκωνόμαστε σκοτάδι,
Αλλεργικοί στο λευκό
Βουλιμικοί του θανάτου.
Ως πότε θα κρατήσει
Το μαρτύριο αυτό;

ΔΥΣΗ

«Κράτα λίγη αγάπη.
Όλο και κάποιος θα περάσει»,
Μου έγραψε η Λεία Βιτάλη.

«Τα μονόκλινα έχουν όλα θέα
Στο ηλιοβασίλεμα», δήλωσε με περηφάνια
Ο ξενοδόχος.

Πάντα θα γοητευόμαστε
Όταν τα βουνά χάνουν
Το βάρος τους
Και μοιάζουν να πετούν
Ανάερα του πελάγου.
Όταν οι γραμμές σβήνουν
Και τα πλεούμενα πετούν.
Όταν το χτες χάνει κι εκείνο
Τη σπουδαιότητά του.
Ένα *ασόβαρο* τώρα γίνεται
Αμετροεπές.
Όσο για το αύριο, μια υποψία
Στον ορίζοντα, αμφιβολία
Και φόβος.
Ταχιά θα δρέψουμε τους καρπούς
Των πόθων μας
Κι η αγάπη πάντα
Θα μας περισσεύει.

Ρόδος, 25/8/2011

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΗ ΓΑΛΗΝΗ

«Η ποίησή μου Χρειάζεται μοναξιά
Λίγο πυρετό κι άγουρο μέλι
Από έρωτα»,
Έγραφες λίγα χρόνια πριν
Στη Βολισσό της Χίου.
Τώρα εξοντωμένος
Από την πολυάνθρωπη
Μοναξιά,
Αναζητάς τον χρόνο εκείνο
Που η φτερούγα ενός ιστιοφόρου
Σκίζει στα δυό το ηλιοβασίλεμα.

Ρόδος, 26/8/2011, μπαλέτο ιστιοπλοϊκών

ΜΑΘΗΜΑ ΖΩΗΣ

Με αποφασιστικότητα
Οι άνθρωποι
Μπαίνουν στο νερό
Σα να επιστρέφουν
Στην πατρίδα τους.
Βελτιωμένοι
Γνέφουν στη *φωτεινιά*
Που τους περιμένει
Ιριδοσκεπής.

Ρόδος, 26/8/2011

Α-ΦΘΟΝΙΑ

Αφθονία
Α-φθονία
Έλλειψη φθόνου
Έλλειψη πνιγμού;
Ή μήπως έλλειψη παλμού;

ΕΠΙΧΡΥΣΙΟΝ ΙΩΔΕΣ

Ο ήλιος δύει πίσω από έναν φοίνικα
Στη Ρόδο. Ακόμα μια μέρα πέρασε.
Ακόμα ένα καλοκαίρι. Θλιβερό να
Ξαναβρίσκεις την ταυτότητά σου
Στο τραπέζι. Θλιβερό να λησμονείς
Ποιος είσαι.

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Μέσα στη σιωπή ανθίζουν ανεμώνες,
Ρόδα του ελέους –
Κάστρα της σιωπής
Πυρπολούνται.
Μέσα στη βεβαιότητα
Πως ο κόσμος αυτός αλλάζει
Και θα τον αφήσουμε καλύτερον.

ΑΠΟΔΟΧΗ

Μια στιγμή γύρισες
Και πια ο ήλιος δεν ήταν εκεί.
Τόσο απλά τέλειωσε η ζωή μας.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΣ ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ

Λίγο πριν ξημερώσει
Είδα
Γιγαντιαίες καλλιεργημένες τριανταφυλλιές
Με εύρωστα ρόδα χρώματος δειλινού
Στον ασφαλτοστρωμένο δρόμο
Που οδηγεί στο **π**έτρινο **π**ατρικό
π*αραδοσιακώς α****π****εχθές*
Σ**π**ίτι
Που ερημώθηκε από το μίσος
Γενεών ματαιωμένων
Πληγωμένων από την αναβροχιά.

Ο ΦΟΒΟΣ [10]

Ο Νίκος ο ηλεκτρονικός
Αλλάζει τακτικά
Κινητό, λάπτοπ
Τηλεόραση κι αυτοκίνητο.
Τις νύχτες παρακαλάει
Γονατιστός
Την τρίμορφη Εκάτη
Να κρατήσει μακριά του
Τον Έρωτα.

[10] Εκσυγχρονισμένο ποίημα από τη συλλογή μου «Η Κοιλάδα των Νεκρών Ερώτων», εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα 1990.

ΑΝΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

Το περιττό που γίνεται ουσιώδες
Και το *ουσιωδώς περιττό*
Που δεν το αντιλαμβάνεσαι
Εγκαίρως
Πως έχει ροκανίσει τη ζωή σου
Ανεπιστρεπτί.
Μετά παρακαλείς
Τις ουράνιες δυνάμεις
Και ζητιανεύεις
Για ένα ηλιοβασίλεμα
Για ένα φιλί που δεν δόθηκε
Κι ακόμα χειρότερα
Για **εκείνο** που **δόθηκε**
Όμως **δεν ήσουν εσύ**
Εκεί
Για να το απολαύσεις,
Μόνο δάνεισες το στόμα σου
Στο δαίμονα της λαγνείας.
Της ακολασίας
Πιστοί σύντροφοι,
Ελάτε,
Κάπου εκεί έξω
Μοιράζουν ροδάκινα
Που έχουν στυφή
Τη γεύση
Της μεταμέλειας.
Προλαβαίνετε.
Υπάρχει ακόμα καιρός.
Ίσαμε αύριο.

ΜΕΤΕΩΡΟΝ

Αφροδιτέρμαιος Ερμαφρόδιτος
Ανασυνταχθείς *γυναικοστηθείς*
Απολυτίκιος *ανασήμαντρος*
Νουμηνείς *ευτυχοδυστυχής*
Ακριβόκακος

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ

Παπαγάλος που σκίζει τον αφρό
– Βραζιλίας πολύχρωμος –
Διασταυρώνεται με πεταλούδα
– *Φιλερήμου* Ρόδου –
Αλληλοχαιρετιούνται και προσπερνούν.

Το περιστέρι στάθηκε στον ώμο
Εκείνου του ανθρώπου
Που έβγαινε από το μετρό «Αμπελόκηποι»
– Επί της οδού Σούτσου –
Είλκυε μακρινή καταγωγή
Από την ακαμάτρα πέρδικα
Που *περπατεί* καμαρωτή στο ναό
Της *Σουνιάδος Αθηνάς*.
Κι εσύ που στέγασες το βλέμμα σου
Στο μηρό του
Κακεντρεχής θα μένεις πάντα
Νουνεχής στο Αλλότριο
Και στερημένος.

Μαύρο Λιθάρι, 25/9/2011

ΕΥΡΥΑΛΟΣ

Συνήθισα στα μακροβούτια
Για να ξεφύγω απ’ τα ρηχά
Μιας πραγματικότητας που της έλειπε
Το αλάτι
Της *αγαθούς συνυπάρξεως*
Περίσσευε όμως το πιπέρι
Της προδοσίας,
Το ξίδι του φθόνου,
Η χολή του μίσους,
Το τσίλι της *αλλαξοπιστήσεως*,
Η ελαφρόπετρα της επιπολαιότητας,
Το ταμπάσκο της *ανωφέλως*
Εκπορνευθείσης αθωότητος.
Συνήθισα τις καταδύσεις
Σε μεγάλο βάθος
Χωρίς εξοπλισμό
Για να ξεφύγω από τον εαυτό μου,
Εθισμένος σε μια ελευθερία
Πρόσκαιρη
Που μύριζε θάνατο.

Παραλυσία: το τίμημα

Κέα, 1/10/2011

ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

Είδα τον φοβερό τροχό
Να γυρίζει
Και τα όντα να κρέμονται
Σα νυχτερίδες
Πάνω από το πέλαγος
Με τα πλοία κρυσταλλωμένα.
Πυρρός άγγελος
Έφερε το μήνυμα
Της *παλιγγενεσίας*
Κι η φυλακισμένη καρδιά
Αναθάρρησε για λίγο.
Ανοιγόκλεισμα βλεφάρων.
Η ψυχή πέταξε ελεύθερη
Προς τα ουράνια
Ανυπομονώντας να ενωθεί
Με τον Ήλιο τον Κεντρικό
Διαπερνώντας *ως βέλος φωτός*
Το δάφνινο στεφάνι
Που της απονεμήθηκε
Για την *ευδόκιμον* θητεία της
Στην ύλη.

Κέα, ατενίζοντας το πέλαγος, κάπου πέρα μακριά φέγγιζε η Δήλος, από τη βεράντα του συμπλέγματος κατοικιών Als Marmarei, της καλής φίλης Φιλιώς Τριανταφυλλίδη, 1/10/2011.

ΑΤΛΑΝΤΙΟΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝ

Στο ναό του Απόλλωνα
Στην Καρθαία
Άκουσα τον Σιμωνίδη τον Κείο
Να κρούει την επτάχορδη λύρα
Ουράνια
Στο γράμμα Ήτα
Κι εγώ ο φτωχός άκουσα Δέλτα
Κι απελπίστηκα.
Όμως ευθύς αναθάρρησα
Όταν ένιωσα να πέφτουν χρυσά
Τάλαντα
Με δύναμη πάνω στον αφρό των
Κυμάτων.
Οι μέλισσες έστησαν τρελό χορό
Κι οι πεταλούδες
Γύρεψαν κι εκείνες μερτικό
Από την τόση δόξα.
Τότε η Αθηνά συλλάβισε
Το μυστικό
Με νεφέλες
Και ουρές συννέφων.
Για στίξη χρησιμοποιούσε
Γαϊδουράγκαθα
Και ορδές μυρμηγκιών.
«Η αιωνιότητα είν' εδώ:
Στο ολόλαμπρο τώρα.
Μην προσδοκάτε ανταμοιβές.
Το δώρο είν' αυτό
Που ξετυλίγεται κάθε μέρα
Κάτω από τα έκθαμβα βλέφαρά σας.
Γι' άλλον αιθέρα μην πετάτε.
Άλλος ουρανός – βεβαίως – θα σας
Δεχτεί,
Μα σαν ετούτον κανένας.
Εδώ είναι το στοίχημα.
Εδώ κι ο αγώνας.
Το αποτέλεσμα εξαρτάται από εσάς.
Εσείς οι ταπεινοί
Θα κρίνετε
Τη Μοίρα Ουρανού και Γαίας.
Εσείς οι πτωχοί
Θα πλουτίσετε κόσμους πολλούς,
Την οικουμένη ολόκληρη
Με την αθωότητα
Της ματιάς σας.
Αλήθειαν ομιλώ
Και *Φόβον* δεν γνωρίζω.
Το μέλλον του Σύμπαντος

Κόσμου
Θα το κρίνετε Εσείς.
Γι’ αυτό μην σπαταλάτε
Ούτε μια ανάσα.
Ευγνωμοσύνη για το δώρο
Της Ζωής
Και την ευσπλαχνία του Θανάτου».

Ναός Απόλλωνα και Αθηνάς στην Καρθαία της νήσου Κέας, 2/10/2011.

ΕΣΤΙΑΣΕΙΣ

Πόσα ρομαντικά στιχουργήματα
Μάς εξοικειώνουν με την εικόνα
Των φύλλων που πέφτουν
Κι εξομοιώνονται στη φθορά.

Γιατί ελάχιστοι παρατηρούν
Την ελαφρότητα μιας πεταλούδας
Που αντιμετωπίζει το παγωμένο
κρύσταλλο
Ενός φορτηγού,
Ενός υπεραστικού λεωφορείου
– έστω –
των ΚΤΕΛ για Σούνιο, για *Βραυρώνα*
ή για Αγρίνιο…

Θαυμάστε, για λίγο (*όσο αντέξετε
ή προλάβετε*),
την τεθλασμένη που διαγράφουν
τα αχυρένια φτερά της
χωρίς απόγνωση, χωρίς απελπισία
– μήτε καν προσμονή –
στην αγέρωχη πορεία τους
προς την Ελευθερία,
ίδιοι στυλίτες
που ασφυκτιούν στον παχύρρευστο
κόσμο της ύλης.

Κι αν ήρθαμε εδώ
Για να ανταλλάξουμε
Χρώματα
Με τους άλλους
Στη νεροτριβή της ζήσης,
Ήρθαμε επίσης για να φύγουμε
Κομμάτι *παράφωνοι*, κάπως *αλλοιωμένοι*,
Λιγάκι *παράταιροι*, κομμάτι *αλλοτριωμένοι*,
Πλούσιοι μα και *φτωχεμένοι*
Ανενόχλητοι κι *αναγκεμένοι*,
Άνετοι και συμπιεσμένοι
Στους αλευρόμυλους
Της Νόστου
Που αλέθουν τα ψαροκόκαλα
Των *βροτών*.

ΑΕΝΑΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΆΓΙΟΥ ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΥ

Μες τους ατμούς
Ενός τραίνου
Καμένου από παλιά
Ανακυκλώθηκε η ζωή μας
Σε σκηνές αποχωρισμού
Χωρίς τον έρωτα πριν
Και τον πόνο μετά.

Μόνο ένα βλέμμα φευγαλέο
Δίχως φιλί.
Κι έπειτα λήθη.

Πειραιάς, 26/10/2011, ανήμερα του Αγίου Δημητρίου, παρουσίαση του βιβλίου του Γιάννη Σουλιώτη *Ο Άγιος Σεβαστιανός γυμνός σ' Ανατολή και Δύση* (εκδόσεις «Οδός Πανός»).

ΟΛΙΚΗ ΈΚΛΕΙΨΗ ΤΟΥ ΈΡΩΤΑ

στη Μέμη Σπυράτου

Τώρα έγινες αβέβαιες
Επαναλήψεις στον αμφιβληστροειδή,
Μηχανικές κινήσεις
Χωρίς συντονισμό,
Κραδασμοί πόνου
Χωρίς πόθο,
Αναμνήσεις φιλιών που δεν δόθηκαν
Νεκραναστάσεις ερώτων που δεν έζησαν
Αναβιώσεις στιγμών που δεν έλαβαν χώρα
Παρά μόνο στο αβέβαιο εκείνο διάστημα
Ανάμεσα σε δύο τραίνα που δεν έφτασαν
Και δεν αναχώρησαν ποτέ.

ΣΕΙΣΜΙΚΗ *ΑΝ*- ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Πτωχεύσεις αισθημάτων
Αναπαλμοί ηφαιστείων
Που διεκδικούν το έχει τους
Σε λάβα πηγμένη
Ρέουσα προς τον ωκεανό
Για να στολίσει τα γεύματα
        Των Νηρηίδων
Με ρινίσματα σιδήρου
Ανακρυσταλλωμένα
Σε φανταστικά σχήματα,
Μαθηματικά εν τούτοις,
Μέσα στη σεισμική *αν*-ακολουθία
        Της μοναξιάς
Για έξι και μισό δισεκατομμύρια
        Φοβισμένες υπάρξεις.

ΣΤΟ ΚΕΛΙ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Πέρα κι από το σύννεφο
Που φεύγει βιαστικό
Για μια άλλη κτίση
Πέρα κι από τα σκοτεινά
Τα όνειρα εκείνα
Που τελειώνουν
Με χαλασμό,
Είναι τα καθημερινά
Σχόλια τα λυμένα
Για μια ζωή
Θλιμμένη
Που δέθηκε
Με το μίτο της Αριάδνης
Αξεδιάλυτα
Κι οδεύει προς την έξοδο
Χωρίς βιάση
Προς το άπειρο εκείνο
Φως της *μεσημερίας*
Που όλα τα καταυγάζει
Κι εξαϋλώνει
Τα εξαθλιωμένα όνειρα,
Τα *παιδεμένα* κορμιά
Στο μαγγανοπήγαδο
Ενός έρωτα
Που ήτανε δυνάστης
Και τώρα *ξετελειώνει*
Με χαρά
Εκείνα που με δάκρυ
Είχε *ζησμένα*.

Σάββατο βράδυ, στην ταβέρνα του Καχριμάνη, στου Ψυρρή, 29/10/2011

ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ[11]

Ανεμογεννήτριες στρέφουν νωχελικά
Τα πτερύγιά τους
Στον Ήλιο,
Γίγαντες του βουνού
Που νηστεύουν τον αγέρα
Και λιμοκτονούν στην απανεμιά.
Ράθυμα ρυμουλκά ανεβάζουν τα φτερά τους
Στο οφιοειδές δρομάκι του γκρεμού
Με τα κυπαρίσσια να σηματοδοτούν
Το σύνορο μεταξύ χάους και νόμου.
Τα πρόβατα σκύβουν το λαιμό
Ενώ τα κοκόρια κοιτάζουν τα σύννεφα
Καταπίνοντας το νερό τους.
Τα κατσίκια τρέχουν ανέμελα
Πέρα-δώθε
Και τσακίζονται από τα βράχια.
Κυκλάμινα κι ανεμώνες
Έχουν λεπτό μίσχο
Για ν' αναχαιτίσουν την πτώση τους
Τη μοιραία.
Πληγωμένα ξανασηκώνονται
Δοκιμάζουν τα τέσσερα πόδια τους
Κι ανέρχονται πάλι στο μαντρί
Ενώ τα μοσχάρια μουγκανίζουν
Δοκιμάζοντας τις *ακρίδες*
Από τα αλμυρίκια.
Τοπίο δίχως την παρουσία ανθρώπου.
Ευτυχώς.
Μόνο κάτι σκυλιά εκπαιδευμένα
Τρέχουν αριστερά δεξιά
Ζαλισμένα,
Σα να γύρισε ο Βόρειος Πόλος
Στη θέση του Νότιου
Κι έχασαν τον προσανατολισμό τους.
Τα βαμβάκια στροβιλίζονται στον αιθέρα.
Κάπως έτσι θα είναι το τέλος του κόσμου;

Θεσσαλονίκη, 4 με 7 Νοεμβρίου του σωτηρίου έτους 2011.

[11] Πάνω σε έναν τίτλο θεατρικού έργου του Λουίτζι Πιραντέλλο.

ΕΝΟΤΗΤΑ

Ποίηση, ένα ποτήρι με μισοπιωμένο υγρό, νερό ίσως, πορτοκάλι ή αψέντι. Μια ζωή μισοτελειωμένη, προχείρως *ζησμένη* ή κακώς ακόμη, έστω, *βιοτή* εν τούτοις, πολύτιμων στιγμών βρίθουσα, όπου ένα νεύμα, ένα βλέμμα, ένα χάδι στα σκοτεινά της σκιαγμένης επιθυμίας… Βίος πεντηκοντούτις, *γέμων* τρόμου και τρόπου *πορθητικού*, σοφού εν τούτοις, στη *μισάνθρωπη* ολιγωρία του, ταπεινού οπωσδήποτε
Στην αλληγορία της μοναξιάς
Που μυρίζει στο γεράνι
Όλα τα πέταλα του δάσους,
Μετωνυμία του γαλαξία
Σ' ένα τόσο δα μικρό αστέρι
Που πάει να σβήσει σε κάποιο
Μακρινό ηλιακό σύστημα,
Με δύο φωστήρες: τον παππού και τον εραστή, τον πατέρα και τον στρατηγό, τον θείο και τον νονό, τον συμμαθητή και τον συστρατιώτη, εκείνον με τα μονίμως κοκκινισμένα μάγουλα, από την αιδώ και το κρασί
Το μπρούσκο, από το βαρέλι
Το *αγιωργίτικο*, με τη
Σκουριασμένη στεφάνη…

Εντευκτήριο, Γιώργου Κορδομενίδη, 4/11/2011.

ΟΝΕΙΡΩΞΙΣ

Ανέξοδος
Ερωτισμός,
Σπογγώδης,
Αδιέξοδος,
Συριγμώδης,
Ανερμάτιστος,
Σηραγγώδης
Εν τούτοις
Συριγγειακός,
Σημαντρώδης
Σιαμιαμιδικός,
Σκιώδης
Πλην όμως
Ουχί *σκαιώδης,*
Σκιαμάχος
Ουδέποτε σκιαγμένος,
Σαλαμανδρικός
Μα χαμερπής ποτέ,
Εκτός από εκείνη
Τη ελάχιστη στιγμή
Που τα *ιγκουάνα*
Σκύβουν *αργά*
Για να κουρέψουν
Το χορτάρι.

Θεσσαλονίκη, 5/11/2011

ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Μέσα από την ομίχλη περπάτησα
Στο φως που δεν έχει γλιτωμό
Τη ματιά μου ανάπαυσα
Από τόσο σκοτάδι
Τόση μουχλιασμένη αναμονή
Σε δυσοίωνες πλαγιές
Εκπαραθύρωσα το άφατο
Στις υγρές παρυφές του Αγνώστου
Άφησα την κόμη μου
Ν' ανάψει φωτιά
Και να ξεράσει κυκλάμινα,
Μικρές αστραπές του ελέους
Που διπλώνουν βουβά
Το γυαλί
Κι ακονίζουν το μολύβι.
Κουρνιαχτός, κοπετός, κόλαφος,
Κόλαση, κόνδυλος, κίνδυνος,
Κνησμός, κνώδαλα, κόρακας,
Κότινος, κοπετός, κόσμος
Κοασμός, κωπηλάτης, κόνδωρ.

Θεσσαλονίκη προς Λάρισα, 7/11/2011

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ο ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Την ελευθερία πόθησες των νεφών
Που διατρέχουν την υφήλιο
Σπρωγμένα από τον άνεμο
Σα να κυνηγούν το είδωλό τους
Στον καθρέφτη των λιμνών
Και στα βάθη των ωκεανών
Εκεί που λάμπουν ακόμη
Τα παλάτια της Ατλαντίδας,
Με το άγαλμα του Ποσειδώνα
Να διασχίζει τα κύματα
Ευθυτενές.

Αλέξανδρε Παπαδιαμάντη
Έφυγες νωρίς
Αηδιασμένος από την τόση
Δόξα
Των γυρίνων
Που ονειρεύονται να γίνουν
Βατράχια
Και κοάζουν
Στα ρηχά
Των λασπωμένων
Πόθων.
Νουνεχής εσύ
Κράτησες απόσταση
Από τους μάταιους κόπους
Των ερώτων
Που γνοιάζονται
Μόνο για το
Πώς θα γεμίσει
Η τσουκάλα
Φαγητό για το σώμα.
Και το *πνέμα*,
Το πνεύμα
Λιμοκτονεί
Αλλοπαγές
Αλλοσούσουμο
Αλλοκαιρινό.

Αλέξανδρε Παπαδιαμάντη
Διέβλεψες την ηδονική
Λύτρωση του θανάτου
Κι έπλασες τη Φραγκογιαννού
Φόνισσα,
Ένιωσες στο πετσί σου
Τη σκλαβιά της ύλης
Του σώματος την ανήλιαγη
Φυλακή

Και απαρνήθηκες το *κλεινόν άστυ*
Για να αφοσιωθείς στη μόνη τέχνη
Που σου ήταν υποφερτή.
Το μανιασμένο βύθισμα
Του *πτερού* στη *μελάνη.*
Κι όταν κάποιος εξυπνάκιας
Σε ρώτησε – *δίκην αστειότητος,*
ο αχαρακτήριστος – γιατί δεν
Εκτρέφεις πουλερικά
Να τρως και *κανένα* αυγό,
Του απήντησες
Με ένα ελαφρό χαμόγελο
Και το μέτωπο κατεβασμένο:
«Αν μπορούσα να έχω κότες
Θα είχα κότες».
Οι άλλοι όμως έχουν
Και κότες και κοτόπουλα
Και κοκότες. Και τώρα
Πίνουν νερό στο όνομά σου
Γιατί τους έδειξες
Μιαν άλλην αυγή
Πάνω από τη συννεφιά,
Έναν άλλον ήλιο
Που σε λίγο ξημερώνει
Για τα καλά.
Για το Καλό,
Το Ανώτερο Καλό
Όλων μας.
Αμήν.

ΑΝΑΔΥΣΙΣ

Την ελευθερία
Ζήλεψα
        Των αγαλμάτων.
Τα πρόσωπα
        Που αναδύονται
Από τη λάσπη του Χρόνου
Για να χαιρετήσουν
        Την καινούργια Αυγή
Που θα ’ρθει
Μέσα από τα αλεσμένα
Όνειρα των ανθρώπων.
Είναι βαρύς αυτός ο κουρνιαχτός
Ανυπόφορος ο κοπετός
        Οιμωγές των όντων
                Ανεξάντλητες
Και μέσα στη φρικτή σκηνογραφία
        Τερατώδεις ηθοποιοί
Περιφέρονται αδέσποτοι.
Σκηνοθέτης άφαντος.
Μας άφησε ελεύθερους
Για να δει προς τα πού
        Κλίνει η ζυγαριά.
Κι εμείς διαλέξαμε το Φως
Αφού βουτήξαμε στο Έρεβος
                Για αιώνες
Χωρίς μάσκα,
        Χωρίς εξάρτυση,
                Χωρίς – έστω – τα βασικά
        Κι επιβιώσαμε.
Καιρός τώρα να ζήσουμε
Την Αυγή της καινούργιας
                Ελευθερίας.

ΦΥΣΑΕΙ ΣΤΙΓΜΕΣ

Είμαι το φύλλο που πετάει
Μακριά από τη ρίζα
Του δένδρου που το έθρεψε,
Προς άλλα *σύμπαντα*
Σε άλλες αγκαλιές
Καινοφανών γαλαξιών
Να γείρω το κορμί
Να λούσω την κόμη
Σε θύελλες από πεφταστέρια
Στην Ιθάκη του Σιωπηλού
Να επαναπαυθώ
Στη μοναξιά της Χειμωνιάς
Να καταλήξω
Μετά από τόσο *καύμα*
Στους τροπικούς
Των ανέσπερων πόθων
Για Ζωή κι ευγονία
Των αγρών
Και των ζωντανών
Υπερήχων
Του Ελέους
Των ποδηγετών
Του Χάους
Των ναυπηγών
Της Συννεφιάς
Των ανείπωτων σπόρων
Της καινούργιας
Στιγμής
Που θα κρατήσει αιώνες.

7.12.2011

ΑΡΕΤΗ

Θέλει αρετή και τόλμη η Ελευθερία.
Με τον Κάλβο θ' αναστηθούμε
Στο Φως
Αναστηλώνοντας
Τον Κολοσσό της Ρόδου,
Τις πυραμίδες της Πελοποννήσου
Και τη Σφίγγα της Θήβας
Στο λυκαυγές του Απόλλωνα
Θα θρηνήσουμε το λυκόφως
Μιας ζωής θαμμένης στη στάχτη
Των οικογενειακών φωτογραφιών
Που μας έθρεψαν
Με την υπερβολή
Του μίσους τους
Με την αστείρευτη
Ανάγκη
Της μωροφιλοδοξίας τους
Να θριαμβεύσει
Πάνω στην Ανθρωπότητα
Με τον ανικανοποίητο
Πόθο να μοιραστείς
Μιαν αγκαλιά
Ανόθευτη
Από ζήλεια
Για μία νύχτα έστω
Μιαν αυγή
Χωρίς το θολό δάκρυ της επιθυμίας
Να πιεις κρασί στο κρανίο
Των εχθρών σου.
Αγάπα τον πλησίον σου
Έτσι που να μην έχεις εχθρούς.
Αυτή την έσχατη αρετή
Την υπέρτατη
Συνήθως την κατακτούμε
Στην ασφάλεια του τάφου
Με του Χρόνου τη φιλόστοργη
Ανεξικακία.
Αυτήν την *ανεξιθρησκία*
Των φυλών, των λαών και των χρωμάτων
Ας την αποκτήσουμε ζωντανοί.
Κι αυτή ας είναι η δική μας
Άσκηση αρετής,
Αυτή ας είναι
Μια *πάγκοινη* άσκηση ελευθερίας.

ΤΟΛΜΗ

Κι ο ήλιος θα σβηστεί.
Κόκκινος γίγαντας θα εκραγεί
Σε μια γαλάζια φλόγα
Οινοπνεύματος
Θα τυλίξει τα παιδιά του
Και θα κάψει τους πλανήτες
Που εκείνος έθρεψε
Με την ορμή του.
Όλα μια μέρα θα πεθάνουν.
Και τα σπίτια μας
Και το έργο των χειρών μας
Μόνο το δημιούργημα στο πνεύμα
Θα διατηρηθεί άσβεστο
Για πάντα.
Στον Αιθέρα θα γραφτεί
Και θα μείνει
Συνεχώς *συμπληρούμενο*
Από τις μελλούμενες γενιές
Γιατί το σώμα φθείρεται
Όμως η ενέργεια *ανακυκλούται*
Εις το διηνεκές. Τολμήστε λοιπόν
Παιδιά μου
Να υλοποιήσετε
Το αδύνατο. Στην πράξη
Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε
Εξόν τις αλυσίδες μας
Εκτός από τα κάγκελα της φυλακής
Που μας *εκλείσανε*
Αιώνες τώρα
Κάποιοι που δεν αγαπούσανε
Το γένος των ανθρώπων.
Εμείς όμως, οι νουνεχείς του ελέους
Κρατάμε γερά την κλωστή,
Το μίτο της Αριάδνης
Που θα μας βγάλει
Έξω από το δωμάτιο
Με τους καθρέφτες,
Μακριά πολύ από την Κόλαση
Των ψευδαισθήσεων
Που έθαβε τις ζωές μας
Στον κοπετό της λάσπης.
Τολμήστε λοιπόν. Ας ζήσουμε.
Πλήρως. Ελεύθεροι. **Σ**υμπαθείς.
Συνάνθρωποι
***Σ**υνάρετοι.*
***Σ**υναλληλέγγυοι*
***Σ**υνελεύθεροι.*

ΜΕ ΔΑΝΕΙΚΕΣ ΦΩΝΕΣ

Εικόνες και ήχοι
Για ποιητές
Που μας ταξίδεψαν
Με τη σπονδή τους.

Άγγελος Σικελιανός:
Αητέ, χρυσαετέ
Που φίλησες
Του βάλτου
Την απατηλή επιφάνεια,
Πάλι πετάς θριαμβικός
Στις Φαιδριάδες Πέτρες
Πάνωθε.

Γιώργος Σεφέρης:
Πέτρα που βούλιαξε
Βρύα δεν πιάνει,
Μόνο κοράλλια
Της χτενίζουν τα μαλλιά
Και οι γοργόνες καθρεφτίζονται
Αφηρημένες.

Οδυσσέας Ελύτης:
Το όνειρο πέταξε
Κι η νιότη επίσης.
Ο άγγελος δε λυτρώνεται
Στη θάλασσα
Από τη λάβρα της σάρκας
Την ανείπωτη.

Κώστας Καρυωτάκης:
Τόση απελπισία
Για κάποιον που θεάθηκε
Στο όνειρο
Να αγναντεύει τα περιβόλια
Της αθανασίας.

Κωνσταντίνος Καβάφης:
Χαμογελάς τώρα από ψηλά
Με εκείνο το ανθυπομειδίαμα
Των Κούρων
Που κρύβει θλίψη, αδημονία
Και πλησμονή
ανομολόγητη.

Μαρία Πολυδούρη:
Μόνο όποιος ερωτευτεί
Τους άσαρκους

Που περιπλανούνται
Στα ουράνια πεδία,
Μόνο εκείνος νιώθει
Την απελπισία
Στης λάσπης
        Την αποφορά.

Ντίνος Χριστιανόπουλος:
Σαν έφηβος
Ζήλωσε μήπως
Τη ρώμη την άφθαρτη
Των ένστολων
        (με ρούχα
        βυζαντινά)
Που υπηρετούν
        –ή μήπως εκκλησιάζονται;–
στο διπλανό
        Τμήμα;

Γιώργος Χρονάς:
Με τη γενναιότητα
Να βυθίζεται
Στο μηδέν
Και να ξαναβρίσκει
Τον εαυτό του πλουσιότερο
        Κατά τον πόνο
        Των άλλων όντων,
Περιπλανάται
Στο αχανές
Τοπίο
        Μιας ποίησης
Γήινης,
Με σάρκα και οστά.

Θανάσης Νιάρχος:
Με τη γενναιοδωρία
Του Τίμωνα του Αθηναίου
Αλλά χωρίς την πικρία του.
Με τη δημοκρατία της ματιάς
Αλλά χωρίς τη μισανθρωπία
Ενός Αλσέστ από τον Παγασητικό,
Φιλοδωρεί τους πάντες
Με έναν καλό του λόγο
Και διασώζεται
Ακροπατώντας συνειδητά
Στον λάκκο των λεόντων.

Παναγιώτης Μαυρίδης:
Ένας διπλωματούχος μηχανικός
Δομεί ποιήματα, γαλαξίες

Ανατέμνει, γατιά αδέσποτα
Υιοθετεί και υπάρξεις
Νουθετεί
Που τους τέλειωσαν
Οι δικαιολογίες. Καμία ευκαιρία
Γι' αυτολύπηση. «Ο ανταγωνισμός
Είναι περιττός» μοιάζει να λέει
Ο σοφός. «Κοιτάξτε πάνω
Κοιτάξτε μέσα: ένα και το αυτό
Αξιοθαύμαστα χτισμένο. Ας το
Διαφυλάξουμε».

Κωνσταντίνος Μπούρας:
Εκ Καλαμών ορμώμενος
Κολύμπησε στα νερά
Που ατένιζε η Πολυδούρη
Πάτησε στις πετρωμένες
Λάβες του ηφαιστείου
Της Ιθώμης, που έθρεψαν
Τον Γεώργιο Καλογερόπουλο,
Γεύτηκε τις αλεξανδρινές ηδονές
Τα πυρά καλοκαίρια, χάρη στους
Αντικατοπτρισμούς που έφεραν
Τα είδωλα φοινίκων της Αιγύπτου,
Ενώ η Ελένη, η μυθική της Τροίας
Και η άλλη, έγερνε νωχελικά στα
Σεντόνια του θανάτου.

Ευριπίδης:
Αυτή η ακατονόμαστη
Αγοραφοβία,
Αυτή η άγουρη αμφιθυμία
Για το *έτερον*
Που είναι πάντα *άλλο*
Και ποτέ *ταυτόν*,
Αυτή η ανικανοποίητη
Ανάγκη
Να καθηλώσεις την ουράνια
Αρμονία στο χαρτί
Σε φυλάκισε στα σπήλαια
Μακριά πολύ
Από τις πόλεις
Και τη θαλπωρή των ανθρώπων.

Άγνωστοι ποιητές:
Ελάτε εδώ απόψε όλοι
Να ξεδιπλώσετε
Τα σεντόνια σας
Στην αγρύπνια
Των ποιητών

Που άχρονοι, άγνωστοι
Σ’ εμάς, παράταιροι
Κι ευκαιριακοί κείνται.
Απλώστε
Τα χαρτιά σας
Στον ήλιο να στεγνώσουν,
Χρησιμοποιείστε την άμμο
Για στυπόχαρτο.
Με συμπαθητική μελάνη
Σβήνει η αγωνία μας
Κάτω από τον εκτυφλωτικά
Μαύρο ήλιο του θανάτου.
Ανέσπερη συγκομιδή,
Σπαταλημένη κενοδοξία
Για ένα νόμισμα
Που πέφτει σα φτερό
Στου καιρού το αχανές
Πηγάδι.

ΕΡΩΤΙΚΟ ΑΛΗΘΙΝΟ

Οι πλάτες μας
Γνωρίζονται καλύτερα
Από τις ματιές μας.
Έρωτα εσύ
Των κλεισμένων καρδιών
Και των αδιέξοδων πόθων.
Με τάραξες,
Με πρόδωσες,
Μ' εξουθένωσες.
Και τώρα σέρνομαι επαίτης
Λερός
Στα σκαλοπάτια του βωμού
Της Αφροδίτης της Πανδήμου
Στα Προπύλαια της Ακρόπολης,
Φρικτός,
Μιαρός
Και τρισάθλιος.
Μόνο τα περιστέρια
Στέκονται στους ώμους
Και κουτσουλάν την κεφαλή μου.
Έλεος. Έρως. Δικαιοσύνη.
Ζητώ.
Εις μάτην.

29 με 30/1/2011, μετέωρος ανάμεσα, μεταξύ, κάπου.

ΕΛΕΟΣ ΕΛΠΙΔΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Αν δεν περιμέναμε τη σωτηρία
Αν δεν ευελπιστούσαμε
για ένα καλύτερο αύριο
Αν δεν μηρυκάζαμε το χθες
Και δεν ξύναμε τις πληγές του παρελθόντος
Να ματώσουν
Για να τις γλύψουν τα σκυλιά του ελέους,
Αν δεν πιστεύαμε σε προφητείες
Και δεν μας τρόμαζε το σκοτάδι,
Αν δεν παγιδευόμασταν στον οίκτο
Που δίνουμε ή δεχόμαστε,
Αν είμαστε ευθυτενείς
Κι ανέκφραστοι
Στην ευτυχία και στη δυστυχία,

Αν είμαστε το ίδιο χαμογελαστοί
Στην επιβράβευση και στον χλευασμό,
Ναι, τότε έχουμε κατακτήσει την ελευθερία.
Η σοφία έπεται. Η γνώση τότε χρησιμεύει
Σαν κλειδί για να μας ανοίξει τις πύλες
Του ***Α***γνώστου. *Δια παντός*
Και οριστικά.
Εωθινός ήλιος τα σκότη καταλύει
Ανέσπερος.
Αιώνια ***Α***νατολή
Θα μας υποδεχτεί
Αναπότρεπτος.

ΑΝ-ΕΝΟΧΟ ΔΑΚΡΥ

Εσύ που δεν ανεχόσουνα μύγα
Στο σπαθί σου
Και νοσταλγούσες του χειμάρρου
Τα ορμητικά νερά,
Συμβιβάστηκες τώρα
Μ’ ένα ποταμάκι θολό
Που απεχθάνονται τα χέλια,
Μόνο κάτι ορτανσία αρδεύονται
Και παχαίνουν το φύλλωμα τους
        Το τρυφηλό.
Πάει, πέρασε η νιότη
Των αδέσποτων ερώτων
Και των απονενοημένων διαβημάτων,
Εκείνων που πιο πολύ χαιρόσουν
        Παρά μετάνιωνες.
Με το όποιο κόστος. Κι ήταν, πολλές
Φορές, δυσανάλογα βαρύ
Για το ύψος του ατοπήματος.

Ν. Σμύρνη, 20/2/2012

ΧΙΟΝΙ/ΙΝΟΙΧ

Κοιτάζοντας στον καθρέφτη
Του δειλινού χιονιού
Το ηθικό αναπτερώνεται.

Το χιόνι φτάνει στο μπαλκόνι
Κι εξαχνούται
Ποτίζει το βαμβάκι των σωμάτων
Που διαλογίζονται την αιωνιότητα
Του χρόνου το βελησεκές
Πληγώνει τις γάμπες τους,
Φτάνει μέχρι τα γόνατα
Και τα αλώνει,
Επιστρατεύει μουσικές
Από το Υπερπέραν
Και πυρώνει εκείνη τη νοσταγλία
Για το Επέκεινα
Που τους φόβους παρ-ανα-λώνει.

Φλώρινα, 22/2/2012

ΕΝΟΡΑΣΙΣ

Άκουσα το μυστικό παρασάλεμα
Των δέντρων
Για τρία ολόκληρα λεπτά
Και ο χρόνος πυροκρότησε
Το κορμί
Στην *μάταια* εκείνη χορδή
Της Ένωσης με το Όλον,
Στο απότομο ξεστράτισμα των αισθήσεων,
Στον εκτροχιασμό της Μνήμης
Σε μονοπάτια ανείδωτα
Με το χιόνι να πέφτει
Στο παρθένο λειβάδι.
Στο βασίλειο του φόβου
Επαναπατρίστηκα
Με μια γουλιά αμβροσία
Στα χείλη τα ξεραμένα
Από την απελπισία.

ΒΙΓΛΑ-ΒΙΤΣΙ-ΒΟΡΑΣ

ΔΙΑ-ΘΕΣΙΣ
ΔΙΑ-ΒΑΣΙΣ
ΔΙΑ-ΠΟΡΟΣ
ΔΙΑ-*ΤΟΡΟΣ*
ΔΙΑ-ΠΛΟΥΣ
ΔΙΑ-ΦΑΝΗΣ
ΔΙΑ-ΚΟΡΕΥΣΙΣ
ΔΙΑ-ΝΘΙΖΩ
ΔΙΑ-ΜΕΛΙΣΜΟΣ
ΔΙΑ-ΣΩΣΙΣ
ΔΙΑ-ΚΤΙΝΙΖΟΜΑΙ
ΔΙΑ-ΣΑΦΗΝΙΖΩ
ΔΙΑ-ΒΟΛΟΣ
ΕΚΗΒΟΛΟΣ
ΤΟΞΟΒΟΛΟΣ
ΑΕΡΟΒΟΛΟ
ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ
ΡΑΔΙΟΒΟΛΙΑ
ΡΑΔΙΑΙΣΘΗΣΙΑ
ΔΙΑ-ΘΕΡΜήΣ
ΔΙΑ-ΒΡΩΣΙΣ
ΔΙΑ-ΥΛΟΣ
ΔΙΑ-ΚΟΝΟΣ
ΔΙΑ-ΣΤΕΡΟΣ
ΔΙΑ-ΦΥήΣ
Δι-ΦΥΛΟΣ
ΔΙ-ΦΥΓΟΣ
ΔΙ-ΣΗΜΟΣ
ΔΗΛΟΣ
ΑΝΘΗΛΗ
ΑΝΤΙ-ΥΛΗ
ΑΩ-ΣΗΜΟΣ
ΑΝΩ-ΦΕΛΗΣ
ΑΝ-ΗΒΗΣ
ΑΝΩ-ΜΑΤΟΣ
ΑΝΕΣΠΕΡΟΣ
ΑΝ-ΟΙΚΕΙΟΣ
ΑΝ-ΟΔΟΣ
ΑΝ-ΕΥΡΟΣ
ΑΝ-ΕΜΟΣ
Α-ΗΘΗΣ
ΑΝ-ΗΘΙΚΟΣ
ΑΝ-ΕΡΑΣΤΟΣ
ΑΝ-Α-ΜΑΣΗΤΗΣ
ΑΝ-Α-ΚΕΦΑΛΟΣ
Α-ΣΚΕΠΗΣ
Α-ΟΜΜΑΤΟΣ
ΑΝ-Α-ΚΙΝΗΤΗΣ

Α-ΔΙΑ-ΠΕΡΑΣ-ΤΟΣ
ΑΝ-Α-ΚΕΦΑΛΑΙ-ΩΤΗΣ
ΑΩΝ
ΑΙΩΝ
ΩΟΝ
ΑΥΤ-ΑΡΚ-ΗΣ
Α-ΔΙΑ-ΣΗΜΟΣ
ΕΝ-ΕΡΠήΣ
Α-ΔΙΑ-ΘΕΤΟΣ
ΧΑΜΟ-ΚΛΑΔΟ
ΧΑΜΟ-ΛΟΥΛΟΥΔΟ
ΧΑΡΩΝ
ΧΑΡΑ ΤΡΙΚΕΦΑΛΗ
ΕΡΩΤΑΣ ΔΙΧΩΣ ΠΟΔΙΑ
ΧΕΙΜΩΝ-ΆΝΟΙΞΗ
ΦΘΙΝΟ-ΘΕΡΟΣ
ΧΗΝ-ΟΠΩΡΟ
ΧΑΜ-ΑΝΘήΣ
ΑΥΤ-ΑΡΚ-ΗΣ
ΑΥΤ-ΑΝΘ-ήΣ
ΑΥΤ-ΑΝΔΡ-ΟΣ
ΑΥΤΟ-ΛΟΥΛΟΥΔ-ΟΣ
ΑΥΤ-Ο-ΜΟΛΩΝ
ΑΥΤ-Ο-ΧΕΙΜΑΔ-ΟΣ
ΑΥΤ-Ο-ΧΕΙΜΑΡΡ-ΟΣ

ΠΑΝΩ ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΤ-ΑΙΣΘΗΣΗ

Ένα δέντρο διανύει
Δεκάδες χιλιόμετρο
        Κάθε μέρα
Αν-*ερπές*.
        Διατηρώντας
Τον άξονά του κατακόρυφο
Ακολουθεί
        (κι αντιστέκεται)
(σ)τα κινήματα
        Του α(γ)έρα
Κατά το δοκούν.
Ανταλλάσσει γύρη
        Με τα πλα(γ)ινά
Και τα μακρινά του
        Φυλλοφόρα
Ανω-*βολόν*
Τη χαρά
Και τη μοναδικότητα
        Της ύπαρξης
Παρά τη φαινομενική ομοιο-μορφία.

ΔΙΔΥΜΗ ΦΛΟΓΑ

Ξύπνησα με το πτώμα του Λάζαρου
(τα πόδια στο διπλανό προσκεφάλι)
Σε *καλπάζουσα* αποσύνθεση
Και τρόμαξα. Πόσο γρήγορα
Ασπρίζουν τα φύλλα όταν πέσουν
Από το δέντρο. Παρευθύς αντελήφθη
Τον αποτροπιασμό μου
Κι απομακρύνθηκε απότομα.
Μετά κατέβηκε η φλόγα εκείνη
Που *διδυμιάζει* με την ψυχή μου
Κι αποσβέστηκε παρευθύς
Στο πηγάδι του πόθου
Το πλημμυρισμένο,
Με τα χέλια
Και τα μικροσκοπικά έντομα
Που κορφολογούν ουρανό
Στην απαστράπτουσα επιφάνειά του.
…….
Έπειτα ήρθε η μέρα,
Αργή και ράθυμη
Όπως όλες οι βδέλλες
Στο λασπωμένο βυθό του βάλτου
        Με τα θαμπωμένα κοράλλια,
Που βρεθήκαμε ν’ αλιεύουμε
Μαργαριτάρια-ψυχές
Για το στέμμα του Δημιουργού μας.

ΑΛΕΞΗΛΙΟΣ ΦΑΝΗΣ

Αρχίφυτος
Θα εξακτινιστείς
Στις μελαψές πεδιάδες του ονείρου.

Αγχίφωτος
Θα λάμψεις μες την ερημιά
Των αγγελιοφόρων ενός πόθου
Ζωφόρου,
Νουνεχής.

Αρχίφωτος
Θα πελαγοδρομήσεις στο άφατο
Κρατώντας ως φανό
Το κορμί μου.
……..
Θέλω να σου γράψω ένα παραμύθι
Που να εικονογραφεί το Άφατο.
Θέλω να συνθέσω έναν ύμνο
Που θα διασαφηνίζει το Άρρητο.
Θέλω να γίνω η πυξίδα
Για να εξερευνήσεις τον εαυτό σου.
Θέλω να γίνω φάρος
Ν' αρπάζομαι ο πνιγμένος
Στη *φωτεινιά* των πόθων
Από κεράσι,
Στη σκοτεινιά του Πλούτωνα
Με το ρόδι που χάρισε
Στην Περσεφόνη
Για να την παρασύρει
Στα δώματα τα δυσήλια
Του Άδη,
Αρχόντισσα, αφέντρα και
Συγκυβερνήτρια.
Κι εσύ
Θέλεις ν' ανιχνεύσεις
Την άγνωστη ήπειρο
Του ανδρόγυνου κορμιού
Που φυλακίστηκε
Στη στέρηση της εξορίας
Από πολιτείες και διαστάσεις
Όπου το μόνο διαπλανητικό
Νόμισμα
Σε ισχύ
Έρως είναι
Πριν συναλλαχθεί σε Αγάπη.

Ελατοχώρι Πιερίας, 2/3/2012.

ΑΓΑΠΗ

Τώρα που δεν μένουν πια πολλά
Για να χαθούν
Τώρα μπορείς να τα κερδίσεις όλα:
Το Σύμπαν με τ' αστέρια του,
Τον γαλαξία με την κουλουριασμένη ουρά,
Και τον άλλον τον δίδυμό του, τον αρσενικό,
Της Ανδρομέδας.
Ο Κόσμος κι ο *Αντίκοσμος*
Η Ύλη και το Φως,
Όλα κοινό παρανομαστή έχουν
Την Αγάπη
Που καημός δεν γίνεται,
Όμως τα δέντρα τα πυρρά
Αναφλέγει
Με μια ήσυχη φλόγα οινοπνεύματος
Που τα θεριεύει αντί να τα κατακαίει
Που τα ποτίζει αντί να τα φυραίνει
Που τα θρέφει αντί να τα καταναλώνει.
Αυτή την Αγάπη τώρα καλώ
Να πάρει το μαραμένο κορμί
Και να το ξανανιώσει,
Να το φορτώσει
Με μαλάματα και ξόμπλια,
Έτσι που να φαίνεται λαμπρή
Η γερασμένη μορφή του.
- Αμήν. Γένοιτο. Γένοιτο. Γένοιτο.

ΔΙΔΥΜΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

Είμαστε μόνοι μέσα στην επιθυμία,
Όσο κι αν ζευγαρώνει
Καμιά φορά
Ο πόθος σου με τον δικό μου,

Όσο κι αν αντέχουν οι στιγμές σου
Ν' ανταμώσουν τις δικές μου ώρες.

-Είσαι ιδανικό
Και για τούτο άπιαστος.

-Είμαι παλαιός
Κι ως εκ τούτου πολύξερος.

Τώρα που τα νιάτα
Γεφυρώνουν με την ωριμότητα
Έναν ωραίο σπασμό
Κάπου μεταξύ άγουρου έρωτα
Και πρόγευσης θανάτου,

Τώρα κοιτάζουμε τα παγόνια
Που σκύβουν αντικριστά
Στην κρήνη της αθανασίας
Να δροσίσουν το φιλί μας.

Κυριακή, 11/3/2012, περιμένοντάς σε…

ΑΝ-ΟΙΚΕΙΟ

Φθονώ την αγάπη που σού έχω.
Κακομαθημένο λουλούδι
δέχεσαι πολλών μελισσών
Την επί-σκεψη.

Όμως εγώ σε λατρεύω
Και τιμώ
Το μεγαλείο του δημιουργού
Εντός σου.

Τα μικρο-μόρια της ύλης
Έλκονται κι απωθούνται
Από τον έρωτα το συμπαντικό
Που ευθύνεται για την ύπαρξή μας
Ας είμαστε ευγνώμονες
Σε αυτή την επιθετική
Παθητικότητα,
Σε αυτή την ακάματη γενναιοδωρία
Της εκπτώσεως του φωτός σε ύλη
Της μεταμορφωμένης ύλης
Σε φως
Ανέσπερο
Πάνσεπτο
Πασαυγές.

ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΓΗ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Στη Μαριέττα Πεπελάση

Μαριέττα
Το ένστικτο τού πυρός
Που σπεύδει
Να αποσβεστεί
Στο πέλαγος.

Μαριέττα
Το ένστικτο τού φωτός
Που σπεύδει
Να βαπτιστεί
Στη θάλασσα.

Μαριέττα
Το ένστικτο τής καταστροφής
Που βιάζεται
Να μετεξελιχθεί
Σε δημιουργία.

Φιλοθέη, 17/3/2012

ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΗΝΙΟΧΟΣ – ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Το μόνο που κουβαλάμε
Στην αντίπερα όχθη
Δυο υγρά μάτια κι ένα φιλί
Στη ρίζα της ψυχής
Που πάλλεται ξέμπαρκη
Στα πελάγη του φωτός
Ανέσπερη
Αγέραστη
Ανωπετής
Ανωθρώσκουσα.

Αγάπη σ' ανακάλυψε νωρίς
Ευδόκιμος ηνίοχος
Πριν τ' αφηνιασμένα άλογα
Τον πετάξουν
Στον Καιάδα των Κόσμων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

- *Τον φόβο απαρνήθηκα*
Και βρήκα τη ζωή
Αψίκορη, υψιπετή, ασπαίρουσα.

Πέρα από τον έρωτα
Μακριά από τον πόνο
Από τη μανία της Αγαύης
Λευτερώθηκα.

Τώρα βρήκα την ηρεμία
Της πέτρας
Που κυλάει ξέγνοιαστη
Στον κατήφορο
Και δεν ριζώνει.

Ο χρόνος μας εδώ τελειώνει
Κι είν' όλα γαληνά
Σα να μην πέρασε ολόκληρη μέρα
Στο καμίνι του ήλιου
Με του μόχθου τον πυρρό
Ιδρώτα.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Πενήντα χρόνια
Φωτεινής μοναξιάς.
Κρατάμε το φως
Κι αποσβένουμε τη μοναξιά.

Σαν άθλος μοιάζει
Να είσαι *αυτός*
Να είσαι *έτσι*
Και να φτάσεις
Μέχρις *εδώ*:
Μισός αιώνας ζωής.
Κάτι κερδήθηκε,
Κάτι χάθηκε
Ανεπιστρεπτί.
Τώρα απομένει
Η αισιοδοξία
Της ανεπανάληπτης
Στιγμής,
Το κούρεμα των αναμνήσεων
Στα μέτρα του δυνατού,
Η χαλύβδωση της καρδιάς
Στον τόνο της αγάπης,
Η αναμονή της ματαιωμένης
Επιθυμίας
Να γείρει
Πάλι στο διπλανό μαξιλάρι
Και ν' ανθίσει
Με το άρωμα εκείνο
Της βιολέτας
Που ελαφραίνει την ψυχή
Και βιάζεται να ριζώσει
Στα θαλασσινά τα βράχια
Για να μην αναληφθεί
Ολόφωτη στους ουρανούς.

Τώρα απομένει το βλέμμα σου
Υγρό από χαρμόσυνη πλησμονή.
Είναι το μόνο δώρο
Που θα πάρω μαζί μου
Όταν έρθει
Η πολυπόθητη ώρα του φευγιού,
Της επιστροφής στην εστία μας,
Στην Ιθάκη εκείνη
Απ' όπου αποσπαστήκαμε
Εκατομμύρια χρόνια πριν,
Που έμοιαζαν μόνο δέκα αιώνες.

Μάρτιος του 2012

ΑΡΑΧΝΗ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Όταν η ζωή
Προσομοιάζει σε ηφαίστειο
Της Θήρας
Σιγοβράζον
(στο αφρισμένο πέλαγος
Ονειροπετάσαι),
Τότε, Χάροντας άπληστος
Ακονίζει λαίμαργα
Τα νύχια του
Να σε γραπώσει
Από τον αυχένα,
Εκεί που κάποτε
Σού έδινα φιλιά πυρρά.

- Αχ Έρωτα, πόσες φορές
με έστειλες στο νεκροταφείο.
Άλλο να πίνω τη ρακή
Κι άλλοτε με τα μάτια
Πατημένα.

ΦΑΟΣ

Από το Φως *καταγόμεθα*
Στο Φως ανεβαίνουμε
Ευθυτενείς
Γενναίοι,
Πλησίστια
Τα σώματα
Αρμενίζουν
Στην απόλυτη
Ελευθερία
Της Λύτρωσης.
Επιστροφή
Στην Εστία.
Παλμός συμπαντικός
Σα μέρα που δε λέει
Να τελειώσει
Άγουρος σφυγμός
Που επιταχύνει
Επιμένοντας
Στο *Φάος*
Ν' αφομοιωθεί.
Φαέθοντα
Γαληνέ
Ορφέα
Οι μαινάδες δεν θα προλάβουν
Να σε κατασπαράξουν
Γιατί θα έχεις βρει
Την απειροελάχιστη εκείνη
Χαραμάδα στο Χρόνο
Που τελειώνει σε Φως.
Άπαντα
Παρελθόντα
Παρόντα
Μελλούμενα
Εωθινά
Και δειλινά
Όλα ωραία ήταν
Κι όλα καλά
Τίποτα δεν τελειώνει
Κι όλα *ματαρχίζουν*
ξανά…

Εαρινή ισημερία 2012

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΛΥΣΙΚΡΑΤΟΥΣ

Στον αγαπητό φίλο Mauro Giachetti

Η διαρκής ανάσταση των ζωντανών
Λευκαίνει την πέννα σου
Μάουρο, αδελφέ μου…
Κι ας επιχορηγούν μόνο
Τις έξοχες μεταφράσεις νεκρών ποιητών.
Εσύ συνομιλείς με τα πνεύματα
Λόρδου Βύρωνα, Σατωμπριάν,
Ευριπίδη, Ίβυκου και άλλων
Ποθητών της Ιωνίας…
Στο φανάρι του Διογένη, εκεί
Που φιλοξενήθηκαν κάποτε σε
Μοναστήρι Καπουτσίνων
Οι φιλέλληνες, όπως κι εσύ.

21/3/2012, εαρινή ισημερία, πεντηκοστά γενέθλια

«ΜΟΝΟ ΤΑ ΝΕΚΡΑ ΨΑΡΙΑ ΠΑΝΕ ΜΕ ΤΟ ΡΕΥΜΑ»

Με τα δελφίνια και τις φώκιες θα συναναστραφώ,
Στις πέστροφες τείνω να ομοιάσω,
Τα χελιδονόψαρα θα μιμηθώ
Όταν βουτιά κάνουνε στον ουρανό
Για να τρυγήσουν έντομα
Που ξεπέφτουν εδώ
Από την παλιγγενεσία των άστρων
ξωφλημένα.
Απορημένος μένω
Ενεός
Στο κακοτράχαλο τοπίο
Των Ψαρών
Ν' αναλογίζομαι
Μια νέα ελευθερία.
Γιατί την Καταστροφή
Καλά τη γνωρίσαμε
Απ' όλες τις όψεις της
Κι έπαψε να μας θέλγει.
Κανονιοβολισμοί
Στην άλλη άκρη του Γαλαξία
Κι εμείς ξεπέφτουμε υψιπετείς.
Τα ράκη της χτεσινής γιορτής
Φορώντας
Περιφέρουμε τη λάμψη
Μια ξεφτισμένης αλαζονείας.
Σε λεωφορεία πλημμυρισμένα
Σαρδέλες, σε τρόλεϊ που δεν ξέρεις πια
Πού πηγαίνουν: στη Λαχώρη
Ή στους ορυζώνες του Βιετνάμ,
Στα απάτητα δάση της Κορέας
Όπου λιμνάζει η ελονοσία
Ή στης Κωπαΐδας τα θολά νερά,
Εκεί που κοχλάζει
Το γλυκοφάγωτο το χέλι…
Όνειρα θερινής νυκτός,
Ψευδαισθήσεις,
Παραισθήσεις,
Φυγή στο άχρονο:
Θα σας τα έδινα όλα
Κοψοχρονιά
Για μία μόνη νύχτα απελπισίας
Έρωτα που πεθαίνει το πρωί
Για να μη ντραπεί το φως της μέρας.

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΦΕΥΓΕΙ… ΚΥΚΛΟΣ

Ανακατωσούρα τών διαστάσεων
Βουτιά στο κενό
Τρωγλοδύτης τού πόθου
Ανασεισμός τών εκτάσεων
Αναρυθμός τών εκστάσεων
Αναποταμός τών *υποκύψεων*
Αναστεναγμός τών επικύψεων
Ανασύσταση τού στοιχειώδους
Επανεπινόηση τού ουσιώδους
Αναπεταμός τού ύστερα
Αναβολή τού αύριο
Ερχόμαστε τώρα στο παρόν
Και ανασαίνουμε βαριά
Γιατί είναι το μόνο που έχουμε
Επικλινείς
Στον γκρεμό τού φόβου
Από τις ύαινες τού φθόνου
Κυνηγημένοι
        Για τις επιτυχίες μιας ζωής
Που ξεκίνησε από τη λάμψη
Τού αδαμαντωρυχείου
Και κυλίστηκε στη λάσπη
Τού *Πάμισου*
Με τους γυρίνους
Και τις *μαινίδες*
Να στήνουν τρελό χορό
Πάνω στα πατημένα ματόφυλλα
        Τών ερώτων,
Εκεί που φυτρώνουν νούφαρα
Και οι *γλυσίνες* στήνουν τρελό χορό
Πριν *συναντήσουν*
Τη μουχλιασμένη επιφάνεια τού νερού.

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ, ΑΡΧΑΙΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Βγήκα από το σκοτάδι της κάμαρής μου
Απελπισμένος. Βούτηξα τα μάτια μου
Στο φως. Ένα σκυλάκι, που βρήκε
Χώμα στην υδρορροή ν' ανθίσει
Μου ξαναέδωσε την ευθυμία.

Να έχω μια πέτρα πίσω μου
Στικτή από τα χρόνια
Αγέλαστη,
Ανέκφραστη,
Ανείπωτη,
Πύλη απόρθητη
Στην αιωνόβια υπομονή
Της χελώνας.

Είδα την γαλαζοπράσινη
Ράχη του κόρακα,
Του ιερού πτηνού του Απόλλωνα,
Στο νεκροταφείο του Κεραμεικού
Την ώρα που ακόνιζε τη μύτη του
Σε μια πέτρα. Με κοίταξε θαμπά
Και με χαιρέτησε μ' ένα τίναγμα
Της κεφαλής του, συνωμοτικώς.

Βιώνοντας το θάνατο άπειρες φορές
Εθιστήκαμε στη ζωή και ξεθαρρέψαμε
Πως θα μείνουμε εδώ για πάντα
Λησμονώντας το αυτονόητο:
Μαθητές είμαστε στη βιβλιοθήκη
Του σύμπαντος κόσμου ερευνητές
Σαν τα μυρμήγκια κουβαλάμε
Το λιθάρι του Σίσυφου, για το σκαθάρι της «Ειρήνης»
Τροφή δυσώδη του Αριστοφάνη
Και τα παράσιτα στήνουν γιορτή στο τομάρι μας
Βδέλλες παρεισφρέουν στο καύκαλό μας
Κι εμείς συνεχίζουμε απτόητοι
Ν' ατενίζουμε την αιωνιότητα στητοί
Με τα μάτια σκαμμένα απ' το λουλάκι
Τ' ουρανού της λύτρωσής μας.
Φως. Δώστε μου φως και θα σας ψάλλω
Της άλλης Γης τροπάρι.

Κεραμεικός, 27/4/2012

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΑΕΝΑΗΣ ΣΥΝΥΦΑΝΣΗΣ

Είμαστε όλοι αλληλένδετοι.
Αν μονάχα θυμόμασταν
Ότι κανένα φύλλο δεν πέφτει
Παρά μονάχα με τη βουβή
Γνώση όλου του δέντρου,
Δεν θα θυμώναμε ποτέ με τον
Εαυτό μας
Και με κανέναν άλλον άλλωστε,
Πάνω από ένα δευτερόλεπτο,
Τόσο κρίσιμο όμως
Για τις ισορροπίες
Του σύμπαντος κόσμου.

Υδραγωγείο Αδριανού, ενδιαίτημα Μάρκου Αυρηλίου, τέλος (5/5/2012) και αρχή (11/11/2011), θάνατος (5/5/2012) και ανάσταση (10/5/2012)…

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΜΕ ΤΟ ΦΩΣ

Είμαστε όλοι ρωγμές, γδαρσίματα,
Οιμωγές ακούγονται
Ολονυχτίς
Από τις ψυχές των φυλακισμένων
Στο κουφάρι της ύλης
Το ανήλιαγο,
Στο *υπόσκαφο* εκείνο υδραγωγείο
Που έγινε η *κατοικιά*
Κατσαρίδων αρουραίων και *γρυπών*,
Βδέλλες αλωνίζουν το κορμί σου,
Ειδικά στην περιοχή της καρδιάς,
Εκεί, που όση χρυσόσκονη κι αν αλείψεις
στα μέλη σου τα σφριγηλά,
Εκείνα πάντα θα κρεμάνε
Μαραγκιασμένα
Από τις αμαρτίες των άλλων
Και την ασυδοσία τη δική σου
Να μοιράζεις απλόχερα
Αυτό που σ' εσένα είχανε δοσμένο.

Τώρα πάρε τα χέρια σου γεμάτα Φως
Εωθινό, βούλιαξε τη ματιά σου
Στο ιερό ιόχρουν πυρ
Που στεφανώνει τον Παρθενώνα
Πάνω από την ολάνοιχτη πύλη της Ακρόπολης,
Στρέψε το κεφάλι σου προς τον ουρανό
Τάνυσε το κορμί σου σαν τόξο
Έτοιμο να εξαπολύσει το βέλος
Της θέλησής σου ξεγυμνωμένο
Κι έπειτα άγγιξε τις ρωγμές μου
Χάιδεψέ τες, θώπευσε τα σημάδια
Από τα δεσμά μου, λύσε τις χειροπέδες
Και, σαν πράξη ελεημοσύνης,
Άλειψε τις πληγές μου με Φως
Της ανέσπερης Ανατολής,
Της αιώνιας.

Και το σύμπαν θα ανταποδώσει
Την ευσπλαχνία σου
Εις το διηνεκές.
Αμήν (3). *Γέγονε* (3).

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΜΙΑΣ ΚΡΙΣΙΜΗΣ ΖΩΗΣ

Αγαπητέ συνοδοιπόρε στο Φως,
Είχες δίκιο: «οι δάσκαλοι είναι *όντως*
Στον ουρανό», εμείς φτωχά πλάσματα
Είμαστε, στο παιχνίδι της τυφλόμυγας,
Διασταυρώνονται οι τροχιές μας,
Αγγιζόμαστε, πληγωνόμαστε, τραυματιζόμαστε,
Φιλιώνουμε, σηκώνουμε για λίγο το σταυρό
Του άλλου, αναλαμβάνουμε τις ευθύνες του
Γιατί φοβόμαστε την Ανάληψη,
Τη Μεταμόρφωση
Στο υπέροχο εκείνο ον
Που αναζωπυρώνει τη σπινθήρα του Θείου
Εντός του.

Σε αυτή την κρίσιμη στιγμή
Που περνάει ο κόσμος
Το μόνο που μας απομένει
Είναι η φιλότητα, η ευγένεια,
Η συχώρεση, η ευγνωμοσύνη,
Η αγαθότητα, η απλοχωριά της ψυχής,
Η ταπεινότητα, η υψηλοφροσύνη.

Κι ίσως όταν κάποτε δούμε
Την ταινία της ζωής μας αυτής
Στα ανεξίτηλα *ακασικά* αρχεία
Να κλάψουμε πολύ
- όπως κλαίω εγώ τώρα
- όπως κλαίει ο άγγελός σου

και να περηφανευτούμε
δικαίως
ότι μέσα στον ορυμαγδό
βρήκαμε το κουράγιο ν’ αγαπήσουμε
και να στηρίξουμε τον διπλανό μας
στην τρικυμία.

Οι δάσκαλοι είναι στον ουρανό
Κι εμείς στη γη βολοδέρνουμε
Ανάμεσα στη Μετάνοια και στην καινούργια
Αστοχία.

ΟΙ ΑΚΜΕΣ, ΟΙ ΑΙΧΜΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΓΩΝΙΕΣ

Στην εποχή της κρίσης, Άγγελέ μου,
Βοήθησέ με να λειάνω
Τις ακμές, τις αιχμές και τις γωνίες,
Να μην πληγώνουν τον συνάνθρωπό μου
Να μην τραυματίζουν πρωτίστως
Τον ίδιο μου τον εαυτό.

Έζησα χρόνια στη σκοτεινιά,
Ανέπτυξα τεχνικές άμυνας
Ντύθηκα το τομάρι του φιδιού
Και του αχινού την πανοπλία,
Ζώστηκα με όπλα πυροβόλα
Και σπαθιά
Κι αντωνυμίες,
Χρησιμοποίησα τα επίθετα
Σαν μπούμπερανγκ,
Κατηγόρησα και κατηγορήθηκα,
Συκοφάντησα και συκοφαντήθηκα,
Πολέμησα και πολεμήθηκα
Πάντα έτσι δεν συμβαίνει;
Μέχρι εξοντώσεως.

Τώρα στα μισά του βίου μου,
Βλέποντας την πλαγιά
Κι από τις δυο πλευρές
Ν' ανηφορίζει
Αειθαλής
Ζητώ από τον ουρανό
Να μου χαρίσει τη Σοφία εκείνη,
Την Αγάπη και την Υπομονή
Για να εξακολουθήσω με Επιμονή
Το έργο μου
Και να μετατρέψω
Τη βλάβη σε ωφέλεια
Τον πόνο σε πόθο συμπαντικό
Τη χολή σε οίστρο
Την κακία σε προσφορά ανιδιοτελή
Το σκοτάδι γέεννα πυρός
Ανεξάντλητη.

Αυτή η προσευχή
Ας φουντώνει τις μέρες μου
Μέχρι την τελευταία.

ΑΘΩΟΤΗΤΑ

Είμαστε όλοι αθώοι
Αθώοι και ένοχοι συνάμα
Γιατί μοιραζόμαστε το ίδιο ξερονήσι
Την όμορφη χερσόνησο
Που ζήλεψαν κουρσάροι
Μαυριτανοί πειρατές
Κι αλλόκοτες φυλές
Με το ένα μάτι.
Στο τέλος άνθισε ο εγκέφαλός μας
Φύτρωσε καινούργιος λοβός
Μάθαμε να επικοινωνούμε
Με αυτούς που είναι μακριά
Και μας λησμόνησαν εδώ
Στο πέρας του γαλαξία
Στην εσχατιά των ειδήσεων
Στη μοναξιά των συνειδήσεων
Τη φωτεινή
Και γαλάζια
Τα βουνά
Στο αποκάρωμα του ήλιου
Στο ξεθύμασμα των αισθήσεων
Όταν όλα έχουν ειπωθεί
Κι έχουν γίνει πράξη
Οι αποτρόπαιες επιθυμίες μας
Οι ανομολόγητες.
Είμαστε όλοι αθώοι.
Με τα λίγα που βρήκαμε εδώ
Πορευτήκαμε
Αποκομμένοι από τη Γνώση
Τη μυστική
Στη σκοτεινιά των παθήσεων
Του θυμικού.
Ανέφικτοι
Μοιραίοι
Πρόσκαιροι,
Κάθε φορά που βουτάμε
Στη θάλασσα του δειλινού
Από τα βράχια που κόβουν
Σαν ξυράφι
Αφήνουμε πίσω τη σάρκα
Και ξαναβρίσκουμε τη νοσταλγία
Για το αιώνιο,
Το ωκεάνιο συναίσθημα
Που τόσο ορέχθηκε η ψυχή μας
Κι αναστατώθηκε το είναι μας
Μέσα βαθιά
Εκεί που μήτε ο έρωτας
Ριζώνει.

ΤΕΛΟΣ

Ποιος να το περίμενε
Πως θα φτάναμε κάποια στιγμή
Εδώ Τόσο νέοι
Στο χρυσό βουνό με τ' αστέρια
Και το βλέμμα σου
Θαμπό
Από την πρωινή *αλισάχνη*.
Πέρασαν τόσοι αιώνες στη σκοτεινιά
Εκτίσαμε την ποινή μας.
Τώρα η πόρτα του κελιού
Ανοίγει
Κι αναμένοντας την Ελευθερία
Να μας υποδεχτεί
Ψηλαφιζόμαστε.
Τα κουρέλια του κορμιού
Σέρνονται ξωπίσω
Σαν κορδέλες από γιορτή
Που έληξε εγκαίρως
Λίγο πριν σιχαθούμε
Τα κεράσια
Λίγο πριν μας τυφλώσει
Για πάντα το αποκάρωμα
Των αισθήσεων.
Τώρα μένει ν' ανοίξουμε
Την όρασή μας
Στο Μέσα Φως
Το *άλιωτο*
Το αναλλοίωτο
Το *αλλοπαγές*
Το άλυτο.
Τώρα μένει ν' ανακράξουμε
«έφτασες»
Κι έπειτα «εώρακά σε αδελφέ μου»
Και μετά σιωπή,
Η ιερά σιγή των μυστηρίων.
Πρόβα θανάτου
Στο Τελεστήριο της Περσεφόνης.
Η Μητέρα μάς μυρώνει βουβά
Το μέτωπο
Κι η Κόρη περιμένει
Να μας υποδεχτεί
Στον πιο άφατο φωσφόρο
Του Πλούτωνα
Που ορέγεται να ακούει
Εις το διηνεκές
Ιστορίες των ανθρώπων
Από το ταξίδι τους
Στον Άνω Κόσμο.

ΚΡΩΓΜΟΣ ΑΛΟΣ

Στο βράχο του Απόλλωνα
Η *Σουνιάδα* πέρδικα
Καθαρίζει την όρασή της
Μ' αγκάθι του αθάνατου.
Κρωγμός αλός
Ακινησία του Χρόνου,
Μύηση του Παντός
Που είναι όμως Ένα.
Χορός του *Πανός*.
Τα κύματα ξεμακραίνουν,
Προσπερνούν τη θαλαμηγό
Και τα νησιά
Χαριεντίζονται με τα ηφαίστεια,
Γεφυρώνουν πολιτισμούς
Με τον αναστεναγμό μιας *κορώνης*
(του ιερού πτηνού του Απόλλωνα).
Τα βουνά σβήνουν στο βάθος,
Ιχνογραφία από μολύβι
Του προαιώνιου Σχεδιαστή.
Εικόνα αναλγησίας.
Μηνίγγια κουδουνίζουν.
Σειρήνα πυρασφαλείας.
Συναγερμός στις αρτηρίες.
Ενδοκρινείς αδένες
Υπερεργάζονται
Αποδίδοντας
Το μέγιστο της απαντοχής.
Η ψυχή ετοιμάζεται
Να πετάξει στην πέμπτη
Διάσταση.
Οι θύρες των ουράνιων παλατιών
Ετοιμάζονται ν' ανοίξουν
Για να την υποδεχτούν,
Όμως η πλατινένια
Κλωστή είν' ακόμα ισχυρή.
Το αγκίστρι είναι εκεί
Και το δόλωμα
Δυνατό.
Η *δραπέτις* γυρίζει απρόθυμα
Στη φυλακή του σαρκίου.
Όμως ενδόμυχα το *σαμιαμίδι*
Της σπονδυλικής στήλης
Χαμογελάει.
Έχει πολλά να ζήσει, να δει,
Να πάθει και να μάθει
Στον πλανήτη Γη.
Ο ήλιος βασιλεύει
Γι' ακόμα μια φορά

Μέσα στην αγκαλιά
Των μενεξέδων.

Σούνιο, 30/6/2012

ΕΥΤΥΧΙΑ

-Ευτυχισμένος ήθελα να είμαι κι όχι απαραίτητα
Γνωστικός.
-Αγαπητέ μου, η ευτυχία συμβαδίζει με τη Σοφία
Που δεν ταυτίζεται πάντα με τη Γνώση.
Ζήτησες να μάθεις.
Μπήκες στην κοιλιά της *ανακόντας*
Κι επιβίωσες – διατήρησες τουτέστιν
Την ατομικότητά σου
Κι ενίοτε
Την μορφή σου την ίδια
Την Πλειάδεια –,
Όμως μην ζητάς τα πάντα εδώ και τώρα.
Δεν χωράει το ορμητικό ποτάμι
Στη μικρή λιμνούλα του κρανίου σου.
-Θέλω τα πάντα και τα θέλω τώρα.
Θέλω το φεγγάρι και τον ουρανό με τα άστρα.
Θέλω να είμαι *Παν* και *Άπαν*.
-Μπορείς να γίνεις ένα με το Άπαν.
Μπορείς να διαισθανθείς την ένωση με το Όλον.
Μπορείς να διατηρήσεις ταυτόχρονα την ατομικότητά σου.
Όμως αυτό απαιτεί αυτογνωσία, *ενσυνείδηση*
Και αίσθηση των ορίων…
-Φοβάμαι τον δράκοντα τον πυρρό.
Φοβάμαι ότι θα με φάει, θα με καταπιεί
Και θα χαθώ στην κοιλιά του
Για πάντα
Μαζί με άλλα σάπια, ανακυκλώσιμα υλικά.
-Όμως αυτός και μόνον αυτός κρατάει
Το κλειδί του θησαυροφυλακίου της Γνώσης.
Σε ενδιαφέρουν οι πολύτιμοι λίθοι που κρύβει;
Γυαλίζουν στα μάτια σου; Σε θέλγουν;
Σε έλκει η σιωπηλή μαρμαρυγή τους;
-Ναι. Αλλά όχι τόσο ώστε να θυσιάσω την ψυχή μου.
Υπάρχουν κι άλλες οδοί για την Αλήθεια.
Χαρίζεται και εξ Αποκαλύψεως.
-Ναι. Χαρίζεται. Στους ταπεινούς. Στους ελεήμονες.
Στους ανιδιοτελείς. Είσαι σίγουρος ότι πληροίς
Τις προϋποθέσεις;
-Βεβαίως. Τότε κλείσου στην σπηλιά
Με την Αντιγόνη και περίμενε.
Αν δεν πεθάνεις Φως δεν βλέπεις.
Κι όλα τ’ άλλα φώτα προανάκρουσμα
Για την *παμφωτοχυσία* του τέλους,
Της Αρχής μιας καινούργιας ζωής.
-Όμως όλ’ αυτά τα θέλω εδώ και τώρα.
Δεν μπορώ να περιμένω άλλο.
-Το ζήτησες και θα σου δοθεί.
Ελπίζω μόνο να το αντέξεις.

ΟΙ ΠΑΓΙΔΕΣ ΤΟΥ ΕΓΩ

Σαν τις βελόνες του πεύκου
Που ταλανίζονται από τον αγέρα
Αλλά συγκρατούνται
Στον κορμό που τις έθρεψε…
Έτσι είμαστε κι εμείς οι δόλιοι
Που προβαίνουμε στο απονενοημένο
Άλμα προς τη σήψη,
Θαρρώντας, οι κοντόθωροι,
Πως βαδίζουμε προς την ελευθερία.
Όμως αυτονομία χωρίς χυμούς
(και χυμοί δεν παράγονται χωρίς τις ρίζες
να εισχωρούν βαθιά στον υδροφόρο ορίζοντα)
Δεν γίνεται.
Όμως εμείς οι ταλαίπωροι, όσο πιο ψηλά βρισκόμαστε
Στον προνομιούχο κορμό που βελονίζει τα ύψη
Κι ερωτοτροπεί με τα αστέρια, τόσο πιο γρήγορα
Οδεύουμε προς τον αφανισμό. Γινόμαστε λίπασμα
Για την επόμενη συγκομιδή *πανάλαφρων* αφελών
Υπάρξεων, πρόσκαιρων και δια τούτο συγγνωστών
Απείρως.

ΑΕΙΛΑΝΤΟΣ

Θέλω να πάω στο μέλλον.
Κουράστηκα το παρελθόν
Ν’ αναμασάω.
Σαν τον *αείλαντο*,
Το δέντρο,
Θα γενώ
Που όλο τραβάει για τα ύψη,
Όλο *καταηλιού* πηγαίνει
Τις ρίζες του βυθίζοντας
Στο χώμα, εκεί που το νερό
Πλεονάζει
Και πολλά παιδάκια γεννοβολά
Που θα εποικίσουν την οικουμένη
Όταν η φθοροποιός επίδραση
Του ανθρώπου
Δεν θα είναι πια εδώ
Για να ανασταίνει
Τους παλιούς πόθους
Και τους αρχαίους δαίμονες
Της φυλής
Που έκαψε τα ξόανα των θεών
Και γκρέμισε τους ναούς τους.

-Σαν τον *αείλαντο*
Γυρεύω το Φως
Και το Σκοτάδι με θρέφει.

Αθήνα, 10/7/2011, καύσωνας κι αναμονή…

ΔΗΛΟΣ

Δήλος εί Απόλλων…

Φανερός είσαι Απόλλωνα.
Ο Φάνης. Το Ορφικό Αυγό
Απ’ το οποίο γεννήθηκε ο Κόσμος.
Ο Φαέθων που εξέτρεψε το άρμα του Ήλιου
Και κατέστρεψε τη Γη,
Κάθε που τελειώνει ο μεγάλος ενιαυτός
– ή μάλλον στα μισά του, στο περιήλιον –
Τώρα
που ήρθε πάλι η ώρα η καυτή
να ξανανάψει το πυρ εξ ουρανού
και να κορώσει
δεν θα μας σώσει ούτε η σπηλιά του Κύθνου
ούτε τ’ ανήλιαγα σπήλαια του Ποσειδώνα
με τα κοράλλια και την ώχρα την ανεξάντλητη,
ούτε καν ο θυμός μας, η οργή που βρεθήκαμε
εδώ τούτη την ώρα τη σημαδιακή,
λησμονώντας προφανώς πως εγκρίθηκε
η αίτησίς μας κατ’ εξαίρεσιν,
με τον όρο της αυτοθυσίας άνευ όρων
και – τις κρίσιμες στιγμές –
της παραδόσεως του ελέγχου στον Ανώτερο
Εαυτό μας,
Στην Εγώ Ειμί Παρουσία που ελλοχεύει εντός μας
Και θάλλει με το μένος του φοίνικα
Το πεισματάρικο,
Να τον αναγεννά από τις στάχτες του
Κι εκείνος να μην φυραίνει
Τ’ αποθέματα του κεφιού του
στο ελάχιστο.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Των θεών της σάρκας
Των πλέον δυνατών,
Της πλησμονής του Ωραίου,
Σε όλες τις γήινες
Και ουράνιες εκφάνσεις του.
Ανυπομονώ πάλι να δω
Το γαλαζοπράσινο των νερών
Της Πάφου
Τον αζουρίτη των φωσφοριζόντων
Υδάτων της Δήλου,
Την απαλή μουσική ν' ακούσω
Γιγάντιων ελεφάντων
Που γουργουρίζουν ηδονικά
Σε σπήλαια θαλασσινά
Με δελφίνια
Και καρκίνους συντροφευμένοι
Στο πιο βαθύ σημείο
Της ύπαρξης,
Εκεί που μόνο φως χωρεί
Και σκοτάδι κανένα.
Αυτόν τον σπόρο
Θα παραδώσουμε
Στο στόμα του αετού
Μόλις αποθάνουμε
Κι εκείνος θα γείρει το κορμί μας
Για να τρυγήσει την γύρη
Την εκλεκτή
Που προορίζεται
Για τα όρνεα της αθανασίας.

Ελιά Μυκόνου, 17/8/2012

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Τώρα ήρθε η ώρα
Να έρθουμε ο καθένας
Ενώπιος ενωπίω
Στον καθρέφτη της θάλασσας,
Στον καθρέφτη τ' ουρανού,
Να σφίξουμε τα ζάρια
Στην παλάμη μας
Για τελευταία φορά
Σε αυτό το θέατρο που λέγεται «κόσμος»
Και ο κύβος ερρίφθη!
Ντόρτια, διπλά κι εξάρες.
Πάντα τελευταίες οι εξάρες
Πάντα της υπομονής
Και της επιμονής
Για όλους εμάς
Που προοριζόμαστε
Κι επιλέξαμε
Ν' αγιάσουμε εν ζωή.
Καθείς και τα όπλα του.
Ο θεός μάς δίνει πάντα
Μόνο εκείνες τις συμφορές
Που μπορούμε ν' αντέξουμε.

Μύκονος, 19/8/2012

Ο ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΠΟΡΤΙΑΝΗ

Οι τόποι που δεν πήγαμε
Τα λόγια που δεν είπαμε
Τα ποτά που δεν ήπιαμε
Οι ευχές που δεν δώσαμε
Τα κρεβάτια που δεν πλαγιάσαμε
Οι έρωτες που δεν βιώσαμε
Γίνανε απόψε ένας γλάρος
Που ζυγιάζεται ακίνητος
Πάνω από την Παραπορτιανή της Μυκόνου
Κάπου ανάμεσα
Στη φουρτουνιασμένη θάλασσα
Και στον αγέρα που λυσσομανάει
Την ώρα που δυο αποσαρκωμένα κρανία
Μακιγιαρισμένα έντονα
Και με κατάμαυρα γυαλιά ηλίου
Μας ατενίζουν μυστηριωδώς
Περιμένοντας να ρουφήξουν
Νεανικό αίμα.
Μόνον ο Απόλλωνας του Μπελβεντέρε
Θα μπορούσε να μας σώσει
Με τα βέλη του.

Μύκονος, 21/8/2012

ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΩΝ ΚΟΥΡΣΑΡΩΝ

Του φοβερού Μπαρμπαρόσα
Βίαιη σπορά
Ήρθες να κλέψεις αυτό που σου χαρίστηκε
Και να αρπάξεις αυτό που θα σου δωριζόταν
Και να δηώσεις το σπιτικό που θα γινόταν εστία σου
Και να βιάσεις το κορμί που σαπουνιζόταν
Για να σε υποδεχτεί
Και να εκβιάσεις συναισθήματα
Που ούτως ή άλλως τα είχε εκείνη
Αφήσει πάνω στο τραπέζι
Στην πιατέλα με τα καλούδια
Για τους αγγέλους.

Αλλά αυτά παθαίνουνε τα όντα
Τα φωτεινά
Όταν έρχονται για λίγο
Να παραθερίσουν
Στο βάλτο με τις βδέλλες και τα χέλια
Και μένουν εκεί για αιώνες πάνω σ' άλλους
Αιώνες
Και χιλιετίες έρχονται να προστεθούν
Στις αρχαίες εποχές,
Αφού εν τω μεταξύ
Με την επιμειξία και τη γονιμοποίηση
Απέκτησαν κι οι άγγελοι
Σπονδυλική στήλη ερπετού,
– Αλλιώς πώς να επιβιώσουν μέσα στην αποφορά; –
Κι απεκλείσθησαν έτσι από την θύρα της Εδέντια
Έξω,
– την ουράνια πόλη που επισκέπτονται τη νύχτα
στα όνειρά τους και παρακολουθούν διαλέξεις
και μαθήματα στα πανεπιστήμια της αρεσκείας τους
κι επισκέπτονται μουσεία
και ζωγραφίζουν
και παίζουν μουσική
και μαθαίνουν θέατρο
και γράφουν
για τις εμπειρίες τους από τον βούρκο
που ήρθε η ώρα τώρα να τον εγκαταλείψουν
χωρίς ίχνος νοσταλγίας, χωρίς ανώφελες
μεταμέλειες, ενοχές και ξινισμένα πάθη –

Άγγελοι, εμπρός! Προς τα πάνω πάμε
Ευθυτενείς, περήφανοι για την επιτυχία
Της αποστολής μας, πλούσιοι από την
Εμπειρία του ταξιδιού με τον Οδυσσέα.
Ας γυρίσουμε πίσω στην Ιθάκη
Νουνεχείς

Χωρίς να κινήσουμε αμέσως για κανούργιες
Περιπέτειες
Αυτή τη φορά,
Ελπίζω.

ΤΕΛΟΣ

Στην πόλη την αιθερική θα πετάξω
Να συναντήσω τον χιλιοχρονίτη νέον
Αδάμαντα
Να δειπνήσω με νέκταρ κι αμβροσία
Σε ποτήρια από ορεία κρύσταλλο,
Να μυρίσω την ευωδία χιλίων ανθέων
Να παρακολουθήσω το χορό των μελισσών
Να ακούσω το τραγούδι των αγγέλων
Κι έπειτα να προσθέσω
στην θεία συμφωνία
μία και μόνη νότα
κρούοντας ένα κλάσμα του δευτερολέπτου
κι εγώ
μία χορδή
στο ουράνιο αρμόνιο
της μελωδίας
του σύμπαντος Κόσμου.

ΔΙΑ-ΓΝΩΣΕΙΣ

Το τέλειο είν' ο θάνατος.
Ανισορροπία σημαίνει κίνηση.
Η προδοσία προϋποθέτει έρωτα.
Μίσος: αγάπη που μεταστράφηκε.
Αδιέξοδος ο δρόμος
Που πήραμε λάθος.
Γήρας αφόρητο
Η νιότη που δεν ζήσαμε.
Γέρας ανεπιθύμητο
Τα δώρα που δεν δώσαμε.
Άλας απρόσκλητο
Το δάκρυ των ματιών σου.
Νερό σφριγηλό
Το χιόνι που δεν έλιωσε
Κάτω από το χνώτο σου.
Πείρα κακιά
Η πύρα των χειλιών σου
Σε λεπρά σώματα.
Ενοχή: συγγνώμη που δεν δώσαμε.
Πίκρα: συγγνώμη που δεν δεχτήκαμε.
Σοφία: το τέλειο σε συσκευασία εφικτού.
Πόνος: πολυτέλεια των αθανάτων.
Μεταμέλεια: πολυτέλεια των αδυνάτων.
Πόθος: η χαρά της αθανασίας.
Αμαρτία: του βέλους αστοχία
Σε κορμιά θαλερά.
Θάνατος: το τέλειο σε συσκευασία δώρου.
Δύο ηδονές δολώματα για να παγιδευτούμε
Ξανά και ξανά στο χρυσό κλουβί της Ύλης:
Η ηδονή της γέννησης
Κι η ηδονή της αναχώρησης.
Τίποτα δεν συγκρίνεται με την πλησμονή
Του θανάτου. Ούτε καν το γενετήσιο ένστικτο.
Όλοι οι έρωτες του κόσμου
Δεν συγκρίνονται με την πανδαισία της αθάνατης
Ψυχής που οδεύει προς τα Ηλύσσια Πεδία.
Η νήσος των Μακάρων περιμένει να μας υποδεχτεί.
Γι' αυτό μην λυπάστε. Ζήσαμε σαν Έλληνες
Και πεθάναμε γενναίοι. Όταν ερχόμαστε όλοι γελάνε
Κι εμείς κλαίμε. Όταν φεύγουμε όλοι κλαίνε
Κι εμείς γελάμε. Στον τάφο μας να γράψουν
Ότι ζήσαμε πολύ. Δώδεκα. Είκοσι δύο. Τριάντα τρία.
Σαράντα. Εξήντα. Εβδομήντα ένα. Ενενήντα δύο χρόνια.
Τι σημασία έχει; Αυτό που μετράει είν' η ορμή,
Ο ενθουσιασμός, η απολλώνεια ενατένιση
Του διονυσιακού στοιχείου. Η έννομη ηδονή.
Η συναίνεση. Η συγκατάβαση. Η απόλαυση.
Η δημιουργία. Η ενσώματος πνευματικότητα.

Το αργό που δίδεται γρήγορα.
Το νερό που εξαχνούται αργά.
Το χιόνι που δεν λιώνει ποτέ.
Το φιλί της αγάπης σου.
Η μυρωδιά του έρωτά σου
Σε χείλη στυφά.
Είμαι ερωτευμένος μαζί σου
Ερμή κι Αφροδίτη:
Το τέλειο στη συσκευασία ζωής,
Πέρα από το θάνατο,
Πέρα κι από τους κλαυθμηρισμούς
Των κολασμένων,
Μακράν
Πολύ.
Ζωή
Χωρίς τέλος.
Θάνατος
Δίχως αρχή.
Σ' αγαπώ.
Μ' αγαπώ.
Κι αυτό εγγράφεται στον αιθέρα.
Δια παντός.
Μονομιάς.
Για πάντα.
Τελεσίδικα.
Υψιπετώς.
Άναρχος Λόγος μας σκέπει
Και μας ευλογεί
Με την αποδοχή
Της πρόσκαιρης αδυναμίας μας
Με την παραδοχή της φθαρτής
Αιωνιότητας
Που διανύουμε
Αδιάβροχοι
Από το κακό που παραφυλάει
Να μας αλώσει
Με το σκουλήκι
Του φόβου.
Ατρόμητοι πορευόμαστε στη ζωή
Άτρωτοι επιλέγουμε το θάνατο
Μέσα από τη χρυσή βροχή
Της αγάπης.
Σε λατρεύω,
Αμέσως μετά τον Δημιουργό
Λίγο μετά από τον εαυτό μου.
Κι αυτό είναι το τελευταίο
Που έχω να σου πω
Πριν φύγω
Για να ζήσω
Αγαπητέ αναγνώστη

Χωρίς την επιβράβευση,
Χωρίς την επιδοκιμασία
Ή τον οίκτο σου.
        Αδιάφορα όλα τώρα.
Τα συναισθήματα προσάναμμα
Στο τζάκι της Πηνελόπης
Που δείχνει τον δρόμο του γυρισμού
Στον ταλαίπωρο Οδυσσέα
Τον πλανημένο,
        Τον ευτυχή
Γιατί έμαθε
Πως μπορούσε να μην κάνει
Το ταξίδι διόλου,
Να μην προβεί στο απονενοημένο
Διάβημα της εκστρατείας,
Αλλά να μείνει για πάντα εκεί,
Καλλιεργώντας τα πετρώδη χώματα
Της Ιθάκης.
Αυτός θα ήθελα να είναι ο στερνός μου
Λόγος. Όμως δεν το γνωρίζω.
Καληνύχτα φιλομαθή, φιλοπερίεργε, φιλόσοφε,
Φιλαλήθη. Εις το επανιδείν.

ΥΠΕΡΒΟΛΗ

Δια της *υπερβολής*
Εισέρχεσαι στο *υπερ-σύμπαν*
Δια της *συστολής*
Κατέρχεσαι
Περνώντας μέσα από τη φωτιά
Φλεγομένων μετεωριτών
Που σε προσπερνάνε.
Βιάζονται βλέπεις
Να βουλιάξουν
Στον κόσμο της ύλης
Τον πλατύ
Με τους Κενταύρους
Που χτυπάνε την οπλή
Στο χώμα, ζητώντας ν' ακυρώσουν
Το ανέφικτο: τον θάνατο
Που τους προσκαλεί ν' αναπαυτούν
Στο μακρύ ταξίδι του Φωτός
Μέσα στο Σκότος.
«Πόση σκοτεινιά, θεέ μου.
Τι ερεβώδης, άραχλη σκοτεινιά.
Κι η παρθενιά ακέραια,
Να τη βρουν τα τσακάλια
Της αθανασίας
Και να στήσουν χορό».
Τόσα πολλά γνώρισες
Και τίποτα δεν είδες
Αφού κάθε φορά που άναβε
Φως Ζωοποιό
Εσύ έκλεινες τα μάτια.
«Όμως, όχι πια. Αυτή τη φορά
Θα μείνω με τα μάτια ανοιχτά
Μέχρι ο Κεραυνός κι η *Αστραία*
Να μου κάψουνε την ίριδα
Να με λευκάνουν μέχρι μέσα
Με το λουλάκι του *υπερ-σύμπαντος*».
Δια της υπερβολής καθίστασαι αθάνατος.
Δια της υπερβολής ξεπερνάς την ύλη,
Αφού έχεις *κορεσθεί* από ηδονές,
Αφού έχεις νιώσει την πλησμονή
Του κύματος
«λίγο πριν σκάσει
Στο βράχο το θαλασσινό».
Πλησμονή. Υπερβολή. Υπέρβαση. Υπερσύμπαν.
«Υπερίων Ήλιος».
Αμήν. Άμμων 'Ρα. Άμμων 'Ρα. Άμμων 'Ρα.
«Άγγελέ μας».

ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΣ ΑΓΑΠΗ, ΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΟΣ ΈΡΩΤΑΣ

Δεν μπορείς να εκβιάσεις την αγάπη κανενός, ειδικά όταν ο άλλος δεν νοιάζεται για αισθήματα αλλά για την εξουσία, το χρήμα (υποκατάστατα αληθούς ευδαιμονίας). Ίσως σ' αυτόν τον πλανήτη που βρέθηκες, *Μα-Ρέα*, να λησμόνησες πως είμαστε άπειρα όντα, αθάνατα, σε ένα σύμπαν αφθονίας. Κι αν το θυμάσαι εσύ και σπαταλάς την ψυχή σου γενναιόδωρα, το λησμόνησαν ίσως οι άλλοι. Μόνο που για τον Έρωτα, Μεγάλη Μητέρα Θεά, χρειάζονται τουλάχιστον δύο. Για την Αγάπη αρκεί η διαθεσιμότητα ενός, όταν περισσεύει η νοσταλγία για το Επέκεινα, η αδιαπραγμάτευτη ανάγκη του πνεύματος να ενωθεί με το *Άπαν, εις σάρκαν μίαν*. Αυτός ο πόθος μαγνητίζει τα ετερόφωτα κι έλκει πεταλούδες, ετερώνυμα έντομα, μελισσούλες και τον αετό τον πυρρό της Αθανασίας που προσφέρει μια σταγόνα γαλήνης, με αντάλλαγμα το κεχριμπάρι της επίγειας εμπειρίας.

ΑΝΑΠΑΥΛΑ ΠΡΙΝ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ

Δυο ψαράκια εγκλωβίστηκαν μέσα σε κάποιο χρησιμοποιημένο πλαστικό γάντι κουζίνας τεραστίων διαστάσεων κολυμπώντας προς την αδιέξοδη πλευρά. Κάπως έτσι θα μας βλέπουν άραγε κι εμάς χαμογελαστά όντα από άλλη διάσταση και θα ολιγωρούν να βοηθήσουν;

Με τους γλάρους να ακινητούν στον αιθέρα,
Τα ψαράκια να γεννοβολούν στα ρηχά,
Τους αλιείς να ξεκοιλιάζουν χταπόδια
Και τους ανθρώπους να μεθούν
Από χαρά της ελευθερίας,
Ανέβηκα κι εγώ για λίγο, ο ταλαίπωρος, ψηλά,
Να ονειροπολώ
Τις μέρες της Λεμουρίας νοσταλγώντας.

Οι μοναχοί ταΐζουν μ' αποφάγια
Τα ψάρια που θα φαγωθούν
Τη μεγάλη Τεσσαρακοστή.
Εμάς;[12]

[12] Στίχοι ξαναδουλεμένοι από παλαιά ποιητική μου συλλογή.

ΘΟΛΩΤΟΣ ΜΥΚΗΝΑΪΚΟΣ ΤΑΦΟΣ

Κι είπες: «θα ήθελα να με σκεπάζουν τ’ άστρα.
Κάθε που αλλάζω πλευρό
Την Ανδρομέδα ν’ αντικρίζω.
Οι σκιές να μακραίνουν την ημέρα
Και να μικραίνει η μνήμη τη νύχτα
Των άτυχων στιγμών
Που ξεστομίσαμε λόγια εύστοχα
Και θα θέλαμε κατόπιν
Να είναι λιγότερο ευθύβολα
Και να μην σκότωναν το περιστέρι
Που το φέρνει τώρα το Κύμα
Του Αιτιατού
Ανάσκελα στα πόδια μας».

Μύκονος, 24/8/2012

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΣΤΥΛΙΤΟΥ

Η *ερημία* στο πολύβουο πλήθος
Ήταν πάντοτε *σποδός* και κουρνιαχτός μου.
Επί τέλους *απέθανα*. Όμως τη
Γλυκειά ζωή νοσταλγώ κι ενθυμούμαι.

ΔΙΑΘΗΚΗ

Σαν μέρα που έχει τελειώσει, ο Θάνατος.
Κι ήταν όλα σωστά. Κι ο ιδρώτας
Και το αίμα και το ψωμί που
Αχνίζει στο καλάθι.

*

Η τελευταία σελίδα ας μείνει κενή
Για να μπει η θάλασσα.

Κλεψύδρα που αναστρέφει το Αίτιο.[13]

Είμαστε όλοι Ένα.
Σταγόνα στον ωκεανό.

[13] Παράφραση του στίχου «κλεψύδρα που γεμίζει ο ουρανός» από το ποίημα «Θερινό Ηλιοστάσι» του Γιώργου Σεφέρη.

ΤΟ ΑΛΟΓΑΚΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Φαίνεται ότι είμαστε ακόμα νέοι
Ότι υπάρχει μεγάλο απόθεμα
Μοναξιάς. Αξόδευτο.
Κι αν χρεωθήκαμε
Στο θησαυροφυλάκιο του πόθου
Για να φιλήσουμε χείλη
Σαπρά,
Κι αν νομίσαμε για μια στιγμή
Ότι βρήκαμε τη δίδυμη φλόγα μας
Ότι ενωθήκαμε σε πυρ ένα.
Κι αν πιστέψαμε
Πως μπορούμε να πιούμε
Από την πηγή του Άφατου.
Κι αν θαρρέψαμε
Ότι όλοι γίνονται Ένα
Και πάλι.

Ήταν αυτή η απέραντη
Νοσταλγία μας
Για την αγκαλιά των άστρων,
Για το παιχνίδι των σφαιρών
Που διαχέουν χρώματα
Στην ίριδα του σκότους.

Θαυμάζω ακόμα
Την ατελείωτη ομορφιά
Της πρόσκαιρης ανατολής
Πάνω από το βουνό.

Και λέω: είμαστε ακόμα νέοι,
Ευθυτενείς,
Απαρόμοιαστοι
Με τη σκιά μας.

Τρίτη, 25/9/2012

Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΗΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΗΤΤΗΜΕΝΟΥ

Κι ο νικητής μένει για πάντα δέσμιος του θριάμβου του,
Αιχμάλωτος του ηττημένου,
Αφού από την υποτέλεια του δεύτερου
Εξαρτάται η υπεροχή του πρώτου.
Οι Καίσαρες ξυπνάνε στον ύπνο τους αλαφιασμένοι
Κι οι Ριχάρδοι οι Τρίτοι βλέπουνε ένα δάσος να έρχεται
Οπλισμένο κατά πάνω τους,
Ενώ ο ύπνος των θυμάτων είναι ελαφρύς.
Το μόνο που γνωρίζουν είναι πώς
Να κατεβαίνουν αόρατα σκαλοπάτια
Και να σφίγγουν τη θηλιά
Στο λαιμό του κουρσευτή τους.
Μετά οι πόλεις,
Οι κατοικιές των θεών
Και οι αλέες
Αναδύονται ατόφιες από τη στάχτη
Του κουρνιαχτού που ξεσήκωσε
Το ποδοβολητό των εισβολέων.
Ο τρωθείς ιάσεται εαυτόν
Κι ο νικητής ηττηθήσεται.
Όσο για τους ηττημένους
Χαμογελούν σκοτεινά
Στη *φωτεινιά* που τους περιμένει
Να τους υποδεχτεί
Για να τους *πυρ*-αναλώσει.
Εξ άλλου δεν έχουν τίποτα ν' *απολέσουν*
Έξω από τους μουχλιασμένους τοίχους
Της φυλακής
Με τα καλοθρεμμένα ποντίκια.
Ενώ εκεί έξω τα χρώματα της Ίριδας όλα
Προαναγγέλλουν μια καινούργια μέρα.

28/9/2012

ΕΡΩΤΟΜΑΝΕΣΤΑΤΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ

Να φέρω το κορμί σου
Τα μέσα έξω,
Πουκάμισο που ξεπλένει ο ουρανός
Με τον κεραυνό του πόθου.

Πέρασαν νύχτες αγρύπνιας
Συντροφιά με τον Όμηρο
Κι ο Ίβυκος κρατούσε λύρα
Η Σαπφώ περπατούσε στο φεγγάρι
Κι ο Ευριπίδης σκιαμαχούσε.

Σε φαντάστηκα σε όλες τις στάσεις
Να περιμένεις το τραίνο
Κι ο συρμός να μην έρχεται.
Γι' αυτό δεν είσαι εδώ ποτέ
Εγκαίρως
Για να προλάβεις
Το ποίημα
Πριν γραφτεί
Και να γίνεις φιλί
Στυφό
Θνησιγενές
Βραχύβιο
Μα τόσο πιθανό.

Αντί γι' αυτό έγινες μια αοριστία
Στον ορίζοντα
Και στενάζουν οι τυπογράφοι,
Οι βιβλιοδέτες,
Οι πυροτεχνουργοί
Διαμαρτύρονται
Γιατί η περόνη σκούριασε
Κι η χειροβομβίδα
Του έρωτά σου
Δεν θα εκραγεί ποτέ
Πια.
Τι να πεις σε μια άδεια σελίδα
Και πώς να γεφυρώσεις το κενό
Ανάμεσα σ' ένα σύννεφο
Και στη βουνοκορφή,
Πάρεξ εκείνος ο σωτήριος
Κεραυνός
Που μυρίζει
Μπαρούτι.

8.10.2012

ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ ΚΑΙ Η ΓΥΡΗ

Σ' εσένα, σ' εμάς, σε όλους, στον μαθητή και δάσκαλό μου

Ποτέ δεν γνωρίζουμε το νου των άλλων
(Αλκμάν),
Μπορούμε όμως να εξερευνήσουμε το κορμί τους,
Να κατοικοεδρεύουμε στους πόθους τους,
Να ζωγραφίσουμε τα όνειρά τους
Μ' ανθώνες, γεμάτους μέλισσες
Που τρυγάνε τη γύρη την εκλεκτή
Από τα μυαλά
Και τις ανέξοδες περιπέτειες
Των ανθρώπων στην Ύλη.
Κι όταν κάποτε φύγουμε από εδώ
Για ν' αντιμετωπίσουμε τη *Φωτεινιά*
Που μας περιμένει,
Αφού περάσουμε από τη στενή σήραγγα
Του Θανάτου
Με τα μάτια *νεκρωμένα*,
Τότε θα δούμε την Αλήθεια
Όλη
Να λάμπει για μια στιγμή εκτυφλωτική
Και θα γελάσουμε
Με τα εδώ παθήματά μας.
Αφιονισμένοι,
Με το σαράκι του πόθου
Να κυλάει αργά στις φλέβες μας,
Να τις οργώνει με τον πυρετό της Αθανασίας,
Συναντηθήκαμε για μια στιγμή – πολλές ζωές
(συναντηθήκαμε πολλές στιγμές σε μια ζωή –
Διαλέγετε και παίρνετε
Καταπώς πώς βολεύει τη Λογική σας,
Αυτό το αδυσώπητο μηχάνημα που δεν σταματάει
Ούτε στιγμή ν' αντισταθμίζει
Κέρδη και απώλειες)
Και στο τέλος μένει εκείνη η απόλυτη
Λαχτάρα να γεφυρώσουμε
Το Κενό,
Να γυρίσουμε για μια στιγμή στο Ένα,
Στο Άπαν που μας περιμένει,
Εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε μια δροσερή αυγή,
Φύλλα που γίνονται λίπασμα στο δείλι.

17/10/2012

ΝΥΝ, ΤΕΩΣ, ΕΣΑΕΙ

Στον ποιητή και συναθλούμενο Σταμάτη Κακέτση

Είμαστε όλοι Ένα,
Νυν, τέως, εσαεί,
Ο Ερών κι ο Ερώμενος, ο αντεραστής
Κι ο καταλύτης σ' αυτή τη Θεία Κωμωδία
Των κατακερματισμένων ψυχών
Που αναζητούν μια φευγαλέα αντανάκλασή
Τους στον καθρέφτη των άλλων.
Κάποτε τα δύο είδωλα συμπίπτουν
Και τότε μιλάμε για Έρωτα, για αγάπη
Παντοτινή και τα λόγια σπεύδουν
Να γεμίσουν το κενό με δαφνόκλαδα
Και φύλλα μυρτιάς. Αλίμονον όμως,
Με το πρώτο αεράκι μιας πολλά υποσχόμενης
Επιθυμίας λησμονούμε τους πόθους
Τους εκπληρωμένους
Και προσκυνάμε
Καινούργια είδωλα
Μέχρι να μας
Γκρεμίσουν κι εκείνα από το βάθρο μας
Αναζητώντας την ευτυχία στα μάτια
Ενός Άλλου, που εις το Ένα προσομοιάζει
Παρευθύς.

17/10/2012

ΆΛΦΑ ΚΑΙ ΩΜΕΓΑ

Στην Αναγέννηση

Μέσα από τους λαβύρινθους του μυαλού
Πέρασα με τα μάτια κερωμένα.
Κρότοι, μουσικές και φώτα…
Το άγχος του Κενού σε πλησμονή μεταλλάσ-
Σεται με την Αγάπη, την Αποδοχή
Και την Παράδοση στα χέρια εκείνων
Των ανώτερων οντοτήτων
Που καλώς γνωρίζουν
Να καθοδηγούν το νήπιο στο πανάρχαιο μονοπάτι,
Από το Έρεβος στο Φως
Κι από τη σκοτεινιά στην ανέσπερη Ανατολή,
Εκεί που οδεύουμε τώρα πλησίστιοι,
Αρραγείς σαν αλυσίδα
Που θ' ανελκύσει τον Τιτανικό
Στην πρωταρχική του πορεία
Για την Ελευθερία.

16/10/2012

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ

Στον καλό ψυχολόγο, φίλο
Και πνευματικό συνοδοιπόρο Δημήτρη

Τα πράγματα είν' απλά
Όταν μπορέσεις να ρυθμίσεις
Το πιο περίπλοκο πράγμα
Στη Φύση
Που αυτονόητο μοιάζει
Γιατί είναι συνηθισμένο:
Την ανθρώπινη αναπνοή,
Αυτό το μέγα μυστήριο
Που κόσμους γεννά
Και κόσμους αναπλάθει
Μέχρι την ώρα την προσωρινή
Της νηνεμίας.

ΓΑΛΗΝΗ

Στον φίλο Κώστα, μαθητή και δάσκαλο

Γαλήνη,
Όταν συμφιλιωθείς με το Κενό
Γαλήνη,
Όταν συγχρονιστείς στο Τώρα
Γαλήνη,
Όταν συντονιστείς στο Μηδέν
Γαλήνη,
Όταν αποδεχτείς το Άπειρο
Γαλήνη,
Όταν αδιαφορήσεις για τον Θάνατο
Γαλήνη όταν εμπιστευθείς
Τη σιωπή των μελισσών
Γαλήνη,
Όταν ενστερνιστείς την ακάματη
Βεβαιότητα των μυρμηγκιών
Γαλήνη,
Όταν μιμηθείς τα δέντρα
Που ξοδεύουν σπόρους πολλούς
Για ένα τόσο δα βλαστάρι
Γαλήνη,
Όταν αποζητάς το Φως
Εκείνο που καταλαγιάζει
Τη δίψα σου
Για το Έτερον,
Που όμως ταυτόν είναι
κι *Άπαν*
(*άλφα* στερητικό του *Πανός* –
Στην άπειρη εγκαρτέρηση
Στην άχρονη αφομοίωση στο Άχωρο
Ο *πανικός* περιττός, υποδηλώνει απλώς
Ότι είμαστε ακόμα ζωντανοί στην Ύλη-
Ευτυχώς – σέρνουμε ακόμα τις αλυσίδες
Βαριές, προένταση του σκυροδέματος
Της ψυχής, προπαίδεια του Πνεύματος
Για την άφατη Ελευθερία).

Αθήνα, 25/10/2012

ΔΙΔΥΜΟΙ ΑΕΤΟΙ

Χωρίς τον Έρωτα
Θα ήμασταν τυφλοί,
Χωρίς τον Θάνατο
Αλαζόνες.
…
Μέσα στη σκοτεινιά των όντων
Ανταμωθήκαμε στον Ισθμό
Πάνω από δύο αλμυρίκια
Πέφτοντας
Στο κενό
Κι αγκαλιαστήκαμε
Με τη φιλότητα
Των απελπισμένων
Με τη στοργή των ορφανών
Που λιμοκτονούν
Για μια σταγόνα γάλα
Εξ ουρανού,
Από το μητρικό στήθος της Γαίας.
……
Τώρα μένει να διαφυλάξουμε
Την ελεύθερη πτώση μας
Τη συντροφιασμένη.
Έτσι θα μας φανεί μακρύτερη
Η διαδρομή
Και γλυκύτερη η άβυσσος
Που μας περιμένει.

Όσο για το «σ’ αγαπώ»
Να μου το πεις
Πέντε λεπτά πριν χαθούμε στη
Φωτεινή σπηλιά
Του κήτους.
Εγώ θα σου το λέω διαρκώς
Για να φωτίζω το πέταγμά σου,
Αετέ μου.

ΕΥΟΙΩΝΗ ΑΠΟΤΥΧΙΑ

Στα βαθιά νερά τής ποίησης
Είμαστε όλοι ναυαγοί.
Στον έρωτα εξοκείλαμε
Χρόνια ηλιόλουστα
Και χρόνια βροχερά
Με έζωσαν με τους πλοκάμους τους
Φίδια του πόθου
Και δράκαινες τής ζήλειας
Προδώσαμε και προδοθήκαμε
Φτύσαμε εκεί που φιλούσαμε
Και μας φτύσανε κατάμουτρα
Τα πετεινά τού ουρανού
Μάς *κουτσούλισαν*,
Τι δεν ανέχονται
Την τόση αλαζονεία
Τής μοναξιάς
Που δεν λέει να ζευγαρώσει
Με τον εαυτό της.
Το ταίρι μας είμαστε εμείς,
Είσαι εσύ αναγνώστη,
Υψιπετής και πανάθλιος συνάμα
Έτσι όπως τσαλαβουτάς
Στους βάλτους επιθυμιών
Ληγμένων, ανακυκλωμένων
Στο θησαυροφυλάκιο τού πόθου
Εκεί που τώρα μετράς
Απαξιωμένα χρεόγραφα.
Και το σώμα πονάει.
Ο μόνος χαμένος.
Κερδισμένη η μνήμη
Κι ο κοπετός τών άστρων
Βαρύς στην ακοή μας.
Το δεξί αυτί φορτωμένο
Από τους θορύβους τής πόλης,
Το αριστερό από τη φιλαυτία
Της ματαιοδοξίας.
Μια άνοια θα μας σώσει.
Να ξαναγίνουμε πάλι ανθρώπινοι
Να *ματαγίνουμε* αυτιστικοί
Λίγο πριν τη μεγάλη έξοδο.
Ούτε καν αυτό δεν μπορούμε
Να ελπίζουμε. Δεν δικαιούμεθα
Αυτής τής χάριτος. Την κατασπαταλήσαμε
Σε *αδικοριγμένες* ευχές
Κι ανέξοδες κολακείες
Τού εγώ. Τώρα, ας δρέψουμε
Τους καρπούς τής αφροσύνης μας.
Ο απόηχος τού θορύβου

Που προκαλέσαμε στην επιφάνεια τής λίμνης
Με το βότσαλο τής ύπαρξής μας
Θα ταράζει για πάντα
Τον ατέρμονα κοχλία τής σιωπής.
Εις το διηνεκές ξωφλημένοι,
Ματαιωμένοι μέχρι τελευταίας *ρανίδος*
Τού …….. Μας.

ΑΦΘΟΝΙΑ

Το αιώνιο υπάρχει. Χρειάζεται όμως Αλήθεια, Καθαρότητα, Υπομονή, Επιμονή, Ισονομία, Δικαιοσύνη, Αλληλεγγύη, Κατανόηση, Φαντασία, Εργατικότητα, Δημιουργικότητα, Παραγωγικότητα και τότε έρχεται η Υγεία, η Αγάπη, η Χαρά, η Αφθονία, ο Έρως ο συμπαντικός που όλα τα εμπεριέχει κι εμπεριέχεται στα πάντα.

Είμαστε εδώ και τώρα κι αυτό είναι αρκετό. Υπεραρκετό. Σχεδόν ευτυχία. Αν δεν ανθίζανε ακόμα οι πληγές του παρελθόντος, αν δεν τροφοδοτούσαμε τις ανασφάλειες του μέλλοντος. Φοβίες παντός είδους. Αρχάγγελε Μιχαήλ κόψε με τη σπάθα σου το γόρδιο δεσμό των ενοχών μας κι εσύ αρχάγγελε Γαβριήλ καυτηρίασε με τη ρομφαία σου τα κομμένα πλοκάμια της Λερναίας Ύδρας. Αρχάγγελε Ραφαήλ ασήμωσε τις πληγές μας από τη σκόνη των αστεριών που περίσσεψε από την πρώτη μέρα της Δημιουργίας. Σαφώς υπάρχει ένα τέλος και μια άλλη αρχή. Μόνο η αγάπη δεν πεθαίνει, θησαυρέ μου. Κι αυτή είναι πέρα από το σεβασμό και τον Έρωτα. Για την ακρίβεια, είν' ο μόνος λόγος που αξίζει να είμαστε ζωντανοί. Γι' αυτό σου λέω, άφησε τα παλιά σου ρούχα στο κατώφλι κι άσε με να ταξιδέψω στη ματιά σου. Κι εγώ θα ξεδιπλώσω στα μάτια μου τους γαλαξίες τ' ουρανού και το δέκατο τρίτο σύμπαν εν τη γενέσει. Γι' αυτό πρόσεχε: να έχουμε πάντα αρμονία, υγεία, αφθονία και χαρά. Ο έρωτάς μας ξεκίνησε αιώνες πριν και θα διαρκέσει για πάντα. Πέρα από προσκολλήσεις, ανασφάλειες και φοβίες. Είμαστε ελεύθεροι. Και γι' αυτό δυνατοί. Η συνάντησή μας είν' επιλογή. Κι η Ανάγκη χαμογελάει. Η Τύχη μας έφερε στον μαγνητισμό του πηγαδιού που οδηγεί στα *φεγγερά* σκοτάδια της ψυχής μας, της πανανθρώπινης συλλογικής ψυχής. *Καλωσήρθες*, άγγελέ μου. Θα είμαι εδώ να σε περιμένω. Όταν αγαπήσεις μια φορά, αγαπάς για πάντα. Κι όταν κάποια στιγμή θα φύγουμε από εδώ να κολυμπήσουμε σε καινούργιους γαλαξίες, αυτή η διαρκής σπίθα του έρωτά μας θα χαμογελάει ανάμεσα στα φωτεινά *κογχύλια* τών *αιθερικών* μας σωμάτων.

Κυριακή, 2 Δεκεμβρίου του σωτηρίου έτους 2012.

ΓΑΛΑΖΟΠΡΑΣΙΝΟΣ ΔΡΑΚΩΝ

Το ερπετό που έμενε κοιμισμένο
Δεκαεπτά χρόνια στη σπονδυλική στήλη
Ξύπνησε κι αναζητεί τροφή
Διεκδικώντας τα δικαιώματά του.
Πήγες να του βγάλεις τα μάτια
Κι ένιωσες βαρύ τον πόνο
Στις ρίζες των δικών σου οφθαλμών.
Τώρα ξέρεις πως δεν αστειευόμαστε
Με τις δυνάμεις τις χθόνιες
Κι οι Ολύμπιοι ακόμα μεταμορφώθηκαν
Σε δράκοντες
Για να εξελίξουν το ανθρώπινο είδος
Προς της Γνώσης
Το Φως
Το *θαλερό.*
Η συνέργεια στη βίαιη *ανάσυρση*
Του όντος
Από τον πυρετό της λάσπης
Στην ανέσπερη γαλαζοπράσινη
Ψύχρα της αταραξίας
Την ιλαρή
Δένει τα άτομα με το αίμα
Της **α**-*κολασίας*
Το πενιχρό
Που όμως πολύτιμο
Λογιάζεται
Σε διαστάσεις
Και μητροπόλεις
Άλλες.
Άλαλα τα πλήθη
Παρακολουθούν
Τις σκοτεινές εκλάμψεις
Των δυνατών
Που αναζητούν
Διαιώνιση της ευτυχίας
Ενώ το ποτάμι τού Ηράκλειτου
Σέρνει σιωπηλό
Κούτσουρα, κατεργασμένους λίθους
Και χρυσά αγάλματα βασιλιάδων
Που δεν θυμάται πια κανείς το όνομά τους.
Μόνο κάπου εκεί, στην όχθη,
Ένας αητός
Πετάει πάνω από τα ξεμαλλιασμένα κεφάλια
Της Εκάτης της τρίμορφης
Κι απειλεί να της βγάλει τα μάτια,
Ενόσω εκείνη τον ξαμώνει
Με φρικτές οιμωγές,
Αφού νομίζει – η ταλαίπωρη –

Πως μπορεί, θνητή θεά αυτή,
Να ξεγελάσει τις Μοίρες.

Πέμπτη 13 Δεκεμβρίου τού σωτηρίου έτους 2012

ΤΟ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΕΡΓΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Η *παλαιϊκή* περιπέτεια του *Πανός*
Που εισχωρεί στο *Παν*
Με την προπέτεια της σημαίας του
Επαναλαμβάνεται τώρα
Εις το διηνεκές
Αυτή την ύστατη ώρα
Που το *χωροχρονικό* συνεχές
Αναδιπλώνεται στο καβούκι του
Κι όλες οι οιμωγές των θηρίων
Συμπυκνώνονται σε μια κραυγή
Οργασμική
Που αντηχεί
Στο Υπερπέραν,
Για να διασώσει
Τον σπόρο του ανθρώπου
Στους πολιτισμούς τού μέλλοντος
Απαντοχή μη βρίσκοντας
Πουθενά
Εις το αχανές
Της υπό εξέλιξιν Δημιουργίας.

-Είμαστε εγκλωβισμένοι, Δάσκαλε,
Σε μια αλληλουχία γεγονότων
Που μας επηρεάζει
Και τη διαμορφώνουμε
Κατά το δοκούν.
Ό,τι μπορούμε κάνουμε
Και το ελάφι στέκει
Για λίγο τρομαγμένο στο διάσελο
Επιλέγοντας κατά πού θα πάει
Ενώ το λιοντάρι πίσω του
Δεν έχει τέτοιες αναστολές,
Δεν γνωρίζει διλήμματα,
Μόνο την πείνα του
Να *κορέσει*
Κι από εκεί στο άλλο θύμα.

18/12/2012

ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Κι η καταστροφή του κόσμου πέρασε
Αφήνοντάς μας αλώβητους
Και κάπως ζαλισμένους.

Ν' αγαπάς δεν φτάνει
Ούτε να δίνεσαι στον έρωτα
Πάνω στη φριχτή πολεμίστρα.

Στα μαρμαρένια αλώνια
Δεν συναντιέται πλέον
Ο Χάροντας με τον Διγενή

Και στην παλαίστρα
Οι αλλοτινοί άγουροι
Φοράνε πια πανοπλίες
Από πλαστικό.

Τελικά τι είμαστε,
Εξόν από μια φευγαλέα
Επιθυμία
        Σε δυο μάτια
Που γυαλίζουν στο φανάρι
Κι οι υαλοκαθαριστήρες
                Σπασμένοι;

Ας φύγουμε να πάμε κάπου αλλού
Αφού αποξενωθήκαμε από το σώμα μας
Και το ζητήσαμε στην ανάσα του άλλου,
Στο αδέξιο κορμί που τσακίζεται στα βράχια
Και δεν βρίσκεται καμία θεά
Να το πάρει στα χέρια της,
        Να το περιθάλψει,
                Να το μυρώσει
Και να το αγκαλιάσει
Μ' εκείνη την άπειρη λατρεία
Των ζωντανών
        Για τους πεθαμένους.
Έτσι σ' αγκαλιάζω τώρα κι εγώ
Αλλοτινή, παλιοκαιρισμένη, παντοτινή μου
                Αγάπη.

Όμως η καινούργια μέρα που χαράζει
Θα φέρει έναν ενιαυτό
Γεμάτο στάχυ.
Δήμητρα και Περσεφόνη
Σας καλώ
Να φορτώσετε με αίμα
Τις αρτηρίες και τις φλέβες

Τού Κούρου,
Τού Νεοπτόλεμου.
Κι η Γαία θα σας το ανταποδώσει
Εις το εκατονταπλούν.
Αμήν. Άμμων ‘Ρα.

21-25/12/2012

«ΤΑ ΣΤΕΡΝΑ ΝΙΚΟΥΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ»

Ταΐσαμε το θηρίο μέσα μας
Με σκοτάδι
Τόσο που μπούχτισε.
Αντάξιοι των προγόνων μας
Φρικτοί.
Στυγνό το μαχαίρι στην πληγή
Στρίψαμε
Τού άλλου
Τού εχθρού μας
Τού πιο αγαπημένου.
Τώρα νοσταλγούμε το Φως
Και κλαίμε τα βράδια
Από τύψεις για τη νιότη μας
Τη σπαταλημένη,
Όμως οι ενοχές
Δεν ξεπλένονται με δάκρυα
Στον μαυροπίνακα της ψυχής μας.
Με αίμα ξεπληρώνονται.

Όσο για το Φως,
Ακόμα και σ' ανήλιαγο σπήλαιο
Να μπει, σε μουχλιασμένο
Δρόμο
Χωρίς επιστροφή,
Εκείνο πάντα φως μένει,
Γαληνό
Και για τούτο αθώο,
Σαν παιδί
Που τραβάει
Την ουρά
Ενός γάτου.
Όμως και το παιδί και το γατί
Λησμονούνε.
Ας μας δινόταν το δώρο
Της συχώρεσης,
Πριν έρθει η Λήθη
Αμείλικτη θεά
Και απαλείψει
Μαζί με τα λάθη
Και τα σωστά.
Γιατί τότε αλίμονό μας.
Από μια ολόκληρη ζωή
Θα θυμάμαι μόνο τα μάτια σου
Όταν με ρώταγες με παράπονο:
«γιατί; Γιατί με σκότωσες;»
Κι εγώ δεν θα ξέρω τι να σου απαντήσω.
Κανείς δεν θα ξέρει σ' ολόκληρη την Πλάση.
- Από αγάπη ανεπίδοτη

Κι έρωτα δίχως γυρισμό.

Πρωτοχρονιά του 2013

ΈΛΑΝΔΡΟΣ ΕΛΕΠΤΟΛΙΣ ΕΛΕΝΗ

Το σώμα
Και η πυγμή του αμετακίνητου
Πνεύματος σε παλιές στιγμές
Αποκαρωμένου Κάλλους
Αναπεπταμένου στο Αχανές
Αναζητώντας την ανάληψη
Σε γαλαζοπράσινο στερέωμα
Μακριά από το προφανές.

- Το τυπωμένο χαρτί
Καθρέφτης της μοναξιάς σου,
Ακριβώς όπως στον Έρωτα
Με εταίρα πολύπειρη,
Ακριβώς όπως στο θάνατο
Με Χάροντα βαριεστημένο
Που όλο τρώγεται
Ν' αλλάξει επάγγελμα
Και κάθε μέρα στο μαγγανοπήγαδο
Ξαναγυρνάει.

Κορμί ελεύθερο για την αγάπη
Κωφάλαλο, ανοιχτό στην ηδονή
Του φιλιού που δεν νοτίζει,
Μόνο ρομφίζει σύμπαντα
Δεκατρία.

- Σαν μια στιγμή
Ανάμεσα σε δύο παύλες
Οριζοντιώθηκα στο συνεχές
Κι αναπτερώθηκα
Στο χρυσό διάστημα
Ανάμεσα στους αιθέρες
Των ματιών του.

Πάτρα, 23-24 Ιανουαρίου 2013

ΠΟΡΘΜΟΣ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΟΥ

“Οι γλάροι δεν βρέχονται;»
Με ρωτάς
- Σ’ ένα άλλο παράλληλο
Σύμπαν, ίσως.
Βλέπουμε την αγριόπαπια
Να ψαρεύει στο βυθό.
Ο Θεός κάτι δίνει
Και κάτι παίρνει.
Ρωτάς:
«Τα νερά της
Χαλκίδας αποσύρονται
Και ξαναγυρίζουν.
Κάθε πόσες ώρες;».
- Δεν γνωρίζω.
Η θάλασσα είναι
Ζωντανή. Αναπνέει.
Τεράστιες δίνες
Αναρροφούν το νερό
Και το ξαναδίνουν.
«Τι περιπέτεια κι αυτή!
Λάσπη. Υδρατμός. Ελευθερία.
Βροχή και πάλι λάσπη».
Έτσι είμαστε κι εμείς
Από ζωή σε ζωή. Θυμό-
Μαστε μόνο κάποιες στιγμές.
«Τα μάτια σου να γυαλίζουν
Φορτωμένα
(σύννεφα; πόθο; απορία;)

Χαλκίδα, 13/2/2013

ΜΑΥΡΗ ΠΑΠΙΑ

«Αν ήμασταν πελαργοί
Δεν θα περνούσαμε πάνω
Από τα σύννεφα;».
- Όμως είμαστε δυό
Μαύρες πάπιες που
Δεν θα γίνουν ποτέ
Ζευγάρι.
«Ζευγάρι είναι τα βόδια
Που οργώνουν το χωράφι,
Όμως δεν είμαστε βόδια».
- Δεν είμαστε ούτε
Μουλάρι, αν κι έχουμε
Το πείσμα του.
«Δεν είμαστε ούτε γαϊδούρι,
Παρ' όλο που έχουμε
Την αντοχή του».
- Δεν είμαστε ούτε
Τυφλοπόντικας, αν και
Μοιραζόμαστε την
Αδιαφορία του.
«Δεν είμαστε ούτε καν
Τζιτζίκια για να ροκανίζουμε
Τον Θάνατο».
Χαλκίδα, 13/2/2013

ΜΟΝΑΧΟΣ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

Νοσταλγώντας το Άχρονο
Εγκλωβίστηκα στη φυλακή
Του σώματός σου.
Δεν καταράστηκα όμως
Την επιμονή να με κατακτήσεις
Να με κρατήσεις γι' αποκλειστική
Χρήση.
Είναι αυτός ο καλύτερος τρόπος
Να σκοτώνεις το Χρόνο,
Ν' απαρνιέσαι την ελευθερία
Του αγριμιού,
Την απαίτηση του όντος
Γι' αυτοδιάθεση,
Την ευτυχία της μοναξιάς
Που δεν μοιράζεται στα δύο,
Στα τέσσερα, στα δεκαέξι…
Είμαι μόνος στη φυλακή σου,
Εγκλωβισμένη εσύ στη ματιά μου
Που προβάλλει μια εικόνα
Του εαυτού σου,
Τελείως άγνωστη μέχρι τώρα
Σ' εσένα
Και σε κάθε άλλον.
Τώρα μένει να συμφιλιωθούμε
Ν' απαλύνουμε το ασίγαστο μίσος
Που κατατρύχει τους ερωτευμένους.
Όταν συνηθίσουμε ο ένας τα χνώτα
Του άλλου
Τότε μπορεί να γίνουμε ζευγάρι.
Μπορούμε και να ξαναγυρίσουμε
Στο δάσος ελεύθεροι.
Στη χιονισμένη κορυφή του βουνού
Που μας καλεί προς τα επάνω,
Μοναχούς.

3-5 Πηγάδια, 1/3/2013

ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ

Τώρα που δεν δουλεύουν πια
Τα τηλέφωνα
Σου απευθύνομαι πάλι εγγράφως
Για να επιβεβαιώσω
Τη μοναχικότητα της τροχιάς σου,
Την ανάγκη μου ν' αγαπηθώ
Από τον ίσον.
Μόνο που το όμοιο δεν καταλήγει ποτέ
Σε πυρκαγιά
Κι η λάβα κοχλάζει στα σπλάχνα
Των ηφαιστείων
Με το άγγιγμα του διαφορετικού
Μόνον.
Ενίοτε ξυπνάει ο δράκος στη βάση
Της σπονδυλικής στήλης
Κι ερωτεύεται το φίδι
Που δαγκώνει την ουρά του.
Για μια μικρή στιγμή το σύμπαν
Κι ο μέσα κόσμος
Γίνονται ένα.
Μετά το άπαν αναφλέγεται
Κι απομένεις μοναχικός.
Το δάσος της επιθυμίας
Καμένο.
Θα χρειαστεί μια επταετία
Για ν' αποδώσει καρπούς
Ο κορεσμένος πόθος
Του έρωτά σου.

- Αγαπημένη, ωραία μιλάς
Τρυφερό το άγγιγμά σου
Ουράνια η μορφή
Αγκιστρώνεις την ύπαρξή σου
Μέσα μου.
Το κεντρί του σκορπιού
Έτοιμο να χτυπήσει,
Η οχιά να επιτεθεί,
Ο αστερίας να καλύψει
Την κόρη τού ματιού
Που ακόμα βλέπει...

3-5 Πηγάδια, 1/3/2013

ΔΕΙΛΙΝΟ ΣΤΟ ΝΑΟ ΤΗΣ ΣΟΥΝΙΑΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η πανσπερμία των χρωμάτων
Ξέφτισε στα «ναι» και στο «όχι» σου.
Το περιθώριο των ματιών
Γκρίζο.
Η κεντρική όραση ανενεργή.
Οι κολώνες του Ποσειδώνα
Ερωτηματικά.
Θαυμαστικό κανένα.
Πού να ψάξω
Την αλλοτινή πολυχρωμία
Τώρα που ο ήλιος σκοτεινιάζει
Κι η δυσπραγία πυρώνει
Του πόθου
Αρμούς
Σκουριασμένους;

Όμως τα χαμολούλουδα δεν πτοούνται
Από το πάτημά σου
Κι η άνοιξη επανέρχεται πασιχαρής.

Σούνιο, 10/3/2013 – Αθήνα, 12/3/2013, χαράματα.

ΦΛΩΡΙΝΑ

Ησυχία της φτελιάς
Που ρίχνει τα φύλλα της
Για να ξανανιώσει
Ανακατεύει τα μαλλιά της
Με τον Βορέα,
Αγκιστρώνεται στις αγκινάρες
Τις χιονισμένες
Κι ευελπιστεί σε νέες εποχές
Που τις οραματίζεται
Ευθυτενείς
Χωρίς κλαριά να σέρνονται στο βούρκο
Χωρίς μάταιες υπερηφάνειες
Και στείρες αγκαλιές
Με τον ανεμόμυλο να δουλεύει συνεχώς
Αναδεύοντας τις ορέξεις
Και τους εφιάλτες των ανθρώπων.

Έδεσσα-Φλώρινα, 19/3/2013

51α ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Η λαϊκή ζωγραφιά
Του πόθου σου
Μαστίγωσε τις παρειές
Της ματαιοδοξίας
Περυσινών νικητριών
Στα καλλιστεία της ηδονής
Που βούλιαξαν
Στη μουχλιασμένη λίμνη
Της αποστεωμένης επιθυμίας.
Σε ανορεξικά κελιά
Φυλακισμένα πτώματα
Ματώνουν
Από δανεικές αιδημοσύνες
Και ξεφτισμένα δανεικά
Φιλιά
Ανενδοίαστων τοκογλύφων
Του φόβου.

Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης στον “Ιανό”, 21/3/2013

ΔΕΣΜΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Λόγια ακατοίκητα
Μίσους διηνεκούς
Εις το αυτοπαθές
Ανακύκλισμα τού πόθου
Πολυκαιρισμένου
Από το κακοφόρμισμα
Λύχνου σβησμένου,
Ληνού πατημένου
Απ' τα σταφύλια
        Τής σιωπής
Μιας νύχτας ματωμένης
                Στυγνής
        Ματαιωμένης.
Το ανέφικτο
        Τής ταυτοπροσωπίας
Οδήγησε
        Σε πλαστογραφίες
Και παλίμψηστα
        Παλαίμαχων ερώτων
Πληρωμένων προκαταβολικά
Και χωρίς δόσεις.
Τα γραμμάτια
Ασύμβατων επιθυμιών
        Διαμαρτυρήθηκαν
Στο χρηματιστήριο
Του πόθου τών άλλων.
Ο δικός μας είναι πάντα
        Ζευγαρωμένος
                Αρμονικά
                Ανενδοίαστος.

ΛΗΓΜΕΝΟΙ ΈΡΩΤΕΣ

Πάνω στην υποθήκη
Της ηδονής
Σ’ άλλο συρτάρι
Παρασύρθηκα
Νουνεχής
Ανασύρθηκα
Ευθυτενής,
Σαν άγαλμα
Που δεν ανέχεται
Τις βδέλλες τού Καιρού
Στο τρυφερό δέρμα του
Ριζώνουν
Μουσικές εταίρες
Και σώματα ετέρων
Αναφανδόν
Με το σημειωτόν
Υφαίνοντες
Τον ιστό τής Πηνελόπης
Αράχνης
Πίσω από τα επτά
Πέπλα τής Ίσιδας
Αποκεκαλυμμένης.

ΑΤΣΑΛΙ

Φέρον σώμα του πόθου
Φορτίο ασήκωτο
Άχθος επαχθές
Λίθος του Σίσυφου
Αναξιοπρεπής
Να παρακαλάς για την ηδονή
Κι η Άνοιξη να σε αρνείται.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Να πληρώνεις για την ηδονή
Όπως πληρώνεις για το θάνατο.
Με χρυσό νόμισμα στο στόμα
Να περνάς τον Αχέροντα
Και τις πύλες του ναού
Της Ουρανίας Αφροδίτης,
Χωρίς, βεβαίως, να περιφρονείς
Την πάνδημον,
Απ' του φριχτού θυμού της
Τη χλαπαταγή
Να γλιτώσεις δεν μπορείς.

ΑΓΑΥΗ

Οι κυνηγοί ντύνονται τη δορά
Του λιονταριού
Για να κλέψουν την ανδρεία του
Κι εσύ μάννα φρικτή,
Καταβρόχθισες το ίδιο σου το τέκνο
Και περηφανεύεσαι
Ότι σκότωσες λιονταράκι γάλακτος
Με τα ίδια σου τα χέρια
Γυμνά
Όπως όταν αφόπλισες τον πατέρα του
- αλήθεια, πώς τον λέγαν;

Μόνο που, ταλαίπωρη,
Η αντρειοσύνη σου αυτή η δανεική
Κρατάει λίγο,
Μέχρι το πύρινο άρμα του Απόλλωνα
Να σβήσει το αντικαθρέφτισμα
Της σελήνης στης λίμνης
Το στυγνό νερό.

Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΤΟΥ ΈΡΩΤΑ

Κι αν μου έλεγες
Πως θα πεθάνω
Απ' το φιλί σου
Πάλι θα σ' αγκάλιαζα.
Ακόμα κι αν μου εφιστούσες
Την προσοχή
Πως η κοιλιά σου
Κρύβει σπαθιά και δόρατα
Πάλι θα σε φιλούσα.

Είναι τόση η μανία του ανθρώπου
Γι' αυτοκαταστροφή
Κι είναι η ζωή λαχτάρα
Ισόποση
Με το φορτίο του θανάτου
Που καβαλάς
Όπως το σαλιγκάρι
Τον κοχλία του.

ΘΥΜΩΜΕΝΟΣ ΕΡΜΗΣ – ΓΕΡΑΣΜΕΝΟΣ ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ

Τι κι αν απαιτείς
Φτηνό αντίκρισμα
Του πόθου σου.
Μπακίρια και χαρτιά
Δεν μπορούν ν' αποτυπώσουν
Την οργή σου
Όταν παραδίνεσαι
Στη ζέση την ερωτική.
Πάρε όλα τα κέρματα
Απ' το τάσι
Και τα χαρτονομίσματα
Δικά σου όλα.
Φτάνει να ξανάρθεις.
-Θυμωμένε Ερμή
Ανήκουστων ερώτων
-Γερασμένε Γανυμήδη
Μην φύγεις. Ποτέ. Τώρα. Αύριο.
Πάντα. Εις το διηνεκές.

ΝΟΣΤΟΣ

Παγιδεύτηκε στο θυμό του πόθου σου,
Κίχλη που ψαρεύει μαινίδες
Στου βάλτου το βυθό
Και βγαίνει με τα φτερά της
Λασπωμένα.
Μετά ξεψειρίζεται στον ήλιο
Με το στομάχι αδειανό
Και νοσταλγεί ουράνιες αγκαλιές
Και το παλάτι το κρυστάλλινο
Στο Σείριο.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

- Όχι, δεν σε αγάπησα.
Τον πόθο σου ήθελα μόνο.
Ν' αντικαθρεφτίζομαι
Στα μάτια σου
Τα ζαλισμένα,
Αγρίμι που το τύφλωσαν
Οι φανοί
Ενός ερπυστριοφόρου.

ΤΕΛΟΣ…

-Έγραψες πολύ
Μίλησες πολύ
Αγαπήθηκες λίγο…
Πόθησες πολύ
Σε πόθησαν πολλοί
Αλλά ποτέ αμοιβαίως.
Πόρνη της Βαβυλώνος
Έσκυψες να πιεις
Από ρυάκια ηδονής
Κι από χειμάρρους.
Τώρα στη δύση του βίου
Στο ξεθύμασμα της επιθυμίας
Ξεκινάς μακρινούς περιπάτους,
Προσέχεις να μην πατήσεις
Τα χαμομήλια
Συμπονείς τις ανεμώνες
Που τις κόβουν.
«Μα γιατί», απορείς, «τόσον κόπο
Κάνει η γη από τον πρώτο σπόρο
Μέχρι την τελευταία πινελιά. Κι όλα
Πρέπει να είναι αρμονικά. Τι βιαστικά
Πλάσματα που είμαστε. Μπορούμε
Να εισχωρήσουμε βαθιά στο άλλο
Κορμί, να εξερευνήσουμε
Τα ρευστά του, να τσακίσουμε
Τους σταλαγμίτες και τους
Σταλακτίτες του,
Όμως δεν αφιερώνουμε χρόνο
Ικανό
Για να κοιτάξουμε τα μάτια του,
Ν' ατενίσουμε το μέσα φως
Και το έξω σκοτάδι. Ίσως δύο
Ή τρεις φορές στη ζωή μου όλη
Με κοίταξαν και τους κοίταξα ώρα
Πολλή. Μετά τον έρωτα.
Πριν, δεν είχαμε καιρό.
Αυτά τα βλέμματα είναι η μόνη
Περιουσία που κουβαλάω
Στον Άδη.
Κτερίσματα μην βάλετε.
Τα τελευταία δαχτυλίδια
Και βραχιόλια
Πουλήθηκαν πριν από χρόνια
Στον ενεχυροδανειστή».

ΚΙ ΑΡΧΗ…

-Είμαστε ακόμα νέοι
Για το φιλί, για το χάδι
Για να μοιράσουμε το ψωμί
Για να ξαναπάρουμε τον ίδιο δρόμο
Αλλά από άλλο μονοπάτι
Να στρίψουμε αλλού
Στη διχάλα
Να διαπράξουμε καινούργια λάθη
Χωρίς να καταφρονούμε τα παλιά
Γιατί μας δίδαξαν να θυμόμαστε
Τους εχθρούς μας
Και να υποκλινόμαστε
Στους φίλους μας.
Η Άνοιξη παίρνει πάντα εκδίκηση
Κι ο Χάροντας σύμμαχός μας
Σ' αυτή την ατέρμονα πορεία
Προς τον κοχλία του Γαλαξία
Κι έπειτα πάλι από εκεί
Στην Ανδρομέδα…
Αυτή η σκάλα δεν έχει τελειωμό.
Έτσι μπορούμε να σταθούμε λίγο
Για να ξαποστάσουμε.
-Καιρός να πιω νερό
Από τη γούρνα
Των χειλιών σου,
Γάργαρο.

ΗΔΟΝΗ ΤΗΣ ΄ΥΠΑΡΞΗΣ

Ν’ ανασαίνεις τον αέρα
Που κατακλύζει τις κυψελίδες
Των πνευμόνων σου
Μ’ ευγνωμοσύνη.
Να εκπνέεις απαλά
Σα να προσέχεις
Μην τινάξεις τα πέταλα
Ενός αγριοτριαντάφυλλου.
Να χαϊδεύεις με σωφροσύνη
Και ν’ αφήνεσαι στο χάδι
Χωρίς να χάνεις την αιδώ
Του Οδυσσέα
Που προσάραξε εδώ
Στον κόλπο της Καλυψώς
Με αιδημοσύνη
Και τη σημαία του πόθου
Περήφανη
Ν’ ανεμίζει
Στο πιο ψηλό κατάρτι.
Να θαυμάζεις τα πτηνά
Καθώς μεταναστεύουν
Πάντα προς την καλοκαιρία
Να μιμείσαι τα παιδιά
Όταν ζουν αχόρταγα
Την κάθε μέρα
Αδιαφορώντας για το αύριο.
Να προσομοιάζεις στα τζιτζίκια
Που εκμεταλλεύονται τον ήλιο
Ενώ το θέρος θα τα βρει
Ανάσκελα
Με την πλάτη στο χώμα,
Ειδικά εκείνα που βρίσκονται
Παγιδευμένα κάτω
Από γυάλινους θόλους
Ή γεύονται τη σκληρότητα
Των ανθρώπων.
Τον χειμώνα να ζεις
Σαν τζίτζικας,
Την άνοιξη σαν μέλισσα,
Το φθινόπωρο σαν δρυοκολάπτης
Και στο μεσοδιάστημα
Ν’ ανασαίνεις τη θάλασσα
Με όλους τους πόρους
Που διαθέτεις.
Ευγνωμοσύνη
Για το δώρο της ζωής
Ούτως ή άλλως.

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

Η διαφορά τού να πράττεις
Από το να είσαι:
Το λουλούδι με τον χαλαστή του.

ΠΛΩΤΙΝΟΣ ΠΛΕΩΝ ΕΜΜΑΝΗΣ

Στον Δούκα Καπάνταη

Είμαστε όλοι Ένα
Και προς το Έν τείνουμε
Κυκλοτερείς.
Ανασκολοπιζόμενοι
Συρίζουμε
Οφιειοδείς.
Περνώντας από τον αστερισμό
Του Δράκοντος
Καταλήγουμε στον Σείριο
Κι από εκεί στα κρυστάλλινα
Παλάτια του Ωρίωνα
Ανερχόμενοι
Στην πλάτη μιας φασολιάς.

7-8/4/2013

ΜΕΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Τόση ομορφιά, πώς αντέχεται;
Το πατημένο χαμόμηλο
Η πεταλούδα που εκρήγνυται στο παρμπρίζ
Ο αναστεναγμός της λιγοθυμιάς ενός ερωτευμένου.

ΚΑΖΑΜΙΑΣ

Κάποτε το ρίπισμα της πεταλούδας
Είναι πιο βίαιο κι από κανονιά.[14]

*

Ήρθαν τα δίστιχα
Να διώξουν τη δυστυχία.

*

Ερωτική ορμή
Δονεί κατάσαρκα
Το μυστρί σου.

*

Μνησικακία πυρώνει
Το μάτι το δεξί.
Τόση κρυστάλλινη χολή
Αντί για δάκρυ.

*

Ανησυχείς για το σώμα
Που ξαπλώνει
Σε μαξιλάρι άλλο.

*

Αρμενίζοντας καταμεσής της λίμνης
Νοσταλγείς το Φως στα βάθη της.

*

Η μοναξιά της πέτρας
Που την χαρακώνουν οι άνεμοι,
Μα δεν την τραυματίζουν.

*

Η δόνηση της Αγάπης
Καταλύει όλα τα δεσμά.
Μάνα γλυκιά, μάνα ξινή,
Μάνα ξενιτεμένη.

**

Ανανεώσου εις το διηνεκές
Εμβολιάζοντας Φως
Στους κραδασμούς της Ύλης.

*

Ασπρόμαυρη μάνα
Πολύχρωμων ονείρων.

*

Σκίρτημα καρδιάς
Πορτοφόλι ανοιχτό:
Εισροές; Εκροές;
Μηδέν.
Ίσως… Εξαρτάται…

*

Ζώο μπροστά που σέρνει άλλο κτήνος.
Πώς μας κατάντησαν έτσι άνθρωπέ μου;

[14] Από το παλαιό μου ποίημα «Τη μάνα μου τη λέγανε Αγαύη».

Δούλος κι εγώ στην υπηρεσία σκλάβου.
*
Τώρα πετούν τα χρόνια
Συμφορές στάλες.
*
Αγέρας γύρισε
Τ' ασημόφυλλα της ελιάς
Προς τον ουρανό.
Το σπίτι έμεινε όρθιο
Σουρωτήρι του αγέρα.
Όμως δεν υπάρχει στεγανότερη
Στέγη από τη στοργή.
*
Κοιτάς μπροστά
Και πίσω γέρνεις
Με την αισιοδοξία των παλαιόθεν
Απελπισμένων.
*
Ο πιο τρανός μου Τρόμος
Δειλιάζει εμπρός στην αφοβιά μου.
*
Όταν έχω αϋπνίες
Διοχετεύω την υπερενέργεια
Σε δημιουργικές ασχολίες:
Στέλνω, παραδείγματος χάριν,
Ευχές γενεθλίων και στιχάκια
σε αγνώστους.
Είναι ένας ανώδυνος τρόπος
Να πολλαπλασιάζεις
Τη θετική ενέργεια στον κόσμο.
*
Κάνεις το καλλίτερο που μπορείς
Για τους άλλους.
Η τελειοθηρία σου αυτή
Σε φέρνει πιο κοντά
Στον Δημιουργό.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ

Ελευθερία να πηγαίνεις
Όπου αγαπάς
Την ώρα που ποθείς.
Υποχρέωση να κυλάς
Με το ρεύμα του χρόνου
Που σε πηγαίνει στις δεσμεύσεις σου,
Στις σχέσεις που συνάπτεις
Με τους άλλους ανθρώπους
Από ανασφάλεια, ανάγκη,
Ένστικτο επιβίωσης…
Εκτόνωση του θυμικού
Σε ανέξοδες καταστάσεις,
Αλλαγή κελιού
Σε μια φυλακή
Χωρίς κλειδαριές
Χωρίς καν πόρτες…
Ελευθερία είναι το δόσιμο
Το ανιδιοτελές,
Το ξεχείλισμα της ψυχής,
Η υπερπλήρωση της καρδιάς
Από πρωτόγονες ορέξεις
Αρχετυπικού μοιράσματος
Της σοδειάς, του κυνηγιού,
Της λείας, της ψαριάς
Με τους ομοίους,
με τους ομοτράπεζους,
με τους οικείους μας,
με τους ξένους,
τους καλεσμένους,
τους ευπρόσδεκτους
που ήρθανε με δώρα
κι αναγνωρίζουν
την ελευθερία μας
να τους διώξουμε
όταν τα χνώτα μας πια
δεν θα ταιριάζουνε.
Η απόλυτη Ελευθερία
Όταν κολυμπάμε
Στον Ωκεανό της Σοφίας,
Ατάραχοι,
Με μηδενική αντίσταση.
Κι άλλοτε πάλι, σαν την πέστροφα
Που πετάγεται αντίθετα στο ρεύμα,
Σαν το δελφίνι
Που γεφυρώνει τις διαστάσεις
Με τη ράχη του
Την πλατινένια.

ΈΞΩ ΛΟΓΟΣ

Άνθρωποι γυρισμένοι
Μέσα τους,
Όπως ο αχινός
Στη σχισμή του βράχου,
Όπως ο ασβός
Σε φωλιά αλεπούς,
Όπως το φίδι
Στη χειμερία νάρκη
Της αρκούδας.

*

“Έξω απ’ το μαντρί
Σε τρώει ο λύκος
Και μέσα ο τσοπάνης”.

*

Η αμαρτία του φιλιού
Χωρίς αγάπη.
Εργασία χωρίς μεράκι
Για την προσμονή του κέρδους.

*

Μέσα στη στενωπό
Της υπομονής
Ωρίμασε το μούρο
Κι έπεσε
Στη ρίζα της βελανιδιάς
Όπου ερωτεύονται
Τα φίδια.

*

Στολίδια στο λαιμό
Τ’ αστέρια που γεννήθηκαν
Από τη σκέψη σου.

*

Στον ένατο ουρανό
Νοσταλγείς τον έβδομο,
Παραθερίζεις στον πέμπτο
Κι εκπληρώνεις
Τη στρατιωτική σου θητεία
Στην τρίτη διάσταση,
Στον κόσμο αυτόν
Με τον ορφανό ήλιο

Που οι ψυχές κλαίνε
Όταν τις φυλακίζουν
Σε σώμα
Κι αγάλλονται
Όταν επιστρέφουν
Στο Φως.

΄ΥΠΕΡΘΕΝ ΛΟΓΟΣ

Μέσα στο ανικανοποίητο
Πλανιέμαι
Νουνεχής
Ζητώντας να καλύψω
Το κενό του έρωτά σου
Για το Όλον,
Για το σύμπαν
Χωρίς τελειωμό
Για την απουσία ορίων
Εκεί που η ψυχή
Αισθάνεται αποφυλακισμένη.
*
Ν' αποδέχεσαι το ατύχημα
Ως σωστό
Και το δυστύχημα για ευτυχία,
Την κατάρα ευλογία
Και τον γονιό
Πρώην εχθρό
Νεκραναστημένον.
*
Υποκατάσταση του πόνου
Διασφαλιστήριον φθόνου
Ληξιαρχική πράξη του πόθου
Του ανέραστου.
*
Όλα είναι καλά,
Όταν παραδεχτείς
Το μοιραίο, το ωραίο,
Το αγοραίο, το θαρραλέο
Και το θρασύ
Του πνεύματός σου
Να επιμένει για μια ακόμη
Φορά
Να ενδυθεί το αποφόρι
Της σάρκας.
*
- Είναι ο ίδιος άγγελος
Αυτός
Που μου έφερε
Τη χαρμολύπη
Του σύντομου
Ανταμώματός μας.
- Όχι, ανήκει στην ίδια
Συνομοταξία
Των νηπενθών.

Τ’ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΜΙΑΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ

Ο εγωισμός, μαχαίρι αμφίστομο,
Πληγώνει πρώτα τον τοξευτή του.
Τι θα γινόμασταν χωρίς την απληστία,
Χωρίς την αλαζονεία να γίνουμε
Οι καλύτεροι
Κι όχι απλώς *βέλτιστοι*;

Τι θα γινόμασταν χωρίς τον έρωτα
Τον κουρσευτή,
Τον επιλήσμονα κατακτητή
Αδιαπραγμάτευτης ξερολιθιάς
Στην Κέα;

Η φιλότης και το νείκος
Παλεύουν αγκαλιά
Με τις τραχειές σαύρες
Και τις δειλές οχιές
Να κερδίσουν την αιωνιότη
Μιας στιγμής δίχως βάρος…

21-29/5/2013

Η ΣΧΕΣΗ

Κομμάτια βρίσκουμε στους άλλους,
Θραύσματα στον καθρέφτη
Του μυαλού μας.
Προσεγγίζουμε για μια στιγμή
Τον Δημιουργικό *Νόα*,
Την ώρα της μεγάλης έκστασης,
Της προσευχής, του διαλογισμού,
Στο αποκάρωμα των αισθήσεων,
Στην *ταντρική* ένωση με το Όλον,
Σφίγγοντας με τα δάχτυλα
Τα χέρια του Άλλου
Που δεν θα γίνει ποτέ *ο δικός μας*
Αφού δεν ανήκει ούτε στον εαυτό του,
Αλλά στη μοναξιά,
Στην αμφιβολία,
Στην απελπισία του αποχωρισμού
Από το Ένα
Που ενυπάρχει όμως
Στο στυφό φιλί μας.

Πειραιάς, 29/5/2013

ΑΝΑΔΙΦΗΣΙΣ

Αρπακτικοί στον έρωτα
Βουλιμικοί της ηδονής,
Καλύψαμε το κενό μέσα μας
Νερώνοντας το πνεύμα
Με οίνον θολόν
Από τη φτυσιά
Της προαιώνιας κατάρας
Των ορφανών του σύμπαντος
Που δεν βρήκαν στοργική αγκαλιά
        Ν' απαγκιάσουν
Λίγο πριν έρθει η έσχατη στιγμή
        Της επιστροφής στην Εστία
        Με τα μάτια κλειστά
Και το ένα πόδι φασκιωμένο
Από εκείνο το ρεσάλτο των πειρατών
Στη γαλέρα της ρωμαϊκής αρμάδας
Που πήγαινε – λέει – ν' ανακαλύψει
        Το τέλος του κόσμου.

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Η τέχνη της Ζωής, η μαστοριά του Έρωτα,
Η γενναιότητα της σιωπής, η σιγαλιά του πόθου,
Εκείνη τη νύχτα την έναστρη
Που λουφάξανε τ' αγρίμια του δάσους
Να παραφυλάξουν τον αναστεναγμό μας,
Όταν ανέβαινε
δίδυμος δερβίσης
πάνω από την κορυφή της βελανιδιάς,
εκεί που τρυγούσανε οι μέλισσες, τη μέρα,
το νέκταρ το καλό.

ΚΑΤΑΛΟΓΑΔΗΝ

Δύο είδη υπάρχουν
Σ’ αυτό τον κόσμο:
Οι γεννημένοι θύματα
Κι οι αμετανόητοι θύτες.
Οι μετανοούντες μετα-
τρέπονται αμέσως σε
θύματα
και υφίστανται
τ’ απόνερα
των πράξεών τους.

ΑΙΓΕΑΣ

Από τα γνωστά βράχια
Θα βουτήξω στο πέλαγος,
Γιατί αυτά ξέρω
Πού θα με τραυματίσουν.

ΑΛΙΑΝΘΟΣ Ι

Τόση τελειότητα
Σε μια στιγμή
Που εύχεσαι
Να τελειώσει
Αμέσως τώρα
Το μαρτύριο της ζωής.

Ακριβώς εκείνο
Το δευτερόλεπτο
Της επώδυνης
Συνειδητοποίησης
Ένας σφήκας
Πέταξε στα πόδια σου
Με τη λεία του:
Μια γιγαντιαία ακρίδα,
Υπόμνηση για την
Επανατελετουργοποίηση
Της Σκληρότητας.

ΑΛΙΑΝΘΟΣ ΙΙ

Την έσχατη σιωπή
Αποφεύγοντας
Δημιουργούμε στο κενό
Την πομφόλυγα του πόθου
Για το Άλλο
Και μέσα στους φαινομενικούς
Ιριδισμούς
Γνωρίζουμε ένα πρόσκαιρο
Αντικαθρέφτισμα
Του εαυτού μας
Στο πουθενά
Κι *έναντι* τίποτα.

ΑΛΙΑΝΘΟΣ ΙΙΙ

Ό,τι είναι να έρθει
        Και να μείνει
                Καλοδεχούμενο.
Ακόμα πιο ευπρόσδεκτο
        Εκείνο που θα έρθει
        Για να *μυρίσει*
                Ένα λεπτό
        Το *μίσχο* μας
        Και να μας αρωματίσει
        Με την *ευωδία*
        Των *σπλάχνων* του,

Χνούδι που πέταξε
Παρευθύς
Σε άλλου θάμνου
Τα αγκάθια
Για ν' αγκυλωθεί.

Κυριακή 9/6/2013 – Δευτέρα 10/6/2013

ΑΙΣΧΥΛΟΣ «ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ»

Από τα σπαρμένα δόντια
Του Δράκοντα
Γεννημένοι
Οι Θηβαίοι έστησαν
Πόλεμο με τους πάντες
Αλλά νικήθηκαν
Από τον εαυτό τους.
Ο εχθρός είναι πάντα
Εντός μας
Κι εμπρός
Από τις επτά πύλες
Καρτερεί ο εξόριστος
Βασιλεύς
Για να κατατροπώσει
Τον σφετεριστή αδελφό του.
Για έναν θρόνο γίνονται
Όλα. Κι ο Οιδίποδας
Από την Κόρινθο
Έφυγε για ν' αποφύγει
Την πατροκτονία
Και την αιμομιξία,
Στη Θήβα όμως
Βρήκε το ριζικό του.
Τα σπαρμένα
Δόντια του Δράκοντα
Χαμογελάνε σ' άδεια μασέλα.

Η ΕΝΕΔΡΑ

I

Καιροφυλακτώντας τη στιγμή
Που πέταξε και χάθηκε,
Σου διαφεύγει το παρόν
Ανεπιστρεπτί
Και δυναμιτίζεται το μέλλον
Ανυπερθέτως.

II

Τ' απωθημένα λειτουργούν
Ως έναυσμα
Για τα επόμενα συμπλέγματα
Κατωτερότητος
Με την επινόηση κάποιας
Ανωτερότητας
Ανεκδήλωτης ακόμα.

III

Η ΄Υλη είναι ένα μεγάλο
Χωνευτήρι
Δυνάμεων, προθέσεων
Ιδεών.
Είναι ένα σχολείο
Που το μαχαίρι, το τσεκούρι
Και το σπαθί
Προοικονομούν τον γνώμονα
Και τον διαβήτη.

ΦΡΥΚΤΩΡΙΕΣ

Ο ήχος του αγέρα ανάμεσα
Από τα σκίνα,
Η θαλπωρή της φωτιάς.
Ξαφνικά το πέλαγος
Γεμίζει πεταλούδες
Και το αιθερικό πεδίο
Ανοίγεται μπροστά σου,
Σαν το κοχύλι, απ' όπου
Ξεπήδησε η Περσεφόνη
Όταν την άφησε
Ο Πλούτων Χάρος
Να πάει διακοπές στον
Επάνω Κόσμο.
Κι η Αφροδίτη
Στενεμένη ανάμεσα
Σε δύο άντρες
Ζήτησε από τον Έρωτα
Να τοξεύσει
Τον Άρι και τον Ήφαιστο,
Τον Ήφαιστο και τον Άρι
        Αδιακρίτως
Για να πλαγιάσει εκείνη
        Ελεύθερη
Με τον όνο της ευδαιμονίας.

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΗ ΊΑΣΙΣ

Ο ήλιος στις ακρογιαλιές.
Οι φωνές των παιδιών.
Ικανή και αναγκαία συνθήκη
Να σε γυρίσει πίσω από τον τάφο
Να σ' αναστήσει στο Φως
Το γαληνό
Το αδιόρατο.
Κι η Τύχη ξανθή
Σταφίδα που βράζει στον Ήλιο.

Σουτσίνι, Παραλία της Κύμης, 24/6/2013, του Αγίου Πνεύματος

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Να ξεκλειδώνεις τη Ζωή
Απαλά, όπως ένα κοχύλι
Με το χνώτο του φιλιού σου.

Κι όπου δεν αρκεί το χάδι
Απομένει το σπαθί.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Το σώμα ξέρει.
Ν' ακολουθεί τις γραμμές
Του ηλεκτρομαγνητικού πεδίου
Όπως οι μέλισσες
Όταν χορεύουν έξω
Από την κυψέλη.

Το μυαλό γνωρίζει
Όσα οι πέντε αισθήσεις
Προσκομίζουν,
Αφού τα διϋλίσει και
Τα επεξεργαστεί,
Όπως η μέλισσα από
Την αφόδευση του «εργάτη»
Που καταναλώνει
Ρετσίνι
Ζυμώνει το ευωδιαστό
Πευκόμελο.

Η καρδιά νιώθει
Την αγάπη
Και το χάδι το θρεπτικό,
Όπως η μέλισσα
Τρυγάει τη γύρη
Από τον ύπερο
Τον ζηλευτό σου.

Σουτσίνι, 28/6/2013

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΗΛΙΩΝ

Όλοι οι φίλοι μου ήσαν
Κάπως ισορροπιστές.
Κάποιοι διασώθηκαν
Άλλοι κατακρημνίσθηκαν
        Στο κενό
Μεταξύ Γαλαξία κι Ανδρομέδας.

Ο χορός των δώδεκα ηλίων
        Καλά κρατεί
Με τους δερβίσηδες
Να μετρούν το ρυθμό
Πάνω σε τύμπανα
Με πυροκαυστική
        Ζωγραφισμένα.

Μυρμήγκια στο πόδι
        Ενός γίγαντα
Είμαστε
Και βασιζόμαστε στη
        Ραθυμία του.
Νανουρίζουμε το Σίβα
Με το απαλό, γλυκόπιοτο
Τραγούδι των Σειρήνων
Γιατί τρέμουμε
Τον αιώνα
Που θα γυρίσει
Για ν' αλλάξει πλευρά.

ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΣΤΟ ΡΕΥΜΑ

Πηγαίνοντας με το ρεύμα
Φτάνεις μακρύτερα.

Για το ασφαλέστερο,
Δεν γνωρίζω,
Αφού θα ξεβραστείς
Σε κάποιο μαίανδρο
Με άλλες ακαθαρσίες
Και τη νεκροκεφαλή
Του ταύρου
Που έχει σκαλώσει
Σε κάτι αποστεωμένα
Ξύλα.

Πηγαίνοντας αντίθετα
Στο ρεύμα
Φτάνεις στο πουθενά
Με βήμα σημειωτόν,
Κερδίζεις το Τίποτα
Σαν έπαθλο
Στον αγώνα δρόμου
Με τον εαυτό σου
Αφού τα αθλήματα
Που τελούνται
Εκτός των ορίων
Που χαράσσει ο ελλανοδίκης
Δεν καταμετρούνται
Στα επίσημα δελτάρια
Της Ιστορίας.
Όμως σε κάποια άλλη
Διάσταση,
Ας πούμε κάπου μεταξύ
τετάρτης και πέμπτης,
αυτές οι μικροσκοπικές,
οι πολύτιμες
υπερβάσεις των εσκαμμένων
προσμετρώνται
στα βήματα
της ανθρωπότητας,
που, ως νήπιο ακόμα,
προσπαθεί να σταθεί
όρθιο.

Χηλή, 29/6/2013

ΔΥΣ-ΕΥΟΙΩΝΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Η σκληρότητα των ανδρών
Στο παιχνίδι της επιβίωσης.
Η ηδυπάθεια των αιλουροειδών
Όταν έχουν φάει.
Ο κουτσός γάτος είναι κακός.
Φθονεί τους αρτιμελείς
Που τρέχουν ανέμελοι
        Στα χορτάρια
Κυνηγώντας φίδια.
Ο αιώνας που έρχεται
Θα είναι ναρκωμένος.
Τα ένστικτα σε λήθαργο.
Θα εκτονώνονται μόνον
Στις ισημερίες και
        Στα ηλιοστάσια
Κατόπιν αυστηρών
        Προδιαγραφών.
Θα επικρατεί μια διάχυτη
        Γλυκύτητα.
Και προηγμένοι πολιτισμοί
Θα έρχονται να μας
        Επισκεφθούν
Στον Ζωολογικό Κήπο
        Του πλανήτη Γαία.

Κύμη, 30/6/2013

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΕΡΟΣ

Στον καλό ζωγράφο και φίλο

Χωρίς το τραγούδι των τζιτζικιών
Δεν θα δουλεύανε τα μυρμήγκια.
Μέσα στα γυάλινα κλουβιά μας
Επιμένουμε να μελετάμε,
Να ζωγραφίζουμε, να γράφουμε,
        Να συνθέτουμε
Ενώ κάποιο αόρατο χέρι
Εκεί έξω
        Διευθύνει,
                Ενορχηστρώνει,
Συνενώνει τα μελίσσια
Βάζοντας ένα λεπτό
Φύλλο εφημερίδας
        Ανάμεσα,
Με αδιόρατες πύλες
Μέχρι να συνηθίσουν
Τη μυρωδιά
Του άλλου μελισσοσμήνους
Και να το διατρήσουν.
Περνάμε συχνά σε άλλες
        Διαστάσεις
Σαν την πεταλούδα τη στικτή
Που βόσκει πάνω
Στον ανθό του διαβολόχορτου
Εκείνου που έδωσε
Το στυφό κώνειο
– κλειδί αποφυλάκισης –
        Στον Σωκράτη.
Είμαστε εξωκοσμικά έντομα
Σύννεφα που ξεφυτρώνουν
Σε μολυβί ουρανό,
Γιγάντια ανεμόπτερα,
Πολιτισμών που δεν ανέτειλαν
        Ακόμη.
Είμαστε κάτι σκόρπιες φυγές
Πάνω από αγέλες δέντρων
Που φωνασκούν
Για μιαν αδέσποτη ειρήνη.

Και κάπου εκεί έξω
Μένει ορφανό το σώμα
Αναμένοντας την υπέρβαση
– ή το πικρό κώνειο –
δια της τριβής.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ

Γιατί ήρθε καιρός
Να πούμε τις αλήθειες μας
Κι ας κοστίζουν δυσανάλογα
Στην ψυχή.
Καθείς είναι μόνος του
Στον έρωτα,
Στη δημιουργία,
Στο θάνατο.
Μόνο στη σαρκική επαφή
Είμαστε ίδιοι:
Βουλιάζουμε σ' εκείνο
Το παχύρρευστο κενό
Για ένα λεπτό μετά,
Μακρόσυρτο.
Τις άλλες ώρες
Μοχθούμε να είμαστε
Αρεστοί,
Ηθοποιοί που λησμονούν
Διαρκώς τα λόγια τους
Κι αναγκάζονται ν' αυτό-
Σχεδιάζουν
Σε ξένο κείμενο.
Στην χειρότερη περίπτωση
Γινόμαστε ανεκτοί,
Στην καλύτερη συμβατοί
Με τ' όνειρο που ξεφτίζει
Εντός
Μιας νιότης ξοδεμένης
Σε ιδρωμένα κρεβάτια,
Μιας μοίρας ξωφλημένης
Σε τραπουλόχαρτα
Μιας χρήσεως:
Άσσος σπαθί, βαλές καρώ,
Ρήγας κούπα.
Τώρα δεν μένει καν
Η παρηγορία της αιθυ-
Λικής αλκοόλης.
Καταδικασμένοι ν' αντικρύσουμε
Τη σκληρότητα
Στο βλέμμα το πλέον αγαπημένο
Να λέει δίχως λόγια:
«Πέθανε εσύ
Να ζήσω εγώ».
Κι όμως κάποτε νόμιζα
Πως γίναμε ένα.
Ήταν όμως για ένα απειρο-
Ελάχιστο λεπτό
Μετά την ικανοποίηση

Των αισθήσεων.
Ένα λεπτό λίαν υπερεκτιμη-
Μένο
Για εμάς
Που ζήσαμε τη μέθη του κενού
Δίχως όρια.

Χηλή, 30.6.2013.

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Τώρα μένει ν’ ανακαλύψουμε
Τη φιλότητα.
Ακόμα κι αν δεν υπήρχε
Θα έπρεπε να την
Επινοήσουμε.
Μόνο έτσι η μέρα
Τελειώνει ειρηνικά
Κι όλα ήταν καλά
Με τα προϊόντα της γης
Στρωμένα στο τραπέζι.
Το φιλί το επιούσιον
Περιμένει στη σκοτεινιά
Της κάμαρης
Με το λυχνάρι του πόθου σου
Να σιγοκαίει,
Ενώ της Εστίας το πυρ
Άσβεστον,
Όπου περιμένουν τα παιδιά
Τον παππού
Ν’ αρχινήσει
Το βραδινό παραμύθι
Με θηρία και δράκοντες
Και ήρωες
– ήρωες, ανυπερθέτως –
Τι θα κάναμε χωρίς αυτούς;
Πώς θα μπαλώναμε το κενό
Ανάμεσα σε δύο
Αγραναπαύσεις
Της σποράς του Φωτός
Στο χωράφι το γόνιμο;

Κύμη, 30/6/2013, αποσπερίτης.

ΣΟΦΙΑ

Πέρασα όλη τη νύχτα
Ξάγρυπνος
Ακούγοντας το βουητό
Των πεύκων.
Τώρα κοιτάζω το κύμα
Που δέρνει ανελέητο
Τη βραχονησίδα
Με το δεντράκι τ' ορφανό
Στην κορυφή της
Ν' αναμετράει
Πόσες δεκαετίες
Του απομένουν ακόμα
Πριν η θάλασσα
Το κάνει μια χαψιά.
Περνάμε τη ζωή μας
Μέσα στη μνησικακία.
Αναλισκόμεθα
Στην καταμέτρηση
Των υλικών αγαθών
Που δεν θα έφταναν
Δέκα ζωές
Για να τα καταναλώσουμε.
Και χάνουμε αυτή
Την άλογη ομορφιά
Που απλώνεται στα μάτια μας
Για να χορτάσουν.
Όταν βρίσκουμε το μέτρο
Είναι πλέον αργά.
Η αρρώστεια, τα γηρατειά,
Ο θάνατος,
Έχουν έρθει να πάρουν
Την ανταμοιβή τους:
Ένα σβώλο πικρόμελο
Από τη γούρνα των σωθικών μας,
Εκεί που άλλοτε ήταν η
Καρδιά.
Κι ο αόρατος μελισσοκόμος
Χαμογελάει:
«Κάναμε καλό τρύγο
Εφέτος!».

Χηλή, 1/7/2013

ΕΥΤΥΧΙΑ

Η ευτυχία έρχεται
Όταν παραιτηθείς
Από την απαίτησή της,
Όταν αποδράσεις
Από τη μοναξιά
Του «εγώ»,
Όταν επικεντρωθείς
Στο «τώρα»,
Λες και δεν υπάρχει
Άλλο μέρος
Στον κόσμο τον πλατύ
Για να απλώσεις
Τα πόδια σου.

Αγρόκτημα «Ο Παράδεισος», 2/7/2013.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ

- Σαν πεταλούδα
Που παίρνει έναν υπνάκο
Ανάμεσα σε δύο τρύγους
Γύρης, περιπλανιέμαι
Στο κενό
Των μεταστάσεων.

- Σαν το νερό
Που ξεσπάει
Την οργή του
Στα βράχια,
Ενώ θέλει απλώς
Να τα φιλήσει,
Βλέπω
Τους έρωτές μου
Να τρέπονται σε φυγή.

- Σαν την κούκλα
την ξανθιά,
κρεμασμένη
σε φυσικό μέγεθος
από τα κάγκελα
του σιδηροδρομικού
σταθμού,
δέχεσαι τον οίκτο
των ληστών
και τη χλεύη
των ιπποκόμων.
Όμως αντέχω,
Σαν τον Άγιο Σεβαστιανό.
Στο κάτω-κάτω της γραφής
Δεν με τόξευσαν,
Όχι ακόμα.
Τα βέλη μετέωρα
Κι ο αέρας κρυσταλλωμένος.

- Σαν τον Ποσειδώνα,
Ταράζεις με την τρίαινα
Τη θάλασσα,
Αλλά η Νεφερτίτη
Μένει ατάραχη
Κατά βάθος,
Αφού γνωρίζει η θεά
Όλα να τα υπομένει.

Άλιμος, Αλίανθος, Αλιβέρι, 7-12/7/2013

ΓΑΛΗΝΗ

Η Γαλήνη είναι μια πόρτα
Μέσα σου,
Με παιδιά που φωνασκούν
Κι αγγέλους
Που *πεζογελάνε*.

Η Αφθονία είναι τότε
Εφικτή
Μέσα από την ισορροπία
Των πέντε στοιχείων:
ΠΥΡ-ΥΔΩΡ
ΓΑΙΑ-ΑΗΡ
ΑΙΘΗΡ.

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

“Όποτε έπρεπε δεν έβρεχε
Και τώρα μπουμπουνίζει…”
(δια στόματος γιαγιάς Αγγελικής)

Σαν τα ψηλά βουνά
Που τραβάνε τους κεραυνούς
Κι αφήνουν τις ανεμορριπές
Να πληθαίνουν τις ρυτίδες
Στο θυμικό τους,
Μόνος πλανιέσαι
Μεταξύ *υπάρξεως*
Κι ανυπαρξίας.

- Δύο στιγμές ο έρωτας
- Μία η ζωή
- Κι ο θάνατος πάντα.

Κάτω Τιθορέα, 14.7.2013

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ

Η καλύβα διαστέλλεται
Οι μετεωρίτες *βομβούν*
Τα τριζόνια εκδηλώνουν
Την έντονη δυσφορία τους
Για την ανεμελιά τής ύπαρξης
Κι ο Ηράκλειτος χαμογελάει
Όταν εσύ εύχεσαι στα πεφταστέρια
Να κρατήσει αυτό το παραμύθι
        Για πάντα,
Ενόσω το εκκρεμές
Των υποατομικών
        Σωματιδίων
Ερωτεύεται
Προς όλες τις κατευθύνσεις.

15-16/7/2013

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

Στο ρούφουλα
Του νεροχύτη
Οι μελισσούλες
Πνίγονται
Ανυπεράσπιστες.

Στην χοάνη
Των παγκόσμιων ρευμάτων
Οι πλέον παράτολμοι εξ ημών
Χάνονται αναπόδραστα.

- Τον έρωτα τον χορτάσαμε.
Τις ηδονές επίσης.

- Αποδέχομαι αυτά
Που μου φέρνει
Το ρεύμα της ζωής
Σα να τα επιθυμούσα,
Ωσάν διακαώς να τα ποθώ,
Να καίγομαι για να
Τα συγκρατήσω,
Να φλέγομαι να τα χαρώ,
Να θυσιάζομαι να τα γλεντήσω,
Ενώ κατά βάθος
Μέσα μου γνωρίζω
Ότι ο χείμαρρος
Θα με ξεβράσει
Σ' άλλο λιμάνι,
Σ' άλλη αγκαλιά
Ελιάς
Να σκαλώσω.

17/7/2013

ΠΥΡΚΑΓΙΑ

Το τσίμπημα της μέλισσας
Θεραπεύει τ’ αρθριτικά.
Ο πόνος ο ερωτικός
Το υπαρξιακό κενό.

- Τοξίνες του φιλιού
Με πύρωσαν
Ίσαμε το μεδούλι
Των κοκκάλων.

- Γλώσσα που όργωσε
τα στήθια,
τα πλευρά,
τα σωθικά σου όλα,
ανατρίχιασμα τού πόθου
σε δάσος φλεγόμενο
που θα καεί οσονούπω
κι εσύ θα κλαις πικρά
τις στάχτες τού έρωτα
αλείφοντας στο πρόσωπο,
στο δέρμα το στικτό
από χάδια λευτερωμένα.

17/7/2013

ΠΛΟΥΤΩΝ

Ο υποχθόνιος Δίας
Ως Πλούτων
Καθαρίζει με τη δύναμη
Του ενάλιου Ποσειδώνα
Για να ανέβει στο θρόνο
Του Σωτήρος
Ως Ζευς.
Ο εξαγνισμός τών ενστίκτων
Μέσα από τη διαύγεια
Των συναισθημάτων
Ανεβάζει τη νόηση
Στο Ύψιστο Αγαθό.
Ο Πλούτος είναι τυφλός,
Μια φενάκη.
Μόνον στους φιλόξενους,
Στους ελεήμονες,
Στους ανιδιοτελείς,
Στους ευγνώμονες
Χαρίζεται.

- Ο νεαρός Χρυσούς Αιών
Ανέτειλε στη Γαία.

Χιλιαδού, 17/7/2013

ΔΙΡΦΥΣ

Τα ψηλά βουνά
Και τα ποτάμια.
Η αψιά μυρωδιά
Της ρίγανης
Με τ’ αλμυρίκια.
Οι μέλισσες
Με τους σφήκες.
Οι ενοχές σου
Με την έγερσή μου.
Η μεταμέλεια
Με την ανάσταση.
Τύψεις
Εναντίον
Αποφασιστικότητος.
Η βούλησή μου να ζήσουμε
Εδώ το τώρα που μας δόθηκε.

Το επόμενο καλοκαίρι
Κάνει πανιά.

18/7/2013

ΠΟΘΟΣ ΚΙ ΕΠΙΘΥΜΙΑ

Οι παλιές στιγμές
Θάφτηκαν
Σε νεοπαγή ορυχεία.
Τα δέντρα
Άρχισαν να φυραίνουν
Αντί να ψηλώνουν.
Η οργή
Έδωσε τη θέση της
Στη χαρά
Και το μίσος
Στη φιλότητα.
Τα σύννεφα κατεβαίνουν
Στις πεδιάδες
Να τσαλαπατήσουν τα βαμβάκια
Με τους γίγαντες του βουνού
Να παρελαύνουν αιμοχαρείς
Στα αόρατα άτια τους
Προετοιμάζοντας
Την καινούργια συγκομιδή.
Θα χυθεί πολλή φωτιά
Εφέτος
Και τα πέλαγα θ' αφανιστούν
Στο πυρρό στόμα τών ηφαιστείων.

Η πληγή μέσα σου κλείνει
Περιμένοντας τον εκπορθητή.

18/7/2013

ΤΟ ΠΕΠΛΟ

Πέρα απ’ τις ζωές μας
Υπάρχει το κενό.
Εκεί ακροβατούν
Τα ελεύθερα πνεύματα,
Οι στυλοβάτες τού Χάους,
Οι ρέκτες τού Ερέβους,
Οι ορειβάτες στα Ιμαλάια
Που καθρεφτίζονται
Στης λίμνης το νερό,
Μόνο που δεν υπάρχουν
Μήτε βουνά
Μήτε κοιλάδες,
Ούτε φαράγγια
Ούτε ρουμάνια βαθύσκιωτα.
Όλ’ αυτά τα επι-
Νοούμε κάθε μέρα
Για ν’ αντέξουμε
Το Κενό
Και να πνίξουμε
Την κραυγή τού λύκου
Στα σωθικά μας.

Το Πέπλο
Μάς κρύβει την Αλήθεια.
Ευτυχώς.
Αφού κανείς
Δεν θα την άντεχε
Για πολύ.

Εύβοια, 19/7/2013

Η ΑΛΛΟΦΡΟΣΥΝΗ

Να γνωρίζεις τον εαυτό σου.
Ένα κλάσμα τού δευτερολέπτου αρκεί.
Και μετά, δεν σε φοβίζει ο Θάνατος,
Ο έρωτας τών ανθρώπων περιττός.
Η Ελευθερία αναπόδραστη.
Ο καθημερινός αγώνας για την επιβίωση κωμικός.
Ο κοπετός, ο γόος, ο ορυμαγδός: γελοίοι.
Οι συμπτώσεις ιερές.
Η Τύχη αποδεκτή.
Η Αναγκαιότητα παραδεκτή.
Στη Μοναξιά αδιάφοροι.

- Ελεύθερος, επί τέλους.

ΑΝΤΟΧΕΣ

Ο αέρας στο δίχτυ
Κωφάλαλου ψαρά.
Έτσι είμαστε
Σ’ αυτό το σπίτι
Αποξενωμένοι
Από τη γνώμη
Τών άλλων,
Τόσο κοντά στον εαυτό μας
Που γευόμαστε τη ναυτία
Τού Κενού
Μέχρι μέθης.

20/7/2013

ΩΡΙΜΟΤΗΣ

Να είσαι παρών
Στις χαρές
Και στους θρήνους
Τού έτερου
Εαυτού σου,
Αυτουνού που δεν
Τον δείχνεις
Εύκολα στους Άλλους
Και τον σκεπάζεις
Κάτω από τόνους
Σουβά.

“Όσα αποσμητικά κι αν βάλεις,
Θα σε θυμάμαι πάντα ιδρωμένη”,
Έγραψες σε τοίχο τών Εξαρχείων.

Προς Χιλιαδού, 19/7/2013

ΦΟΙΝΙΞ

Οι μελισσούλες
Πνίγονται στη γούρνα
Από την επιθυμία
Για νερό.
Οι άνθρωπο γι’ αγάπη.
Ο θάνατος άπειρη λύτρωση
Από τη μοναξιά της ύπαρξης.
Στενάχωρη καλημέρα,
Όταν ο έρωτας
Έχει ήδη εξατμισθεί.
Παρ’ όλα αυτά, υποφώσκουν
Κάποιες ελπίδες
Ν’ αναστήσουμε το παρελθόν.

Όμως το ξύλο που έχει καεί
Δεν ξαναγίνεται δέντρο.
Ή μήπως αναγεννάται
Από τις στάχτες του;
Φοίνιξ.

20/7/2013

ΕΝΤΡΟΠΙΑ

Οι ελιές ανεμίζουν στο βάθος
Ανάμεσα σε τόνους
Πεύκου και κυπαρισσιού.
Αυτοκαταστροφή.
Το ζευγάρι έγινε ανδρόγυνο.
Η ακύρωση τών φύλων.
Ορυμαγδός τής μάθησης.
Από τον ωκεανό τής λάβας
Θ' αναδυθούν νεοπαγή βουνά.
Καθαρμός δια πυρός, αέρος,
Θαλάσσης.
Αναπεταγμός τών αισθήσεων
Εις το καινοφανές.
Βιώσαμε τη γρίππη.
Μας έμεινε ο πυρετός.
Ανα-κατα-στασία.
Αναμάρτητος.
Αναριθμός.
Ανάβαλος.
Αναπεταμός.
Χάθηκα.

Αγρόκτημα "Ο Παράδεισος", 20/7/2013

ΑΣΒΕΣΤΟΚΑΜΙΝΟΣ

Το τζιτζίκι ήρθε και κάθησε
Πάνω στην κυψέλη.
Παρατηρώ τη Φύση.
Παρασύρομαι από τα φαινόμενα.
Έτσι σβήνω την αγωνία της ύπαρξης
Στο καμίνι τού Φωτός.

20/7/2013

ΣΥΝΤΑΙΡΙΑΣΜΑ

Το μυστικό τού Πλούτου
Και τού Ευ Ζην
Έγκειται στην ελαχιστοποίηση
Τής εντροπίας.
Ενάντια στη συσσώρευση
Υπερβολικών αγαθών
Κι αισθημάτων,
Η οικονομία τού μετ-αισθητού
Εις επίρρωσιν τής πλησμονής
Τών αισθήσεων
Δια τού αντιληπτού
Οδηγεί στην Α-φθονία,
Όταν δεν έχεις τίποτα
Να ζηλέψεις
Κι είναι όλα στη θέση τους
Αρμονικά συνταιριασμένα.
Ευλογία. Ευδαιμονία. Έλεος.
Ευτυχία.

Τού προφήτη Ηλία, 20/7/2013

ΠΑΡΘΕΝΟΓΕΝΕΣΙΣ

Το μήλο είναι μήλο
Και το νερό νερό.
Ο άνθρωπος
Κάπου *αναμετάξυ*
Αγέρα και πεύκου
Χάνεται
Στα αθύρματα τών λογισμών του.
Τόση σπατάλη Χρόνου
Κι Ενέργειας
Για ένα λεπτό Ζωής.
Μέσα από το Κενό
Αντλείς
Απεριόριστη ενέργεια.
Αυτό που θεωρούσαμε άδειο
Ήταν μισογεμάτο.
Το πηγάδι τής Ευτυχίας
Πλημμύρισε.
Στη θάλασσα φυτρώνουν
Ανεμώνες.
Κι οι ορχιδέες τού πόθου σου
Κλειστές.
Μαραμένες.
Από το σπόρο τού Φωτός
Θα φυτρώσει
Καινούργιος Γαλαξίας.

20/7/2013

ΑΚΙΝΗΣΙΑ

Στάσου για λίγο.
Διαλογισμός κενού.
Σιωπή μοιάζει ο Θάνατος
Κι η Ζωή πολύβουο
Μελίσσι.
Πολυάνθρωπο πλήθος
Αγγέλων σε καλούν
Να συμμετάσχεις
Στον πολύχρωμο
Χορό τους.

20/7/2013

ΕΛΑΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ο έρωτας τών ψευδαισθήσεων
Χρειάζεται μισόφωτο,
Μαγεία.
Ευλογημένοι εκείνοι
Που ερωτεύονται στο Φως.
Σα γέρικες ελιές,
Γέρνουμε
Στο χάδι του ανέμου.

Η 25η ΩΡΑ

Στο κενό
Ανάμεσα στους λογισμούς
Βρήκε ο σαμάνος
Να περάσει
Με το θεϊκό συμπλήρωμά του
Ζευγαρωμένος
Κι ο θυμός
Δε λέει να σβήσει
Τής πυρκαγιάς
Που μαίνεται
Στο δάσος.

ΝΗΣΟΣ ΤΩΝ ΜΑΚΑΡΩΝ

Φίλος με τον εαυτό σου.
Φίλος με το Όλον.
Έμαθες ν' αγαπάς.
Δεν μένει πια τίποτ' άλλο
Να διδαχθείς.
Τώρα ας έρθουν
Να τα πάρουν όλα.
Και τα χτήματα
Και τα υποστατικά.
Και τις γυναίκες στο χαρέμι
– κυρίως αυτές!
Ας ελευθερωθούν –
Να μου αφήσουν μόνο
Το κηρύκειο του Ερμή.

Αγρόκτημα "Ο Παράδεισος" 21/7/2013

ΚΟΠΩΣΙΣ

Αν κουράστηκες να είσαι ο εαυτός σου
Γίνε η Γη,
Που όλα τα δέχεται
Και όλα τα υπομένει.
Αν βαρέθηκες τη φυλακή σου
Γίνε ο αγέρας
Που φυσσάει ελεύθερος
Και πηγαίνει όπου θέλει.
Αν λησμόνησες το εγώ σου
Θα βρεις το εσύ
Κι αργότερα το εμείς,
Αφού έχεις πριν νεροτριφτεί
Στη μυλόπετρα του πόθου
Του ανέξοδου
Που κορεσμό δεν φέρνει.
Αν κοπίασες και μόχθησες
Στήνοντας τείχη ψηλά
Και φράγματα
Κάλεσε τη φωτιά
Να κάψει το όστρακο
Της άμυνάς σου
Και ζήσε τη Γνώση
Άνευ ορίων.
Κι όταν κάποτε μπουχτίσεις
Τη σκόνη,
Θάψε το γήινο περίβλημά σου
Στο χώμα
Μαζί με τη στάχτη τών ημερών,
Που – ούτως ή άλλως – καταγράφονται
Στον αιθέρα,
Ανεξίτηλα.
Και προετοιμάσου
Στο Πανεπιστήμιο τού Σύμπαντος Κόσμου
Για την επάνοδό σου στη Γαία.
Μεταδιδακτορική διατριβή.

21/7/2013

ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ

Το “έχειν” και το “κατέχειν”,
Το “είναι” και το “μη-είναι”,
Το “εγώ” και το “υπερ-εγώ”,
Ήρθανε απόψε στον παράδεισο εδώ
Και στήσανε τρελό χορό
Κάτω απ’ τ’ αστέρια,
Ποτέ από τη ζέση τής Εστίας
Μη κινούντες,
Αλλά με συμπάθεια για τους πονεμένους,
Τους χωλούς, τους λυμφατικούς γάτους,
Τους απορριγμένους ανθρώπους
Με τις ματαιωμένες επιθυμίες.
Ευθυτενείς βαδίζουμε
Στης φτώχειας τη νεροποντή,
Κατακρημνιζόμενοι στο αχανές
Τών αβυσσαλέων επιθυμιών μας.
Στη μοναξιά της κορυφής
Θα ξαναγυρίσουμε
Ενός ορφανού κυπαρισσιού.

Δευτέρα 22/7/2013

ΤΟ ΕΚΚΡΕΜΕΣ

Από την ώρα που θα πεις “είμαι ευτυχισμένος”
Αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση.
Το εκκρεμές θα κινηθεί στο άλλο άκρο
Και τα τέρατα τής δυστυχίας
Θα σε πλημμυρίσουν
Με τη σκοτεινιά τους.

Μετά έρχεται η ώρα τού δειλινού
Κι ο Λειδινός θ’ αναστηθεί
— ο Άδωνις τής Αίγινας —
Για να καθοδηγήσει τις αδέσποτες
Επιθυμίες
Στο λιμανάκι τού Πόθου
Για να εκπληρωθεί το ρηθέν
Υπό του προφήτη Έρωτα
Ότι τ’ αγριοκάτσικα τού βουνού
Γυρίζουν πάντα στο μαντρί
Όταν ο λύκος αλυχτάει
Κι οι ύαινες ακονίζουν τα δόντια τους.

Κτήμα “Ο Παράδεισος”, 22-23/7/2013

ΑΓΑΠΗ, ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ…

Αγάπη, το κλειδί που ανοίγει
Όλες τις πόρτες.
Αγάπη, το κλειδί που ισχύει
Σε υπέρ-σύμπαντα δεκατρία.
Αγάπη, η εκφορά τών όντων
Στην αποφορά τού πόθου
Τη δυσεύρετη.
Πέραν τών ορίων τής Λογικής,
Αγάπη, η παγκόσμια γλώσσα
Και τ' αγρίμια θα συναχθούν
Γύρω από τον Ορφέα
Για ν' ακούσουν
Τον μαγικό αυλό του.
Αγάπη, ο Ήλιος τού Μεσονυχτίου.
Αγάπη, το Φεγγάρι της Μέρας.
Αγάπη, το θησαυροφυλάκιο τού νόστου,
Αγάπη, το αστέρι τής εσπέρας.

Αγρόκτημα "Ο Παράδεισος", 23/7/2013

ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ

Δια τής υπομονής ωριμάζουν οι καρποί…
“Αγάλια-αγάλια γίνεται
Η αγουρίδα μέλι…”.
Δια τού οργασμού χύνονται
Οι χείμαρροι
Στη θάλασσα
Την πλατιά,
Τη Μεγάλη Μητέρα τών Όντων,
Τη βαθύκολπη Γαία,
Τη στιβαρή Αφαία,
Τη γιγαντομάχο Αθηνά,
Την αρειμάνια Άρτεμι,
Τη δίβουλη Σελάνα της Σαπφούς,
Την αμφίθυμη Αφροδίτη…

Τον γελωτοποιό Έρωτα
Ονειρεύτηκα
Και την πεδιάδα τής Τροίας
Με τα σώματα τών ανδρών
Λουσμένα λάδι
Στις όχθες τού Σκάμαντρου
— εκεί που αύριο θα θαφτούν —
Να ανασάνουν ευτυχισμένα
Τη χαρά τής ζωής
Την πρόσκαιρη.

Αγρόκτημα Κ. Κ., 23/7/2013

ΦΙΛΙΑ

Ρετσίνι, το δάκρυ τού πεύκου.
Ο ασπρούλης γάτος
Με την ταινία στο έντερο
Συνεχίζει να γκρινιάζει.
Σου προτείνω να τον μετονομάσουμε
Σε “χαρά τής ζωής”.
Απολαμβάνει την κάθε του στιγμή
Και χρησιμοποιεί κομμένους κορμούς δέντρων
Σαν μαξιλάρι.
Πίσω από την αγριοτριανταφυλλιά
Η οχιά καιροφυλακτεί
Ν’ αρπάξει το βατράχι,
Να το τεμαχίσει
Και να το προσφέρει
Βραδινό στα παιδιά της.
Η σκληρότητα τής Φύσης
Σε όλο της το μεγαλείο.
Η κυνικότητά σου όμως
Υπερβαίνει τα όρια.
“Ρώτησε το κάρβουνο
Το ξαδερφάκι του το διαμάντι
Γιατί είναι περιζήτητο. Κι εκείνο
— υπερφίαλο κι αλαζονικό —
Τού απάντησε: γιατί είμαι σκληρό”.
Η περηφάνεια, φίλε μου,
Κακώς συγχέεται με τον εγωισμό.
Κι ο ατομισμός είναι παθολογικός.
Κάτι σαν τη μυωπία τού τυφλο-
Πόντικα.
Όσο για εμάς, σου τονίζω,
Πως η φιλία
Δεν είναι λόγια,
Αλλά πράξεις.
“Τα λόγια σου μ’ εχόρτασαν
Και το φαΐ σου φά’ το!”.
Οι φακές που μαγείρεψες σήμερα
Ήταν πεντανόστιμες.

Κτήμα Κ.Κ., Τρίτη 23/7/2013

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Χαιρετώντας τον εαυτό μας
Σε στάση προσοχής
Στον καθρέφτη τού άλλου.
Υποστολή σημαίας.
Το δειλινό ήρθε στην κατάλληλη ώρα.
Αρκετό για να κρύψει τη ντροπή μας
Και το ερύθημα (;) τής αμηχανίας.
Κάποτε με κοιτούσες στα μάτια
Με λατρεία.
Τώρα σαν ξένος.
Έπειτα είναι κι εκείνα τα κεραμεικά
Που ραγίζουν στο στήθος
Την ώρα που εξαπολύεις βέλη, ακόντια
Κι εύστοχα λόγια
Εναντίον μου
Στο μέρος τής καρδιάς.
Η αγάπη κουρνιαχτός.
Ευτυχώς που έρχεται η νύχτα
Να μας παρηγορήσει
Με τα όνειρα τών πεύκων
Και των αδέσποτων αιλουροειδών.

Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Όταν υπερβείς τη θέα του θανάτου,
— Στο πεδίο μάχης σαπίζουν
Οι σκοτωμένοι
Και οι μύγες στήνουν τρελό χορό —
Τότε μπορείς ν' απολαύσεις
Την αθανασία τών πεύκων
Που ερωτοτροπούν με τον άνεμο,
Τη σοφία τής γέρικης ελιάς
Που αφήνει τα μυρμήγκια
Να οργώνουν τα σωθικά της…
Τότε τα τζιτζίκια
Θα έρθουν να καθήσουν
Στην πανοπλία σου
Να σε τιμήσουν με το τραγούδι
Το πιο γλυκό
Κι επίμονο,
Γιατί τότε θα έχεις αποκτήσει
Την αξιοπρέπεια τών δέντρων
Που δέχονται τη ζωή και το θάνατο
Αδιαμαρτύρητα.
Με νηφαλιότητα. Με τη χαμογελαστή
Θλίψη τών Κούρων.

Κτήμα Κ. Κ. 24/7/2013

ΤΟ ΦΙΔΙ ΚΑΙ Η ΑΡΚΟΥΔΑ

Ποιος φοβάται ποιον
Σ’ αυτό το τσίρκο;
Οι γελωτοποιοί μιμούνται τον έρωτα
Και τα παιδιά χασμουριούνται.
Μόνο όταν η κόμπρα
Ορθώνει το κεφάλι της
Για να επιτεθεί στην αρκούδα
Ξυπνούνε.
Η άρκτος κάνει κύκλους γύρω από τον
Εαυτό της
Σαν δερβίσης
Και το φίδι υπνωτίζεται. Χορεύει
Στο ρυθμό τής γης
Όπως αντηχεί
Από τα βήματα των ελεφάντων
Κι ο βόμβος των μελισσών
─ αιλουροειδών πανηγύρι
Που ψυχαγωγούν τα όρφανά τους.
Μόνον ο άνθρωπος μένει παραπονούμενος.
Δεν ξέρει αν πρέπει να γελάσει
Ή να κλάψει.
Έχει πολύ δρόμο ακόμα να διανύσει
Μέχρι να κατακτήσει την απάθεια.

ΈΡΩΣ, ΑΓΑΠΗ, ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

Ο Έρωτας, ένα διαμάντι
Με την αντοχή τού πούπουλου.
Κρατάς την ανάσα σου
Μην τινάξεις τα πέταλά του.
Σκληρό και βίαιο συνάμα
        ─ τρόπος τού λέγειν ─
Συστέλλεται στο πρώτο άγγιγμα
                Τού ανέμου
Όπως η μιμόζα η αισχυντηλή.
Και το μίσος   το μαραίνει.
Αγάπη, η μετεξέλιξη τού Έρωτα,
Όταν ένα χάδι είναι αρκετό
Και το βλέμμα φλύαρο
─ όλα τα λέει, όλα τα υπομένει.
Όταν έρθει εκείνη η στιγμή
Που εύχεσαι στο ταίρι σου
Την ηδονή στην αγκαλιά
        Ενός άλλου,
Τότε το μέγιστο τής αφοσίωσης
        Έχει επιτευχθεί.

Κύμη, 25/7/2013

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Οι αδρεναλίνες τού Φόβου
Συνδέονται συχνά
Με τις ενδορφίνες τού πόνου
Και τις εγκεφαλίνες τής ηδονής.
Ένα ταλαίπωρο μηχάνημα
Ο εγκέφαλος
— τι να σου κάνει; —

Με άπειρες δυνατότητες όμως.

Αν προσεγγίζαμε το σώμα τού Άλλου
Με σεβασμό, εκτίμηση κι αγάπη,
Τότε θα χαρίζαμε στο δικό μας σώμα
Τη μέγιστη απόλαυση
Τού "είναι" πέρα από το Χρόνο
Και εις πείσμα τού μηδενός
Αναπεπταμένο.

Αν ζούσαμε ελεύθεροι κάτω από τ' άστρα
Κι αφήναμε το κορμί
Να μουλιάζει στο κύμα
Κι αν το αφήναμε μετά
Να στεγνώνει
Στην ευσπλαχνία τού ανέμου
Για ν' ανεβαίνει πανάλαφρο
Στον ουρανό
Μέχρι ν' ακραγγίξει τη γαλακτερή
Επιφάνεια τού Πρωταρχικού Ηλίου
Κι έπειτα ν' αφεθεί να βουλιάξει
Στη λίμνη τού Ζωοδόχου
Ψυχρού Πυρός,
Μέχρι ν' ανταλλάξει αισθήματα
Και γνώσεις
Με τα έμβια όντα τού Σύμπαντος Κόσμου
Κι έπειτα να βυθιστεί
Στην καταβόθρα τού Φωτός
Με τις λιτανείες τών πιστών
Και τις χορωδίες των αγγέλων,
Για να περάσει στην Αντίπερα Όχθη,
Όπου δεν υπάρχει Πόνος, Άχθος, Κοπετός
Κι η Αντι-ύλη καλά κρατεί
Το σπόρο
Συμπάντων καινοφανών
Γαλαξιών αναζωπυρωμένων.

Αγρόκτημα Κ. Κ., 25/7/2013

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΤΡΕΛΑΣ

Μέσα στην άγρια ελευθερία
Καταμόνιασα.
Έκανα παρέα με τρελούς
Κι ασθματικούς.
Τ’ αρπακτικά απέφυγα.
Οι οχιές μού άνοιξαν δρόμο
Φοβισμένες.
Πέρασα μέσα από τις Συμπληγάδες
Πέτρες αλώβητος
— σχεδόν…
Τις Σειρήνες άκουσα
Χωρίς να δεθώ στο κατάρτι
— τρόπος τού λέγειν “άκουσα”,
Αφού από το δεξί παρακούω
Μετά από μια φριχτή ωτίτιδα,
Ρήξη τυμπάνου, δεν θυμάμαι πια…
Κι εσύ μού μιλάς για γενναιότητα.
Λόγια. Οι πράξεις δείχνουν το ποιόν
Κι οι επιλογές μάς καθορίζουν.

Κτήμα Κ. Κ., 25/7/2013

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΡΒΟΥΝΟ

Αυτό που χαρίζει στο διαμάντι
Την αξία του
Είναι η διαύγειά του. Η καθαρότητα
Τής συνείδησης αυξάνει τα καράτια
Τού ανθρώπου
Κι είναι το κλειδί για την Αφθονία.
Το τσιγκούνικο κάρβουνο
Απορροφά όλο το Φως
Που πέφτει επάνω του.
Δεν αφήνει ούτε μια ακτίνα
Να ξεφύγει.
Έτσι είναι κι ο ατομιστής.
“Όλα για την πάρτη του”.
Στο τέλος κερδίζει
Ένα μέτρο χώμα
— ύψιστη ανασφάλεια! —
Κι ανακυκλώνεται ως λίπασμα
Τών γενεών που θα έρθουν
Και θα μας θυμούνται
Ως δυστυχή, αβέβαια άτομα
Που κολυμπούσαν σ’ ένα πέλαγος Άγνοιας.

Αγρόκτημα Κ. Κ., 26/7/2013

ΑΓΑΠΗ ΆΝΕΥ ΌΡΩΝ

Η νύχτα είναι για τα ένστικτα
Ό,τι η μέρα για την αγάπη.
Κάτω από το Φως του Ήλιου
Το απολλώνειο πνεύμα
Φωτίζει τις μύχιες πλευρές
Τής ύπαρξης.
“Της νύχτας τα καμώματα τα βλέπει η μέρα
Και γελάει”.
Ο Διόνυσος σκύβει να λουστεί
Στα γάργαρα νερά
Μιας λιμνούλας από αίμα
Λίγο πριν η καινούργια Ανατολή
Χαράζει.
Ο ιοβόλος Φοίβος στέλνει τα βέλη
Τού ψυχρού πυρός
Να καυτηριάσουν τη γάγγραινα
Τής γης
Και τ’ αποστήματα
Στην ψυχή τών ανθρώπων,
─ τουτέστιν στο κορμί τους,
Αφού ο Ορφέας με όλες τις αισθήσεις
Ερωτευόταν
Κι “η ποίηση είναι μια υπόθεση σωματική.
Αναπαύομαι στις λέξεις
Όπως οι φακίρηδες στα καρφιά”[15].

Αγάπη άνευ όρων
Μού δίδαξες
Κι ο Έρωτας τρέχει χολωμένος.
Η Πάνδημος Αφροδίτη
Έφυγε μακριά
Κι έδωσε τη θέση της στην Ουρανία.
Αποσύρθηκε προσωρινώς
Ή δια παντός;
Ποιος ξέρει;
Εγγυήσεις πια δεν δίδονται
Κι η μονιμότητα καταργήθηκε.

Αγρόκτημα Κ. Κ., 27/7/2013

[15] Στίχοι από την ποιητική μου συλλογή “Αγαύης Έρως”, εκδόσεις Οδυσσέας, Αθήνα 1995.

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ

Στο θησαυροφυλάκιο τού πόθου
Είμαστε όλοι πιστωτές
Και χρεώστες,
Εσαεί.
Αγωνιούμε για τα τοκοχρεολύσια,
Μετράμε και ξαναμετράμε
Τις δόσεις.
Δεν μας βγαίνουν.
Είμαστε πάντα μείον.
Σαν τους ναρκομανείς
Που εξαρτώνται
Από το Άλλο,
Προσκολλώμεθα εις τον βράχον
Τής επιθυμίας,
Νουνεχείς και αλλόφρονες,
Χαμερπείς και εχέφρονες.
Στο παιχνίδι τού έρωτα
Δεν κέρδισε ποτέ κανείς.
Ίσως γι' αυτό επιμένουμε.
Από πείσμα.
Τής αγάπης κουρνιαχτός.
Τ' άλογα αφηνιασμένα μακριά.
Η άμαξα μάς άδειασε.
Ο ηνίοχος τών Δελφών
Χαμογελάει τρισευτυχισμένος.
Μέσα από την αποτυχία
Θ' ασκηθούμε στην ισορροπία
Του ακροβάτη
Πάνω από το κενό
Τής ύπαρξης.

Χηλή, ψαροχώρι Εύβοιας, παραλία με τα βράχια και τα θαλάσσια ρεύματα, 27/7/2013

ΧΑΪΝΤΕΓΚΕΡ-ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Ξάφνου το πέλαγο
Ακινήτησε
Και στη σχισμή τού Χρόνου
Έπεσε το νόμισμα
Τής Αθανασίας.
Από τη χαραμάδα τού Είναι
Συνομιλεί ο Χάιντεγκερ
Με τον Ηράκλειτο
Και χάριν τού χωροχρονικού ασυνεχούς
Απολαμβάνουμε μια στιγμή
Κι εμείς
Αμιγούς
Ανα-στασίας
Πέρα από τα Φαινόμενα.

Το νησί τής ύπαρξης
Μ' ένα μοναχικό δέντρο στο καπέλο του,
Γεμάτο αγριοκάτσικα,
Στεγάζει το Φόβο μας για το Άγνωστο,
Ενώ στον χείμαρρο τής Υπομονής
— αυτόν που κάποτε λέγανε "τού Φονιά" —
Ένας Στυλίτης
Χαράζει το δρόμο
Τής Σοφίας.

Οι στρατιώτες φυλάνε τα στενά
Για τις άλλες διαστάσεις,
Οι μέλισσες ιερουργούν
Και τα τζιτζίκια ροκανίζουν το Δέντρο
Τής Ζωής,
Χωρίς να γνωρίζουν — βεβαίως —
Ότι το έχουν υποσκάψει
Τα μυρμήγκια.

Στη ζούγκλα επικρατεί
Υγρός καύσωνας
Κι η πρώτη καταιγίδα
Απειλεί να συμπαρασύρει
Τους πύθωνες
Στα λιανά μας πόδια,,
Όπου θα ρίξουν άγκυρα,
Ενώ οι φωλιές τών τερμιτών
Θα εποικήσουν τις μασχάλες μας.

Στο δάσος τών ενστίκτων
Είμαστε όλοι χαμένοι.
Μόνον εκείνος που αναζητεί το Φως

Θα βρει τη σήραγγα προς την Έξοδο.

Χηλή-Τιθωρέα, 27/7/2013

ΜΕΤΕΙΚΑΣΜΑ

- Σκλάβοι τού Έρωτα,
Θηρευτές τής ηδονής…
Ποιος μας καταράστηκε έτσι;

- Το ιδανικό ταίρι
Αντανάκλαση τού ουρανίου
Διδύμου.
Το βουνό μετείκασμα
Αόρατης πυραμίδας.
Τα ξάρτια τού ιστιοπλοϊκού
Γλιστρούν πάνω από τα σύννεφα,
Οι πεταλούδες τρυγούν το νέκταρ
Τών ιαματικών ανθών
Κι οι γλάροι ψαρεύουν κοράλλια
Στην κόρη τού ματιού σου.

- Βαθύκολπη Μαία,
Δώσε ζωή
Στα νηπενθή τού πόθου μας.

Χηλή, 27/7/2013

ΦΩΤΟΒΟΛΤΑΪΚΟ ΤΟΞΟ

Λίγο πριν το βραχυκύκλωμα,
Το πλησίασμα τών αντιθέτων πόλων
Προκαλεί φωτοβολταϊκό τόξο
Εκπληκτικής ομορφιάς
Και Δύναμης.
Το Βόρειο Σέλας ωχριά μπροστά του.
Μετά την απομάκρυνση τών σωμάτων
Που κάποτε τα ένωνε
Έρως διονυσιακός,
Κρατούν αυτό το απόθεμα ισχύος
Για πολλά χρόνια
Και τρέφονται από αυτή την ενέργεια
— βασιλικός πολτός, γύρη και μέλι.
Οι αιχμές τής συνάντησής τους
Απαλύνονται.
Αισιοδοξία τής ανάμνησης.
Όμως νοσταλγούν,
Οραματίζονται την επανάληψη
— με άλλον.
Κι ας καταστραφούν κι ας σβήσουν
Κι ας καούν.
Συνήθως όμως, αυτό συμβαίνει μόνο
Μία φορά
Και για λίγους, τους εκλεκτούς τής ηδονής.
Δύο, για τους γενναίους
Τρεις, για τους ήρωες.
Πολλάκις, για τους ημιθέους.
Πλειστάκις, για τους θεούς.
Ως παιχνίδι αναψυχής.
Ελεύθερη πτώση από τον Ισθμό
Τής Κορίνθου.
Χωρίς σκοινί, χωρίς δίχτυ.

Αγκρόκτημα Κ. Κ., 28/7/2013

΄ΥΦΑΛΟΣ

«Έχω μια σχέση να τελειώσω:
Τού Τιτανικού με την Ελευθερία.
Τώρα θα μείνει στη θάλασσα
Για πάντα»,
Είπεν ο ύφαλος ο πονηρός,
Το φρικτό παγόβουνο
Που σπρώχνει βαθιά τις ρίζες του
Στα συκώτια τών ηφαιστείων
Για ν' αντέξει τόση κρυάδα
Που εμφιλοχωρεί στην καρδιά του.
«Τώρα το πλοίο θα μένει
Για πάντα εκεί,
Με τα σαλόνια, τα κομοδίνα,
Τους πολυελαίους, τα κρεββάτια του,
Με τα φαντάσματα τών νοτισμένων
Ερώτων».

Χηλή, 28/7/2013

ΠΛΟΥΤΟΣ-ΠΛΟΥΤΩΝ

Οικονομία χρημάτων κι αισθημάτων.
Τα αισθήματα θα μας χρειαστούν
Για τους αναξιοπαθούντες.
Τα χρήματα για τις ανάγκες μας.
Και η Γη καλά κρατάει
Το μυστικό τού Πλούτου
Στα σωθικά της.
Το κλειδί είναι η νεκροκεφαλή.
Πρέπει να κατέβεις ζωντανός
Στον Άδη
Για να σου χαριστεί ο Πλούτωνας
Κι η Περσεφόνη να σε κεράσει
Σε *αμφι-λήκυθο*
Το νερό της Μνημοσύνης.

Χηλή, 28/7/2013

ΧΑΡΜΟΛΥΠΗ

Η ελαφρά ζάλη τής απελπισίας.
- Αν μπορούσαμε να γυρίσουμε
Τον Χρόνο πίσω…
- Όχι, δεν μπορούμε, φίλε μου.
- Τότε που ήταν όλα ωραία.
- Ο σοφός λυπάται στις χαρές
Και χαίρεται στις λύπες.
- Αν μπορούσαμε να παγώσουμε
Το εκκρεμές στην ώρα τής μεγάλης
Ευτυχίας…
- Δεν γίνεται αυτό, παιδί μου. Το ποτάμι
τού Ηράκλειτου πηγαίνει πάντα προς
τα εμπρός συμπαρασύροντας δέντρα,
βράχους, φίδια, σφηκοφωλιές,
κουφάρια ζώων…
- Αναζητώ τον Κανόνα. Τη Λογική.
- Η Φύση είναι οργιαστική. Διονυ-
Σιακή. Λούζεται κάτω από το Φως
Τού Φοίβου.
- Όμως, η απολλώνεια φύση τού ανθρώπου…
- Η φωτεινή πλευρά τής σελήνης.
- Η άλλη όψη είναι τρομακτική κι αποτρόπαια.
- Γι' αυτό οι γήινοι πολιτισμοί που ήταν
Πολύ κοντά στη Σοφία κι ένιωθαν συντονισμέ-
Νοι με τον παλμό τού πλανήτη θεσμοθετού-
Σαν τακτικές τελετές για την αποφόρτιση
Τού άλογου μέρους τής ανθρώπινης ύπαρξης.
Καθαρμός δια των τεσσάρων στοιχείων:
- :… πυρ, ύδωρ, αήρ, γη. Και το πέμπτο;
- Ο αιθήρ. Για να μας ξεπλένει από τη
Χωματίλα. Για να μας ξαναδίνει την
Αισιοδοξία τής ανάμνησης.
- Σ' ευχαριστώ σοφέ δάσκαλε.
- Μαθητής στην ατραπό τής Γνώσης
Είσαι. Όχι δικός μου. Όσο μεγαλώνω,
Νιώθω ολοένα και πιο γελοίος, ανεπαρκής,
Ανόητος. Οι παλιές βεβαιότητες
Διαλύθηκαν στην κάψα τού πόθου.
Ας παρατηρήσουμε τώρα τα φαινόμενα.
- Διαλογισμός κενού. Έτσι θα επιτύ-
Χουμε την υπέρτατη γαλήνη.
- Ορθώς. Συ είπας.
- Οι ηλιαχτίδες βρίσκουν το δρόμο μέσα
Από το πηχτό δάσος τής επιθυμίας. Το
Τζιτζίκι ξεγελάστηκε και βρήκε κορμό
Στη ράχη μιας πλαστικής πολυθρόνας. Οι
Μέλισσες αναζητούν τη ζάχαρη στον πάτο
Ενός άδειου κουτιού μπύρας κι εγκλωβί-

Ζονται στα χέρια τού άτακτου παιδιού…
Αυτή είναι η ζωή, δάσκαλε;
- Παρατηρώ την αύρα τών δέντρων. Χαρού-
Μενα και υγιή κάτω από τον ήλιο,
Ανασαίνουν την ηδονή τής ύπαρξης.
- Όμως ο άνθρωπος χρειάζεται ένα
Νόημα.
- Αυτό είναι το πρόβλημα και η
Πηγή τής δυστυχίας του.
- Έρωτας, αλκοόλ, καπνός, ουσίες, εργασιο-
Μανία, φιλοδοξίες, ματαιοδοξίες. Ίσα
Για να σκοτώσουμε τον καιρό.
- Οι εθισμοί σκλαβώνουν τον άνθρωπο
Κι η μοναξιά τρέφει την ελευθερία του.
Όμως ποιος την αντέχει για πολύν καιρό;
- Είναι όπως η Αλήθεια. Πολλοί την
Αναζητούν, αλλά λίγοι μπορούν να την
Αντικρύσουν χωρίς να καούν…
- … χωρίς να καταυγασθούν από το
Υπέρτατο Φως τής Γνώσεως. Όλοι
Πεθαίνουμε μια μέρα. Ας είναι τουλά-
Χιστον να βυθιστούμε στον Ήλιο τον
Πρωταρχικό, στο Ορφικό Ωόν, στη Ζωοδόχο
Πηγή τής Δημιουργίας.
- “Βάτος φλεγομένη αλλά μη καιομένη”…
- Έτσι είναι. Αστέρια θα γίνουμε στον
Ουρανό να σηματοδοτούμε τις παρυφές
Τού σύμπαντος.
- Εμείς που δεν είχαμε όρια, που καταλύ-
Σαμε όλους τους φραγμούς. Τι ειρωνεία!
- Έτσι είναι, φίλε μου. Όπως είπε ένας
Κινέζος σοφός, ο Λάο Τσου, κάθε
Δήλωση ενέχει την αντίθετή της.
Είμαστε μια σύνθεση ετερόκλητων
Στοιχείων.
- Γι’ αυτό δεν ωφελεί να υπεραναλύουμε.
- Αμήν…
- Και πότε…

Αγρόκτημα Κ. Κ., 29/7/2013

ΓΕΝΕΕΣ

Οι γυναίκες τής γενιάς μου ήσαν γενναίες
Ορεσίβιες.
Οι άντρες ρηχοί ─ γεννημένοι στην πεδιάδα.
Τι περιμένεις; ─
Στα δυσώδη νερά τού βάλτου ψάρευαν,
Κολυμπούσαν κι έκαναν την ανάγκη τους.
Απόλυτες εκείνες, κοιμήθηκαν μ' έναν
Μόνον άντρα κι είχαν μάτια
Μόνο για τα παιδιά τους.
Μαλθακοί εκείνοι, αναζητούσαν τον έρωτα
Στις πληρωμένες χαρές τού πορνείου.
Εκείνες δε νοιάστηκαν για τον Χρόνο,
Δεν έβαψαν ούτε τις ρίζες των μαλλιών τους.
Με την καραμπογιά εκείνοι, κάθε
Σάββατο απόγευμα ζούσαν με την
Αγωνία του λεπτοδείχτη και την
Ξύλινη κραυγή τής μαστροπού:
"Ο επόμενος!", πριν καλά-καλά
Προλάβουν να τελειώσουν.
Ολοκληρωμένες εκείνες, πέθαναν απλά
Έτσι όπως γέρνει ένα λουλούδι στο
Μαξιλάρι, ανάμεσα
Σ' ένα κερί και στο θυμιατό
Που καίει φασκόμηλο, μαζεμένο
Από τη χαράδρα τού Ταϋγέτου.
Εκείνοι δυσκολεύτηκαν πολύ να παρα-
Δώσουν το πνεύμα τους.
Φοβόντουσαν το δικαστήριο "μετά",
(όπως έλεγαν οι ίδιοι).
Είχαν απολέσει το "τώρα" ανεπανάληπτα.

Παρατηρώ τη μαύρη πεταλούδα
Να τρυγάει μιαν αδέσποτη
Μαραμένη πεπονόφλουδα
Κι αναλογίζομαι πόσος Χρόνος ακόμα
Μας απομένει
Μέχρι να καταφέρουμε να γίνουμε
Άνθρωποι.

Αγρόκτημα "Ο Παράδεισος", 29/7/2013.

ΑΡΧΑΙΑ ΔΥΣΤΟΣ

Τα χρυσάνθεμα
— “κεφάλια παιδιών που τρελάθηκαν”[16] —
Χαιρετίζουν την ανατολή
Στην πεδιάδα που ήταν κάποτε
Η λίμνη Δύστος,
Νύμφη θεριεμένη από το νερό
Των χειμάρρων που κατέβαιναν
Ορμητικοί από τα βουνά
Για να σμίξουν στην αγκαλιά της.
Ανάμεσα στις καλαμιές
Πετάνε τσαλαπετεινοί
Κι η οχιά έφυγε τρομαγμένη
Από το βαρύ πάτημά μας.
Αντίθετα, τα βάτα
Μάς χάρισαν τα μούρα τους
Με αντάλλαγμα ένα σκισμένο μανίκι.
Οι *αγροίκοι* μάς κοιτούσαν δύσπιστοι,
Νομίζοντας ότι πήγαμε εκεί
Για να κλέψουμε καρπούζια, πεπόνια.
Καλαμπόκια ή τομάτες.
Η Ακρόπολη τής Δύστου
Μάς υποδέχτηκε
Στην κακοτράχαλη πυραμίδα της
Με μια γκρεμισμένη γωνία
Στην κορυφή.
Δίπλα, το Σαράι τού Πασά,
Το λευκό εκκλησάκι
Με το θυμίαμα,
Το κοχύλι κάποιου λατομείου
Και τα βουνά γύρω
Προστατευτικά
Σαν χέρια σοφής γριάς
Δεμένα κάτω από το στήθος της.
Γυρνώντας πίσω στην άσφαλτο
Αφήσαμε τα ιριδίζοντα φαντάσματα
Τών ομηρικών αρχόντων
Να περιπλανιούνται στα χαλάσματα
Ανελέητα.

Δύστος, 29/7/2013

[16] Στίχος από “αρχαίο” μου ποίημα.

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ ΑΠΟ ΠΕΥΚΟΒΕΛΟΝΑ

Τώρα που τα ένστικτα πήρανε φωτιά
Και το κούτσουρο στο καμίνι τού πόθου
Αποτεφρώθηκε,
Μιάν ανθοδέσμη από πευκοβέλονα
Θ’ απιθώσω
Στον τάφο τού έρωτά μας,
Μνημείο ανεξίτηλο
Κοινού ανασασμού
Κι ένα επιτύμβιο θα σου αφιερώσω
Πόνε μου:
“εδώ έζησαν δύο
Που πόθησαν
Τους άλλους πολύ
Κι έφαγαν τα σωθικά τους”.
Κανίβαλοι τής επιθυμίας,
Δεν αφήσαμε ούτε μια σταγόνα
Για το τέλος
— ο κρατήρας τελείως άδειος —
Λες και θ’ αφήναμε
Στην κλίνη την ερωτική
Την ύστατη πνοή μας.

Αγρόκτημα “Ο Παράδεισος”, 30/7/2013

ΚΟΣΜΟΚΑΛΟΓΕΡΟΣ

Σαν τη γλώσσα που πάει πάντα
Στο πονεμένο δόντι
Κι αγνοεί τα υγιή,
Έτσι κι εσύ απαρνήθηκες τον έρωτα
Από υπερβολικό πόνο
Τής αγάπης.
Οι πληγές ακόμα χάσκουν
Ξεδοντιασμένα τριαντάφυλλα,
Γαρύφαλλα που σκόρπισαν
Τα πέταλά τους
Στους πέντε ανέμους.
Κιλά βαλσαμέλαιου χάλασες.
Περιποιήθηκαν τα τραύματά σου
Εταίρες πολύπειρες.
Στη ραθυμία τού καφενείου
Κάπνισες το ναργιλέ
Με το βαρύ χαρμάνι,
Όμως η μνήμη κολλημένη
Πάντα μένει
Στο πρωταρχικό θαύμα.
Σαν τη γλώσσα που τρέχει
Ολοένα στο χαλασμένο δόντι
Κι αγνοεί τα υγιή,
Διαλογίζεσαι συχνά
Τη χαμένη ευτυχία
Και την απαιτείς, τη δικαιούσαι
Όπως το παιδί
Το μητρικό γάλα.
Μόνο που ο παράδεισος,
Κοσμοκαλόγερέ μου,
Είναι – για τους ενήλικες –
Αξεδιάλυτος με την Κόλαση.
Ισορροπία τών αντιθέτων.
Ακροβασία στο κενό
Τής ύπαρξης
Κάπου μεταξύ
Τής κραυγής τού νεογνού
Και τού ρόγχου τού ετοιμοθανάτου.
Στο ενδιάμεσο διάστημα,
Μία ακτίνα φωτός
Είν' αρκετή
Για να διαπεράσει
Τον αμφιβληστροειδή
Και να φτάσει μέχρι την καρδιά σου
Την πονεμένη,
Τη χαρούμενη.

Παραλία Χιλιαδούς, 30/7/2013

΄ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΖΩΗ

Η Ζωή κρατιέται με νύχια και με δόντια
Στη ράχη τών βράχων.
Δοξολογώ το Σύμπαν
Που μας επέτρεψε
Να θαυμάζουμε εδώ
Τα γαλαζοπράσινα νερά
Γευόμενα την ευωδία τών πεύκων
Στον βράχο τον θαλασσινό,
Με τη γύμνια τών θάμνων
Που φλέγονται βουβά
Στο καταμεσήμερο,
Με μια ήσυχη φλόγα οινοπνεύματος,
Χωρίς να φυραίνουν ωστόσο,
Μόνον θρέφονται με τον αιθέρα
Που τα πυρπολεί
Και τ' αναζωπυρώνει.
Αφήνομαι στο θαλάσσιο ρεύμα
Να με πάει πέρα
Στο νησάκι με τα δελφίνια
Και τους ερωδιούς,
Εκεί που η ψυχή μου
Θα βρει ανάπαυση
Από τα πάθη τών ανθρώπων.
Το καράβι που περνάει
Το λένε "Αγωνία",
Δεν έχει επιβάτη,
Μόνο φαντάσματα
Και ζωντανούς νεκρούς.
Υμνολογώ τη Ζωή
Που μας χάρισε αυτό το θαύμα.

Παραλία Χιλιαδούς, 30/7/2013

ΔΟΝΗΣΕΙΣ

Στην κλίμακα τής ομορφιάς
Το αγριολούλουδο είναι ελκυστικότερο
Γιατί πρέπει να επιβιώσει.
Στην κλίμακα τής σκληρότητας
Το γαϊδουράγκαθο είναι αδαμάντινο
Στην ευθραυστότητά του.
Στην κλίμακα τής πλαστικότητας
Το πεύκο είναι προσαρμοστικότερο
Γιατί διατηρεί το πέρασμα τών σκέψεών μας.
Στην κλίμακα τής διαύγειας
Το πουπουλένιο σύννεφο είναι εκφραστικότατο
Αφού ακολουθεί και καταγράφει
Τα παγκόσμια ρεύματα.
Στην κλίμακα τής σεισμικότητας
Το φύλο είναι ευαίσθητος παλμογράφος
Γιατί δεν αφήνει ούτε μια ματιά
Ούτε ένα άγγιγμα
Να περάσουν απαρατήρητα.
Στην κλίμακα τής θνητότητας
Ο έρωτάς σου ανανεώσιμος.
Κάθε βράδυ σβήνει και το πρωί
Ανασταίνεται.

Αγρόκτημα “Ο Παράδεισος”, 31/7/2013

ΛΙΤΟΤΗΤΑ

Το σπίτι στον Ταΰγετο
Δεν είχε ηλεκτρικό ρεύμα
Και τρεχούμενο νερό.
Όλα ήταν ανακυκλώσιμα.
Οι κοτούλες έτρωγαν
Τα περιττώματα των ανθρώπων.
Κι οι άνθρωποι έβραζαν τον κόκορα
─ πριν τον ψήσουν στη θράκα ─
Έριχναν στο ζουμί του δύο χούφτες ρύζι
Και τα αποφάγια πλάθονταν με πίτουρο
Για τις κατσικούλες
Που έδιναν το γάλα τους
Να μεγαλώσουν τα μωρά
Και να τις σφάξουν.
Ένας βασιλικός σε σκουριασμένο τενεκέ,
Καυτερή πιπεριά σ' έναν άλλον
Και γεράνια – για την κατάθλιψη –
Συμπλήρωναν το σκηνικό
Τού ξύλινου εξώστη
Πάνω από τη θάλασσα.
Τις νύχτες έβλεπες τ' αστέρια
Κι ήταν ο γαλαξίας τόσο κοντά
Που ένιωθες πλούσιος.
Αυτή την αφθονία
Την ξαναβρήκες τώρα,
Στη λιτότητα.

Αγρόκτημα "Ο Παράδεισος", 31/7/2013

ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΟΣ

Η μέλισσα γνωρίζει το μυστικό:
Ομορφιά είναι ό,τι διεγείρει
Τις αισθήσεις.
Το κάλλος, κάτι διαφορετικό:
Ανάγεται σε ιδεώδη,
Προϋποθέτει μαθηματική δομή
Κι αρμονικές αναλογίες.
Το όμορφο είν' ασσύμετρο
Και μαγικό.
Πολλές φορές προσεγγίζει το τερατώδες.
Σ' αυτή τη διάσταση που ζούμε
Ερωτοτροπούν τ' ανόμοια,
Ενώ στα ανώτερα πεδία απωθούνται.
Ίσως αυτή η θανατηφόρα *έλξις*
Να επιφέρει μακροπρόθεσμα την ομογε-
Νοποίηση
Λίγο πριν ο σπειροειδής γαλαξίας μας
Παντρευτεί τον γαλαξία τής Ανδρομέδας.
Η Φύση ακολουθεί μαθηματικούς κανόνες.
Το αποτέλεσμα είν' οργιαστική βλάστηση.
Έλλογο και Άλογο μονομαχούν
Στο χείλος τού γκρεμού μεταξύ Χάους
Κι Αρμονίας.

Οι Έλληνες γνώριζαν το μυστικό:
Να υποτάσσουν την Τύχη στην Αναγκαιότητα
Και την Αναγκαιότητα στην Τύχη,
Μηδέποτε τ' απολλώνειο και το διονυσιακό
Διαχωρίζοντας,
Όπως δεν γίνεται ν' αγνοήσεις
Τη σκοτεινή πλευρά
Τής σελήνης,
Τη Σκιά του Ανθρώπου
Που εμφιλοχωρεί μέσα στα επιτεύγματά μας
Και τα υποσκάπτει.
Αυτή η δυναμική δίνει ελεύθερο πεδίο
Στον Καταστροφέα να δράσει,
Οι δυνάμεις τού Ολέθρου
Ν' αφυπνισθούν
Κι η Πλάση όλη
Ν' αναδημιουργηθεί.
Όποιος δεν αναγνωρίζει
Αυτή την αναγκαιότητα
Τυφλός θα κατεβεί στον Άδη,
Έντρομος, επίφοβος, σκαιός,
Περίγελως για τα τελώνια και τα ξωτικά.

Αγρόκτημα "Ο Παράδεισος", 31/7/2013

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΘΕΤΩΝ

Όπως όταν γυρίζεις γρήγορα
Έναν δίσκο με όλα τα χρώματα
Τής ίριδας,
Το λευκό κερδίζεις,
Έτσι κι ο λυτρωμένος άνθρωπος
Επέτυχε τη σύνθεση τών αντιθέτων,
Ήρθη άνω τού δυισμού,
Ελευθερώθηκε από τον κόσμο
Τού Φωτός και τού Σκότους,
Πολιτογραφήθηκε στην πέμπτη διάσταση,
Όπου ήλιοι ανατέλλουν και δύουν
Κυκλοτερώς,
Ορίζοντας δεν υπάρχει,
Σφαιρική όραση,
Αγαλλίαση ψυχής
Κι ο Έρωτας είναι για το όλον,
Απ' το Άπαν εκπηγάζει,
Εις το Σύμπαν εκ-ρέει
Συνεχώς
Και αδιαλείπτως.

Χηλή, 31/7/2013

ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ανάμεσα στη στέρηση
Και στην Ελευθερία
Κούρνιασα στα βράχια
Και στις θαλασσινές σπηλιές
Έβρεξα τα πόδια μου,
Εκεί που δημιουργούσε
Ο Ευριπίδης.
Οικουρώντας στο Άγνωστο,
Με το χαμόγελο τού Κούρου
Σα σημαία,
Έθρεψα τη Σκοτεινιά
Με το φως των ματιών μου,
Εκείνο που έφερα
Από αστέρια μακρινά
Και σύμπαντα άλλα.
Το μέλλον ψαθυρόν.
Η φωνή τής κορώνης[17]
Το προλέγει.
Στο ομηρικό ψαροχώρι τής Χηλής
Που βρέθηκα να προχωρώ
Στο χείλος τού γκρεμού,
Με τα φίδια να φεύγουν τρομαγμένα
Στο πέρασμά μου,
Μελέτησα τη σκοτεινή φύση
Τής Ύλης,
Το μαύρο σιφώνι
Στην ψυχή τού ανθρώπου,
Το φωτεινό δόρυ τής ραχοκοκκαλιάς του,
Το διπλό
Και μέτρησα
Πόση ανθρωπιά
Χωράει
Στο λακκάκι τού πόθου.
Το φιλί σου αλμύρα και ιώδιο,
Ταραγμένο και γαλήνιο,
Όπως τού Αιγαίου τα θολά νερά.
Η φύση σου κυκλοθυμική
Όπως η Φύσις γύρω
Και τα σανδάλια λιωμένα,
Τριμμένα στα κακοτράχαλα βουνά
Τής θύμησης
Ενός κόσμου άλλου.
Νοσταλγώντας το αχανές,
Αναγκάστηκες
Να οριοθετήσεις
Το αχώρητο.

[17] Κορώνη ή κουρούνα: το ιερό πτηνό του Απόλλωνα.

ΔΙΠΟΛΟΝ

Χωρίς τις σαρκικές ηδονές
Δεν πιάνονται στα δίχτυα
Οι άγγελοι.
Χωρίς Νότιο Πόλο
Δεν στέκεται ο Βόρειος
Ούτε στιγμή.
Οι συσσωρευτές έχουν θετικό
Κι αρνητικό,
Οι άνθρωποι Φως και Σκοτάδι,
Το Θηλυκό εμπεριέχει το Αρσενικό,
Που το *τρυφηλόν* ενέχει.
Ελαφρά ανισορροπία
Οδηγεί στη δημιουργία.
Και το σύμπαν αναζητεί
Καινούργιους τρόπους
Για να υπάρξει.
Δια τού Χάους επιχειρείται
Η *ανάταξις* τών συναισθημάτων.
Μεγαλειώδες το Ον,
Το μή Ον ορέγεται κι εμπεριέχει.
Με αυτόν τον τρόπο εξελίσσεται
Αντανακλώντας την εκπαγλότητά του
Στον καθρέφτη τού Νάρκισσου.
Η Αχερουσία λίμνη μάς περιμένει
─ με τα βατράχια και τους γυρίνους ─
Ο Μίνως, ο Ραδάμανθυς, ο Αιακός
Ετοιμάζονται να ζυγίσουν το έχει μας
Σε *Χαο-διά-λυση* κι απεσταγμένο νέκταρ.
Ψυχοστασία.

Χηλή, 31/7/2013

ΞΕΣΤΡΟΝ ΤΩΝ ΆΣΤΡΩΝ

Σαν τον οίστρο τής Ιούς
Που την οδήγησε στην Αίγυπτο
Για να γεννήσει τον Προμηθέα,
Σαν το δηλητήριο που συνάζει
Στην ουρά του ο σκορπιός
Για ώρα ανάγκης,
Σαν την τεχνητή οπισθοχώρηση
Τού αιλουροειδούς πριν επιτεθεί,
Σαν την κάμψη τού τόξου
Πριν το βέλος εκτιναχθεί,
Σαν την μετέωρη κίνηση τού δρομέα
Πριν ορμήξει προς τα εμπρός,
Σαν τον δισταγμό του *κριού*
Πριν εκπορθήσει την *πόλιν*,
Σαν την ολιγωρία τού εραστή
Πριν πολιορκήσει το άβατον
Με πυρά και δόρατα
Ζωσμένος,
Σαν την αδιαφορία τού πυγμάχου
Πριν επιφέρει το θανάσιμο χτύπημα,

Με το *ξέστρον* τών άστρων
Ερεθίζοντας το κενό
─ αυτό τουλάχιστον που νομίζαμε κενό ─
Κερδίζεις άπειρη ενέργεια
Δωρεάν.

Αγρόκτημα “Ο Παράδεισος”, 1/8/2013

ΟΡΓΟΝΗ

Στον οργασμό τών κυττάρων
Αποθηκεύεται το φως
Τού αιθέρα,
Όταν στην άβυσσο εκτιναχθεί
Και λάμψει
Για μια στιγμή
Ως άνθος ηφαιστείου πυρρό.
Στους κρυστάλλους τών πετρωμάτων
Παγιώνεται το αθάνατο,
Απολιθωμένη ομορφιά
Συνώνυμη τής τελειότητας τού θανάτου.
Στον υποδόριο ιστό
Φυλάσσεται το χάδι σου
Και ξυπνάει τις νύχτες
Που το φεγγάρι κατεβαίνει
Πολύ χαμηλά
Και πεταρίζει στα ματοτσίνορά σου.
Στο συκώτι, στη χολή, στο πάγκρεας
Αποθηκεύεται τού έρωτα η μνήμη,
Στον θύμο αδένα τα συναισθήματα,
Στην σπονδυλική στήλη ο πυρετός
— ανερχόμενο ρεύμα και κατερχόμενο,
Φίδι που μασουλάει την ουρά του —
Ο Σκηνοθέτης “παιδί που παίζει ζάρια”
— κατά τον Ηράκλειτο —
Κι όταν δεν φέρει, για αιώνες, εξάρες
Τούς δίνει μια και τα τινάζει όλα
Στον αέρα.

Αιθέρας, ο θεματοφύλακας τής οργόνης.
Άφθονη δωρεάν ενέργεια από το Σύμπαν,
Για κάθε χρήση,
Κατευθείαν από την καρδιά τού Σχεδιαστού:
Υγεία, αφθονία, έρως, μακροζωία,
Ευδαιμονία, αγαθοημέρευση,
Τελειότητα — όσο αυτό είναι εφικτό
Στο εργοτάξιο τού υπό κατασκευήν
Δέκατου τρίτου ουρανού.

Αγρόκτημα “Ο Παράδεισος”, 1/8/2013

ΕΥΘΥΜΟΣ ΝΑΥΑΓΟΣ

Στα βαθιά νερά τής ύπαρξης
Είμαστε όλοι ναυαγοί.
Στον έρωτα κερδισμένος είν' ο εύθυμος.
Χαρούμενοι τραβάμε στον Άδη,
Υπνοβατώντας στο κενό
Ανάμεσα σε δύο εκλάμψεις
Σκοτώνουμε τον Χρόνο,
Από παιδισμό και άγνοια τών δώρων
Που μας επιφυλάσσει.
Γκρεμίζουμε τον πύργο που χτίζουμε
Με το κουβαδάκι μας στην παραλία,
Πριν σηκωθεί παλίρροια και τα έργα
Τών χειρών μας σαρώσει.
Ο Νέρωνας καίει τη Ρώμη
Από φόβο τού πυρός
Κι ο εραστής διώχνει την ερωμένη του
Από άγχος χωρισμού.

Εύθυμος ναυαγός
Ο σοφός
Ακροβατεί στα ερέβη.
Κι αν είναι να πεθάνουμε,
Ας απολαύσουμε τουλάχιστον την αναμονή
Πριν τον οργασμό τού τέλους.
Η Φύση δύο παγίδες έστησε
Για να μας ξεγελάσει,
Να έρθουμε και να παραμείνουμε εδώ,
Στη χωματερή τών διαστάσεων:
Τον έρωτα για να διαιωνήσουμε το είδος μας
Και τον θάνατο για να πυρπολήσουμε
Τα κύτταρά μας.

Οι *μεθοριακοί* (τουτέστιν: οι ποιητές,
οι τρελοί, οι ερωτευμένοι)
γνωρίζουνε
από πρώτο χέρι
το ηδονικό πλησίασμα γενετήσιου
ενστίκτου
κι αυτοκαταστροφής.

Μόνον ο σοφός,
Εύθυμος ναυαγός,
Πέρα απ' τα όρια,
Γεφυρώνει το Φόβο με την αποδοχή
Τού Αγνώστου,
Παραδεχόμενος τον Θάνατο
Ως λύτρωση,
Αναγνωρίζοντας τη Ζωή

Ως ευλογία,
Ως θείο δώρο ανέλπιστο, εξ ουρανού,
Στη χαρμολύπη καταφάσκοντας,
Ευθυτενής.

Αγρόκτημα “Ο Παράδεισος”, 1/8/2013

ΜΕ ΘΕΑ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Ξεκινώ το ταξίδι
Με τις πρώτες ακτίνες τής Αυγής.
Τα χελιδόνια καθαρίζουν τον ουρανό
Από τα έντομα.
Οι φωτογράφοι οπλίζουν
Κι οι ζωγράφοι καραδοκούν.
Η μεταμέλεια δεν έχει θέση στο Αιγαίο.
Γάτες ορέγονται φίδια.
Σκορπιοί συνάζουν δηλητήριο
Κάτω από τη βατομουριά.
Η βοκαμβύλια όσο πάει και θεριεύει
Αγκυλώνοντας τ' απλωμένα εσώρουχα.
Τρως μέλι, γύρη και καρύδια.
Αφροδισιακή διατροφή.
Τα χρόνια περνάνε γρήγορα
Και το δειλινό φτάνει λίγο πριν
Ροδίσουν οι πατάτες.
Η ψυχή πετάει προς τ' αστέρια,
Τα σεντόνια αστράφτουν από καθαριότητα
Και τα τριζόνια γλεντοκοπούν.
Μυστική η διάβαση προς την Αχερουσία λίμνη,
Την κρατάνε τα βατράχια
Κωδικοποιώντας την με τον σπασμό τους.
Εδώ κατανοείς την ολιγωρία
Τών ανθρώπων να πεθάνουν,
Να παραδοθούν στο καμίνι
Τού πυρός τού άσβεστου.
Αντ' αυτού αφήνονται νωχελικά
Στα κρεβάτια τού έρωτα
Να σπουδάσουν την ανθρώπινη φύση
Στο εργαστήρι τού Πόθου,
Από τον Φόβο μηδέποτε εμφορούμενοι.
Τι να σκιαχτεί κανείς
Μέσα σε τόση φωτεινιά;

Προτελευταίο ηλιοβασίλεμα στη Χηλή, 1/8/2013

ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Ποιος μάς βλέπει
Πίσω απ’ το Πέπλο;
Στις κουίντες
Ποιος κρύβεται;
Πίσω από την κουρτίνα
Τών προβολέων
Που μάς τυφλώνουν
Πόσοι θεατές έχουν κόψει
Απόψε εισιτήριο;
Ποιοι κάθονται στα θεωρεία,
Στους εξώστες;
Πόσα “τιμής ένεκεν” δόθηκαν
Απόψε;

- Προ πάντων να μην ξεχαστείς
  Πως είναι θέατρο
  Και με μαχαιρώσεις.
- Όλος ο κόσμος μια σκηνή.
  Ποιος μας ακούει;
  Ποιος γράφει το έργο;
  Ή μήπως αυτοσχεδιάζουμε
  Πάνω σε έναν καμβά,
  Όπως στην commedia dell’ arte;
- Μην με πνίξεις, Οθέλλο μου,
  Κι εγώ στο καπηλειό
  Μετά
  Θα σου διηγηθώ
  Περασμένους
  Και μελλοντικούς έρωτές μου.
- Είχαμε επιτυχία απόψε.
  Βροχή το χειροκρότημα.
- Ξαστεριά. Και το φεγγάρι
  Φέτα ροδάκινου.
  Θα κάνει ζέστη
  Αύριο.

Fer-forgé, 1/8/2013

ΕΥΖΩΙΑ

Συλλέγοντας εικόνες, κινήσεις,
Βλέμματα,
Συνθέτεις κάθε βράδυ
Τον παράδεισο τού Σύμπαντος Κόσμου.
Ποτίζεις τα μυρωδικά,
Τρυγάς γύρη, νέκταρ,
Συλλέγεις μέλι,
Εμπνέεσαι.
Μετά περιπατείς στα άστρα,
Γυρεύεις χορδές
Από τη λύρα τού Ορφέα,
Συνάζεις μουσικές
Και τα θηρία τής ζούγκλας
Κρατούν την ανάσα τους
Να μη χάσουν την ουράνια μελωδία,
Μετά ξαπλώνεις στα τριζάτα
Σεντόνια τού ύπνου
Και οργώνεις τα πέλαγα
Για να φυτέψεις ορτανσίες.
Κτύπος στην πόρτα. Έρχεται
Ο Καλός κι Αγαθός,
Σε παίρνει από το χέρι
Και σε ξεναγεί
Στα περιβόλια
Τής Αθανασίας.

Χηλή, 2/8/2013

ΦΩΤΑΨΙΑ

Τα βοτσαλωτά στήθη τού Κούρου,
Οι *ροδάκινοι πυγοί* τής Κόρης.
Εκλαμψία τών ζωντανών,
Φωταψία τών πεθαμένων.
Στην αγκαλιά τού πιθανού
Εκτοξεύτηκα
Κυνηγώντας το ανέφικτο.
Κέρδισα την αιωνιότητα
Τής στιγμής,
Λίγο πριν συντριβεί ο Ίκαρος
Κι έχασα τη ζωή,
Όπως την απολαμβάνουν
Οι ευτυχείς θνητοί
— με το καλαμάκι.

Τώρα δεν παραπονιέμαι.
Σπαταλώ το τελευταίο δειλινό
Ρουφώντας το ιώδες
Μέχρι να μουλιάσουν τα κόκκαλά μου,
Να μαλακώσει η καρδιά
Και να φύγω
Για εκεί που δεν έχει επιστροφή.
Σταυρωθήτω.

Χηλή, 2/8/2013

ΠΥΛΗ

Και μέσα από την υπερκόπωση
Τών αισθήσεων
Επιτυγχάνεται ο κορεσμός
Τής Ύλης.
Τότε ανοίγει η Πύλη
Προς το Αόρατο.
Γιγαντιαίες πεταλούδες
Τρυγούν την αύρα
Τού περονόσπορου.
Το αγριοκάτσικο μαρμάρωσε
Ανάμεσα σε δύο δέντρα
Στο ξερονήσι απέναντι.
Φορτηγά πλοία μεταφέρουν
Ανύπαρκτα εμπορεύματα
Για το Πουθενά.
Η πατρική περιουσία
Εξανεμίστηκε
Σε *σταλίες*
Και στα πορνεία
Τού νησιού τής Κίρκης.
Οι σύντροφοι τού Οδυσσέα
Γουρούνια για πάντα,
Πνίγουν τις ανθρώπινες
Αναμνήσεις τους
Σε κόκκινο κρασί.
Η Σοφία είναι το μόνο
Διαβατήριο προς την Αρμονία.
Τα χρυσαφικά τ' αφήνεις πίσω
Στους επιγόνους.
Ισχύς, το βαρύ οχηματαγωγό.
Κάλλος, το διαβατήριο.
Όμως, το μυστικό κλειδί:
Η Αγάπη,
Καθομιλούμενη γλώσσα
Σε σύμπαντα δεκατρία.

Χηλή, 2/8/2013

ΤΟ ΡΕΥΜΑ

Ανάμεσα στην κακοτράχαλη ακτή
Και τη βραχονησίδα απέναντι
Κυλάει το ρεύμα τού Καιρού.
Μακάριος εκείνος που μπορεί
        Να το αναστρέψει.
Μονάχα το δειλινό
— κάποια συγκεκριμένη ώρα —
Η θάλασσα γίνεται σμάλτο
Και τα ψάρια ακινητούν
Με τα μάτια γλαρωμένα.
Είναι η ώρα τού εσπερινού
Που προσεύχονται οι εκστατικοί,
Οι ερωτευμένοι
        Κι οι ποιητές.
Αυτό το θαύμα
Ηχεί στ' αυτιά μου
Σαν τον βόμβο τού αίματος
        Στην ηλιαία φλέβα,
Με το κεντρί τής μέλισσας
Χωμένο βαθιά στο μηρό σου.
Οι σκορπιοί αργοκινούνται άεργοι
Και τα φίδια μάταια αναζητούν
Τυφλοπόντικα για να χορτάσουν.
Ξεσκλίδια συννέφων ερωτεύτηκαν
Το δεντράκι τής κορυφής
Κι η μουσική από τα μεγάφωνα
Τού πλανόδιου οπωροπαντοπώλη
Με μετέφερε σε μια άλλη ακτή,
        Κάποιας μακρινής εποχής,
Παρόμοια ώρα.
                Νοσταλγία Καμιά.
        Μόνο το κενό
Τής απουσίας αισθημάτων.
Δεν θυμάμαι πια τα μάτια σου.
Μόνο τα δόντια σου.
Έλαμπαν με τον Αποσπερίτη.
Ο πλανήτης Αφροδίτη μάς περιμένει
Να μας υποδεχτεί
        Στο παρελθόν,
Σ' ένα λαμπερό παρόν
                Δίχως αύριο.
Βραδιάζει. Όμως δίψασες
        Για λίγη ακόμη μέρα.
                Αργά πια.
        Αύριο πάλι. Υπομονή.

Χηλή, 2/8/2013

ΆΜΛΕΤ

Λίγο ακόμα
Και θα σβήσει
Θα διαλυθεί
Η μαγεία.
Στα σύννεφα επάνω
Περνάει η Αργώ
Με το χρυσόμαλλο δέρας
Στο μεσιανό κατάρτι
Κι ο Ιάσονας
Ερωτοτροπεί με τη Μήδεια
Μη γνωρίζοντας πόσο επικίνδυνη
Φαρμακεύτρια είναι.
Ευλογημένη άγνοια.
Χωρίς εσέ δε θα δινόταν
Ερωτικό φιλί
Και το κορμί
Σάρκα που μαζεύει
Αλογόμυγες στον ήλιο.
Πού είσαι Άμλετ;

ΝΟΣΤΟΣ

Τα παιδιά πετάνε βότσαλα
Στο νερό από νοσταλγία
Για τη θάλασσα.

Από την αλμύρα ξεκίνησε
Η Ζωή
Και στην αλμύρα θα βουλιάξει.

Με αλάτι, κανέλλα Κεϋλάνης και μέλι
Θα ταριχευθεί
Το στερνό βουνό
Και στη βαθύκολπη τη Γαία
Θα προσαράξει
Περήφανο αντιτορπιλικό
Μιάς ναυμαχίας
Που δεν έλαβε χώρα ακόμη
Ή πραγματοποιήθηκε
Αιώνες πριν
Στην οθόνη τού Μέλλοντος.

Αρίφνητοι βαδίζουμε στη σκοτεινιά
Κι όσο το δειλινό φουντώνει
Νοσταλγία στις καρδιές μας
Το Φως στην επίφυση
Γίνεται Φάος,
Τα πνευμόνια παύουν ν' αναπνέουν,
Βγάλαμε βράγχια
Και σπεύδουμε ευθυτενείς
Ν' ανταμώσουμε
Την προαιώνια
Γαλήνη.

Αλίανθος, 7-8/8/2013

Η ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Η Παράδεισος
Είναι γένους θηλυκού.
Η ευτυχία επίσης.

Όταν μετά από μιά
Καταιγίδα
Βρεθείς στο Σείριο
Να κοιτάς τον Γαλαξία
Με ανακούφιση,
……
Τότε νιώθεις για μια στιγμή
Ότι μπορεί και να μην ξαναχρειαστεί
Να βρεθείς
Στο μάτι του Κυκλώνα,
Ότι η Τύχη
Θα είναι ευγενική μαζί σου
Κι ότι η Ανάγκη
Θα βρει άλλα θύματα
Να ρίξει στα καζάνια
Τού Τιτανικού
Πριν βουλιάξει.

Το Έρεβος
Δεν ρίχνει άγκυρα εδώ.
Η ματιά καθαρίζει.
Η καρδιά χαλαρώνει.
Το πνεύμα αδημονεί
Να βιώσει κι άλλη γαλήνη.
Η ψυχή αναπαύεται.
Η χαρά τής Ύπαρξης
Σε όλο της το μεγαλείο.
……
“Η Ζωή είναι όμορφη”,
Αναφώνησα.
Και ως *Βίοτος*
Κι ως οικοδέσποινα.

Μάτι, 9/11/2013

ΕΔΕΝΤΙΑ

Στο μπαλκόνι τού Ήλιου
Αντάμωσα
Τα ξωτικά τού ελέους.
Ο βασιλικός αναθάρρησε
Κι η γέρικη ελιά
Έβγαλε έναν αναστεναγμό.
Στο μπαλκόνι τής θάλασσας
Άκουσα τα βότσαλα
Να στρογγυλεύονται
Στο κύμα,
Οίδα αρίφνητες μουσικές
Και το εκκρεμές τού Κόσμου
Κινήθηκε γρήγορα
Για χάρη τής ευφωνίας
Τών ενσαρκώσεων
Ενός πτηνού
Πριν γίνει φίδι
Και δράκοντας πυρρός
Για να καταλήξει φάλαινα
Κι έπειτα μαέστρος
Στην κρατική ορχήστρα
Τής Εδέντια.

Μάτι, 11/8/2013

ΘΕΩΣΙΣ-ΘΕΑΣΙΣ

Η θάλασσα
Εικόνα και στίχος
Το τείχος τών προκαταλήψεων
Διαβρώνει…

Τόσο δύσκολο λοιπόν
Είναι να γίνεις άνθρωπος;
Μόνο μία στιγμή
Πριν από το τέλος
Κοιτάς τον ήλιο
Να στραφταλίζει
Στη θάλασσα
Κι είσαι ευγνώμων
Που μοιράστηκες
Αυτό το θαύμα
Με τη Γη και τ’ άλλα
Ζωντανά.
Μέχρι τότε Φόβος,
Ανασφάλεια, Κόπος
Ατελείωτος,
Γόος αστείρευτος,
Ορυμαγδός τών αισθήσεων.
Τώρα *απλότης*.
Το κύμα που έρχεται
Παγώνει στον αφρό.
Τίτλοι τέλους.
Την ταινία
Θα δούμε
Στη βιβλιοθήκη
Τού Σείριου.
Στα *ακασικά* αρχεία
Ανοίγουμε το βιβλίο
Τής Ζωής
Για να αποθαυμάσουμε
Το έργο τών χειρών μας.
Έκπληξη: είμαστε
Ακόμα στο Άλφα.
Η πρώτη σελίδα κενή
Από τη μέση και κάτω.
Γράφτηκαν μόνο
Πέντε γραμμές.
Τόσες θυσίες,
Βάσανα, δοκιμασίες,
Τριγμοί, στερήσεις,
Αναστεναγμοί,
Ενσαρκώσεις
Επί ενσαρκώσεων,
Για πέντε γραμμές;

Μετεξεταστέοι.
Στο σχολείο
Τής Γαίας
Θα επιστρέψουμε
Γενναίοι
Και νουνεχείς.

Μάτι, 11/8/2013

ΓΛΥΠΤΗΣ ΧΡΟΝΟΣ

Τα στοιχεία τού αέρα, της γης, του νερού και τής φωτιάς, με τη συνεργασία βεβαίως τού αιθέρα είχαν κάνει και πάλι το θαύμα τους. Η παραλία που γνωρίζαμε τόσο καλά πέρυσι ήταν τώρα αγνώριστη. Μόνο το μαύρο λιθάρι έμενε ίδιο, αποστεωμένος προϊστορικός μετεωρίτης που πέφτοντας με βία στη γη φλεγόμενος θα είχε εξαφανίσει για αιώνες τη ζωή τριγύρω. Στο βάθος πέρα μακριά το νησάκι τού Πατρόκλου φαινόταν αναλλοίωτο – αλλά μόνον εξ αποστάσεως. Ο Χρόνος Γλύπτης είχε κάνει το θαύμα του: κατολισθήσεις, κύματα βουνά, αέρηδες, πυρ εξ ουρανού και τα πεταμένα τσιγάρα των περαστικών που απαξίωσαν να τα σβήσουν… είχαν μετατρέψει το γνωστό μας καταφύγιο σε νέα γη. Ακόμα και οι άνθρωποι δεν ήταν ίδιοι. Πέθαναν ή μετακόμισαν αλλού. Τους έφαγε η μαύρη μαρμάγκα της Κρίσης ή της τηλεόρασης. Μόνο ένας περυσινός βιομήχανος περιφερόταν *σαλός* με μακριά γενειάδα που κάλυπτε την υπερμεγέθη κοιλιά, είχε τατουάζ με δράκους και φτερά στο φαλακρό κεφάλι, ενώ ο λιπόσαρκος ψωριάρης σκύλος του έπειθε τους περαστικούς να τον ελεήσουν. Μην φανταστείτε πολλά: πεντάλεπτα και δεκάλεπτα. Κι αυτός ενθουσιασμένος έβγαζε πύρινους λόγους για το τέλος του Κόσμου. Όταν βούτηξα στο νερό βρήκα βράχια εκεί που μόλις λίγους μήνες πριν ήταν άμμος κι η άμμος είχα καλύψει σαν σεντόνι τις δύσβατες περιοχές με τους μυτερούς ογκόλιθους. Τίποτα δεν ήταν πλέον το ίδιο. Μα κι εμείς δεν ήμασταν πια οι ίδιοι. Χωρισμένοι, αδιάφοροι, παθητικοί, ένα βήμα πιο κοντά στην εντροπία που θα μας κατακλύσει, δύο στροφές πιο μπροστά στο θάνατο. Μείναμε να δούμε το φεγγάρι ν’ ανατέλλει πάνω από την ουρά τού Υμηττού προς το Σούνιο. Ποιος ξέρει αν θα το ξαναβλέπαμε του χρόνου; Ακόμα και το μαύρο λιθάρι θα σαρωθεί κάποτε, θα τριφτεί από τη μανία των κυμάτων. Κι ο Ουρανός πεθαίνει.

Μαύρο Λιθάρι, 25/8/2013

ΊΜΕΡΟΣ ΑΝΗΜΕΡΟΣ

Από αγάπη χόρτασα.
Γιατί την είχα μέσα μου.
Διέθετα ανεξάντλητα αποθέματα.
Αναγκάστηκα.
Για να επιβιώσω.
Ν' αγαπιέμαι
Από μόνος μου.
Τραγικό;
Δε νομίζω.
Δραματικό;
Ίσως. Ας μην υπερβάλλουμε.

Τον πόθο πόθησα μόνο.
Του άλλου για εμένα.
Τον πόθο μου για τον άλλον.
Ίμερος ανήμερος.
Λέων και τίγρης συνάμα.
Λυγξ και γάτος Βομβάης
αυτούς με την παχιά ουρά
σα σκίουρους και τα χρυσά μάτια.
Μαύρο του κάρβουνου.
Μόνο τα δόντια λαμπυρίζουν
Στη φωτογραφία.
Έτοιμα να κατασπαράξουν
Και να σπαραχθούν.
Όμως ήρθε μια μέρα που ο πόθος
Για τους άλλους καταλάγιασε.
Ίμερος ήμερος.
Ήρεμος ενατένισα τη θάλασσα
Του δειλινού,
Ένιωσα τη φουσκονεριά της
Κι ήταν αυτό καλύτερο
Κι από τον οργασμόν ακόμα.
Τα αποθέματα αγάπης παραμένουν
– τι λέω; – πολλαπλασιάζονται.
Ικανά να θρέψουν όλους τους
Πεινασμένους της γης.
Για τον πόθο, ποιος νοιάζεται πλέον;
Ήταν όμως ένα κλειδί για την αιωνιότητα.
Τώρα αναμένω την *εκπαγλότητα*.
Αργεί.
Θα έρθει.
Είναι πάντα συνεπής. Τηρεί τις υποσχέσεις της.
Ίδωμεν.

ΈΞΟΔΟΣ

Τέλος τής ποίησης.
Τέλος τής μοναξιάς.
Ας αρχίσει η μουσική!
Το μέλλον μια *σφύρα*
Και δύο *άκμονες*.
Ανατολή
Πάνω απ' το χρυσό βουνό
Με τ' αστέρια.
Ο Αυγερινός και η Πούλια
Συνάζουν καλεσμένους
Στο γάμο
Φωτός-Σκότους.
Αρμονία.
Ισορροπία τών Αντιθέτων.
Ισχύς.
Κάλλος.
Σοφία.

Μάτι, 10/8/2013

ΑΝΑΣΑ

Σαν τον αέρα
Που φυσσά ανάμεσα
Από τις καλαμιές,
Η ανάσα σου.
Με την αγωνία εκείνη
Της τελευταίας αναπνοής.
Το επέκεινα σε περιμένει.
Έβγαλες εδώ και καιρό
Το φρουρό στη στέγη.
Οι φρυκτωρίες
Έτοιμες ν' ανάψουν
Κι η νεκρική πυρά
Με τα φασκόμηλα
Και τους κατιφέδες
Παλέψαμε το θηρίο
Μέσα μας.
Τώρα ο *δαΐμων*
Αφηνιάζει
Που χάνει τη στέγη του.
Ο ξενιστής ξαναγυρίζει
Στην Εστία.
Ο Οδυσσέας
Κουράστηκε να τρυγάει
Το γάλα
Από ξένες αγκαλιές.
Και το ερπετό
Της σπονδυλικής στήλης
Πισωπατεί
Ορθοπλωριάζει
Διχογνωμεί
Περιδρομιάζει
Πηλαλεί
Τηλώνεται
Ορθοστατεί
Πεδικλώνεται.
Ποτέ δεν φαντάστηκα
Ότι ο θάνατος
Θα ήταν τόσο μεγάλη
Ανακούφιση.
Κάποιος να ενημερώσει
Τον εσμό τών βροτών
Που δειλιάζει
Γυρεύοντας στην Ύλη
Τη λύτρωση,
Ζητιανεύοντας για μια ακόμα
Ανάσα,
Δανεική
Από τα ξωτικά τού ελέους.

Μόνο που η χάρη
Θέλει αντίχαρη.
Κι η αγωνία τών όντων
Μέσα στο συγκρητισμό
        Τών χρωμάτων,
Στην πλακόστρωση
        Τών κρηπιδωμάτων
Αποφαίνεται
        Δακρυσταγής.

Αγρόκτημα Κ. Κ., 30/9/2013

ΖΩΗ

Αγαπώντας γεννήθηκα
Κι από μίσος δεν κατέχω.[18]

Αθορύβως οι φοίνικες
Ανεμοδέρνονται
Πίσω από τα κρύσταλλα
Τού παραθύρου.
Κι εσύ φυλακισμένος μια ζωή
Στο φόβο να μη χάσεις
Τα υπάρχοντά σου,
Το πολυτιμότερον όλων
Απώλεσες:
Τη Ζωή την ίδια.
Κρατήθηκες να μην
Περάσεις μέσα από τη φωτιά
Και τα ξίφη στο θηκάρι
Ασφαλισμένα.
Τώρα αναζητάς τον άνεμο
Και τον Ιαπετό καλείς
Να δώσει τόπο στην οργή σου
Που κλείδωνε ασφυκτικά το Έρεβος
Στα κενά τών κυττάρων,
Μέχρι που το Σκοτάδι μέσα σου
θέριεψε
Και μ' έφοδο κατέλαβε
Τα προπύργια τών ζωτικών οργάνων.
Τώρα τι να κάνεις
Τα πέντε στοιχεία;
Ποιον θεό καλείς
Για να σε σώσει;
Αμετανόητος
Πορεύεσαι στο Θάνατο
Νουνεχής
Με την πίκρα
Τού χαντακωμένου Χρόνου
Στα χείλη τα στυφά…

Όμως η Ζωή
Κατοικοεδρεύει ήδη αλλού
Και τα στήθη τών τολμηρών
Πυρώνει.

Αμπελόκηποι, 2/10/2013

[18] Παραφράζοντας την «Αντιγόνη» του Σοφοκλή.

ΜΠΟΥΡΕΙΚ: Αέναος Ροή Αιθέρος

Πίσω από τα φαινόμενα
Υπάρχουν προγράμματα εν εξελίξει,
Μαθηματικές εξισώσεις
        Σε εφαρμογή,
Ιδέες σε πλήρη ανάπτυξη,
Ορυμαγδοί ανανέωσης κυττάρων
Ανεξαρτήτως διακρίσεων.
Ως ο Θεός να παίζει ζάρια
Και να ευνοεί τον εαυτό Του,
Σκακιστής που κινεί
Τα άσπρα και τα μαύρα πιόνια
        Αμερολήπτως.
Κι ο Χρόνος ρίχνει τα ζάρια του
        Και μας ανακυκλώνει
Σε Φως και Σκότος
        Απηυδισμένους.

Χηλή, 19-20/10/2013

ΤΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Βρήκα την υπομονή να ξεπεζέψω
Μετά από εβδομήντα χρόνια
Πορείας. Από τότε που ενθυμούμαι
Τον εαυτό μου παλινωδώ
Μεταξύ βουλήσεως και
Ανασχέσεως. Τώρα όμως ήγγικεν
Η ώρα να γυρίσω φύλλο, ν' αλλάξω
Συμπεριφορά κι οι τροχιές
Τών άστρων θα ταραχτούν
Κι οι κομήτες θα χάσουν το δρόμο τους,
Τα πεφταστέρια θα τρελαθούν
Πάνω από την κόμη την ξεμαλλιασμένη
Της προδομένης κόρης
Που άκουσε το άλογο
Να τρέχει μακριά
Μέσα στη νύχτα,
Αφήνοντας το στάβλο έρημο,
Το άχυρο ακόμα ζεστό
Στο άγγιγμά της.
Είπε να περάσει τη νύχτα εκεί
Κι αύριο βλέπουμε.
Το αίμα της θα τρέξει ζεστό
Στα κοράλλια τού βυθού
Κι οι γοργόνες θα νεκροστολίσουν
Τα μαλλιά της
Με βρύα και βολβούς ματιών
Από τις αδειασμένες κώχες
Τών πειρατών.
- Τα θησαυροφυλάκια του πόθου
Αδειανά.
Και τι να την κάμεις τη ζωή
Χωρίς σημαία;
- Η ζωή είν' αξία αφ' εαυτής.
- Μπορούμε να γαντζώνουμε
Τα πλοκάμια μας στο βράχο
Το θαλασσινό, με πείσμα.
- Χωρίς αγώνα κι αγωνία
Δεν γνωρίζω πώς να ζω.
Γι' αυτό σάς εγκαταλείπω.
- Φύγε λοιπόν εσύ για
Την χιονισμένη βουνοκορφή
Τού Παρνασσού
Κι άσε εμάς εδώ ν' αργοπεθαίνουμε
Στα μουχλιασμένα νερά τού βάλτου.
- *Ο καθείς εφ' ω ετάχθη*.
- Ο καθένας εκεί που *προσπορίζεται*
Τα προς το ζην.
- Άλλο ζωή άλλο βίος.

- Τη *βιοτή* δειλά ξεψαχνίσαμε
κι έμεινε τώρα το κόκκαλό της.
- Τον αέρα λαίμαργα αναπνεύσαμε
κι απέμεινε τώρα η νοσταλγία
τών ανέμων στην αποκρυσταλλωμένη
οροσειρά.
Οι κέδροι κεχριμπάρι.
- Και μέσα τους κολυμπάμε
Σαν τ' απολιθωμένα έντομα
Που αγνοούν την παγερή ακινησία…
- … θανάσιμη.

Αγρόκτημα Κ. Κ., 21/10/2013

Ο ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ

- Τίποτα δεν ζήτησα για τον εαυτό μου.
Λησμόνησα την ακινησία τών άστρων,
Φαινομενική αναστήλωση τού πασιγενούς.

- Μια ήσυχη αγωνία
μάς κατέλαβε αίφνης,
όπως όταν έχεις χάσει
το πλοίο τής γραμμής
Χαλκίδα-Σείριος
Και θαρρείς πως σε λησμό-
Νησαν σ' αυτή τη
Γλυκόπικρη γωνιά
Με τη χαρμολύπη
Στα χείλη
Τα σκαμμένα από την αλμύρα
Ενός φιλιού που δόθηκε
Και δεν δόθηκε,
Μιας και ήταν πιότερη
Η ανάγκη να κρατηθούμε
Στο κενό
Παρά να γνωριστούμε.
Τώρα προέχει η επιβίωση
Σ' αυτή την αφιλόξενη πέτρα
Με τα σαμιαμίδια
Και τις νωχελικές χελώνες
Που τρώνε βρύα
Και συναγωνίζονται τα βατράχια
Στη *μυοκτονία*.
Πλήττεις, μα δεν σ' αφήνει
Να καταπέσεις
Ετούτη η ήσυχη αγωνία
Που σε κατέλαβε
Παρευθύς.

Κύμη, 25/10/2013

ΠΕΥΚΟΔΕήΣ

Η περιπλάνηση τής αδέσποτης
Ματιάς σε δρυμούς και
Πελάγη, κάτω από τη
Σκέπη τών άστρων, ένευσες
Στους δικούς μας
Εκεί έξω και συγκατένευσαν
Εις το αίτημά σου *δια*
Επάνοδον εις τα πατρώα
Εδάφη τής Ανδρομέδας,
Εκεί που ο χρόνος στάζει
Γλυκύς, αμβροσία και νέκταρ
Από τους καρπούς τής
Αειθαλλούς νιότης. Παράδεισος. Η
Νήσος τών Μακάρων μάς
Περιμένει με το πέρας κι αυτής
Τής αποστολής. Αρμονία στον γαλαζο-
Πράσινο πλανήτη βασιλεύει και πάλι.
Τέλος μαραθωνίου. Αγώνας δρόμου για την
Επικράτηση τών άστρων. *Νεοπαγής*
Κατατάχθηκες, μέλισσα τρυγητής.
Ωφελήθηκες *τα μάλα*.
Καλύτερος από το τέλειο δεν γίνεται.
Ξεκουράσου τώρα.
Τρέχουσα αποστολή: στο πυρ
Το εξώτερον, αντιπαλεύ-
Οντας τις δυνάμεις τού Σκότους,
Αγώνας καλός υπέρ τού
Παναγάθου. Στους δυνατούς
Ελεημοσύνη. Των αδυνάτων
Επιβράβευσις. Αιώνων
Η σποδός τα βλέφαρα νοτίζει.
Συνεπής εις τα ιδανικά
Σου γύρισες από τη μάχη
Θριαμβευτής. *Νενικήκαμεν!*

Αγρόκτημα Κ. Κ., 25-26/10/2013

ΦΩΤΙΣΗ

-Ένα δειλινό στον Κιθαιρώνα
Δωδεκάτη επέτειος τού θανάτου μου
Ψαρεύοντας πάνω από τα σύννεφα
Μωρά γαϊδουραγκάθων…
-Το Φάος το πρωταρχικό
Βρήκε δρόμο μέσα από τη
Μαύρη ύλη κι ενέργεια
Κι επιβεβαίωσε
Την παράταση
Τής θητείας σου
Στη Γαία.
Ανέλαβες πλήρως
Τις ευθύνες
Και τις δυνάμεις σου
Και προχώρησες
Ευθυτενής
Στο μέλλον.
Η θεραπεία τού πλανήτη
Προέχει
Κάθε εγωισμού
Και ματαιοδοξίας.
Ο έρωτας
Μια ψευδαίσθηση,
Γενεσιουργός δύναμη
Τού σύμπαντος κόσμου.
Η συντροφικότητα
Απαραίτητη
Η φιλία πολύτιμη
Όσο για τον θάνατο,
Εκεί πορεύεται κανείς
Ασυνόδευτος
Από τους γήινους
Στο άρμα τού Φαέθοντα
Περικυκλωμένος
Από φλόγες
Ουρανίου πυρός.
Δεν χρειάζονται αποχαιρετισμοί.
Θα συναντηθούμε,
Εκεί που το Φως
Ανατέλλει και δύει
Κυκλοτερώς.
Μη φοβηθείτε το σκοτάδι,
Αδελφοί μου.
Είναι ο ζητιάνος
Τού Φωτός.
Και το Φάος
Μοναδική τροφή
Κι απαντοχή μας.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ

Η απιστία τών τοπίων:
Φεύγουν πριν προλάβουμε
Να τους πούμε
Πόσο τα αγαπάμε
Πώς δεθήκαμε μαζί τους
Κι ότι δεν μπορούμε
Να ζήσουμε χωρίς
Να τα κοιτάμε στα μάτια
Για πάντα.

Κι εκείνα φεύγουν
Ξωπίσω μας
Παραμένοντας ακίνητα.

Βράχων ηρεμία.
Το μόνο που χρειαζόταν
Ήταν να ριζώσουμε.

“Πέτρα που κυλάει
Ρίζες δεν πιάνει”,
Έλεγε η γιαγιά Αγγελική.
Κι εμείς μείναμε στην πρώτη
Δημοτικού
Να αποθαυμάζουμε τι λένε
Τα βιβλία.

Φλώρινα, 19-22/11/2013

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΣΙΓΑΛΙΑΣ

Βλέπω ανθρώπους να τρέχουν
Σα νευρόσπαστα
Με το στιλέτο τής βιασύνης
Στα μάτια.
Τα νύχια τους αιμορραγούν.
Πόδια που πυορροούνε.
Κι εγώ μοιάζω σα να έχω
Ξεφύγει από τον κύκλο.
Χιλιάδες βελόνες
Διαπερνούν το κενό
Εκεί που ήταν κάποτε τα κύτταρά μου.

Στο μεσοδιάστημα
Τής σκέψης
Αδιόρατο αεράκι
Φυσά
Και μας στολίζει
Με την αμεριμνησία
Τών πάγων
Από μια άλλη ζωή
Χαμένη στο κυνήγι
Πόθων ατελέσφορων
Με μια ροπή προς τη μοναξιά,
Προς το Υπερπέραν.

Τώρα που είμαι στην Άλλη Πλευρά
Και το νιώθω,
Το διαισθάνομαι
— πείτε το όπως θέλετε —
Βλέπω τη θάλασσα
Παγωμένο κρύσταλλο
Τους φοίνικες ν' ακινητούν
Και τους ανθρώπους
Αγάλματα ξεκουρδισμένα…
Υπερτονισμένα τα φρύδια
Κι εκείνη η αγωνία στο βλέμμα
Να προλάβουν…
- Τι;
- …να σκοτώσουν το Χρόνο,
Να σπρώξουν τη μέρα,
Να ξεγελάσουν τον εαυτό τους,
Να κληροδοτήσουν θλίψη
Στα παιδιά τους.
Κι όμως, η χαρά τής ζωής
Είναι διάχυτη. Μόνο που τώρα
Από εδώ δε μπορώ να
Συμμετάσχω στο πανηγύρι.
- Χορός… Μουσική… Φύγαμε.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΗ

- Από το φως *κατερχόμεθα*
Και εις το φως επιστρέφουμε
Νουνεχείς,
Εμπλουτισμένοι
Από τη θητεία μας στην Ύλη.
Και μην ακούτε εκείνους
Που μιλάνε για το Τίποτα
Και το Μηδέν.
Μπορεί να αφορά
Απλώς και μόνον
Τους ίδιους…
Είναι μεγάλα τα μυστήρια τού κόσμου
Αρίφνητα
Δυσθεώρητα,
Απροσπέλαστα
Για το ανθρώπινο μυαλό.
Γι' αυτό έρχεται κι ο Θάνατος
Να μας ξεκουράσει,
Δίδυμος αδελφός τού Ύπνου
Και μοίρασμα τής μοναξιάς στα δυό:
Το εγώ και το είδωλό του.
Ψηφίδες είμαστε, νότες βροχής
Στις *υπερχορδές*
Τού *σύμπαντος*,
Αυτής τής *κυψελίδας*
Που δεν είναι, βεβαίως, ορφανή,
Αλλά συμμετέχει μαζί με τις άλλες
δώδεκα αδελφές της
στην *κυψέλη τής Δημιουργίας*.
Η δέκατη τρίτη πλάθεται
Από τα πάθη και τους κόπους μας.
Τα λάθη προσμετρώνται,
Αλλά ακυρώνονται
Από μιας στιγμής μεταμέλεια.
- *Συγχωρετήθωσαν* οι στιγμές σου
Όλες!

Πρωτοχρονιά τού σωτηρίου έτους 2014. Τέλος κι Αρχή.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟ 2013

Φωτεινή σήραγγα προς την Ελευθερία με την εικόνα του Χριστού ως φάρο. Ο Mahavatar Kriya Babaji ομιλεί: *«Αγάπη για τον φτωχό. Ελεημοσύνη για τους* πλουσίους τώ πνεύματι*. Φροντίδα για τους αδυνάμους. Υπεράσπιση των αδικημένων. Ανιδιοτελής μεταλαμπάδευση τής Σοφίας που ξεκινάει από την καρδιά και καταλήγει στο μυαλό ως Γνώση. Ας μη υπερεκτιμάμε την επιστήμη και την τεχνολογία. Το σωματίδιο του θεού είναι η* φιλοπερίεργη αγάπη*, η ανήσυχη διαρκής ενεργός φιλανθρωπία, το Έρεβος που επιθυμεί να φωτιστεί, η ανασφάλεια που οδηγεί στο καταφύγιο του Ανέσπερου Φωτός, η αγωνία που καταλαγιάζει στο ήσυχο λιμανάκι της Ελπίδας, στον γαλήνιο αιγιαλό της Μεγάλης Μητέρας Γαίας, που τα πάντα υπομένει, καλοδέχεται όμως* πάντα *τα παιδιά της. Ο συμπαντικός προαιώνιος ρυθμός είναι κοσμικός και ουδέτερος, ανέγγιχτος από την ανθρώπινη αμφιβολία. Ο σκεπτικισμός που ανάγεται στην ελεύθερη βούληση, η οποία δόθηκε στο ανθρώπινο ον ως δώρο και χρησιμοποιήθηκε συχνά ως όπλο ατομικισμού και αλαζονείας, έχει προβλεφθεί ως δραματική νότα, ως βαρύ ημιτόνιο στην αρμονική κυματομορφή του Σύμπαντος. Η αγωνία για το Φως τής* ανωθρώσκουσας *ανθρώπινης ψυχής είναι ελπίδα και μοίρα όλων των όντων. Το πείραμα «Γη» σχεδιάστηκε για να δώσει διέξοδο στην υπερχειλίζουσα δημιουργική ενέργεια και τώρα η «πυρκαγιά» της θείας εμπνεύσεως έχει πλέον μεταδοθεί στο δάσος της σκοτεινής-«μαύρης»* υλο-ενέργειας*, αφού όλα πυρακτώνονται για να επιστρέψουν στην Εστία, στο Κοσμικό Ωόν, από το οποίο ξεκίνησαν άπαντα»…*

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΣΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ – «Τα μαύρα φώτα»
Μια σκέψη ανάμεσα σ' ένα ποίημα

Εισήγηση του Κωνσταντίνου Μπούρα στο FESTIVAL DASEIN 4-8 ΜΑΙΟΥ 2011

Η «αέναη επιστροφή» που οραματιζόταν ο Νίτσε, θα μπορούσε να είναι εφιαλτική για μερικούς ανθρώπους που συναντάνε τον βιαστή ή τον δηλητηριαστή τους, ξανά και ξανά, μέσα στους αιώνες, στους ατέλειωτους (;) κύκλους των ενσαρκώσεων σε αυτόν τον γαλαζοπράσινο πλανήτη Γαία, που φαίνεται από ψηλά σαν Κήπος της Εδέμ, όμως όταν βουλιάξεις μέσα του, ε, τότε όλο το έρεβος και τα βασανιστήρια της Κόλασης που επινόησαν οι γήινοι, δεν μπορούν να συγκριθούν με τα μαρτύρια που περνάει η ψυχή, μέχρι να αποδημήσει επιστρέφοντας στην Εστία της, για να ξαναέρθει σε αυτόν τον βούρκο των αισθημάτων, υπακούοντας ποιος ξέρει σε ποια επιθυμία της για συντριβή κι αυτοταπείνωση, ή ίσως σε κάποιον αδήριτο συμπαντικό νόμο της αιτίας και του αποτελέσματος.

***

Τα μαύρα μέσα
Φώτα λάμπουν
Με την ησυχία των πυρωμένων
Κάρβουνων
Που πάνε
Να ξεθωριάσουν…
Κι εσύ ανησυχείς διαρκώς
Για το αύριο
Ενώ το τώρα σού διαφεύγει.

Γι' αυτό δεν πρέπει να δίνουμε ιδιαίτερη σημασία στο περίφημο «εγώ», στο άτομο και στην υποτιθέμενη αξία του, αρχές πάνω στις οποίες έχει οικοδομηθεί το σύστημα που το βλέπουμε τώρα έντρομοι να καταρρέει μπροστά στα μάτια μας. Κάθε ένας από εμάς «είναι» πολλοί: και ο φονιάς και ο σκοτωμένος, και ο βιαστής και η βιασμένη, και ο δηλητηριαστής και ο δηλητηριασμένος, κι ο ακρωτηριαστής και η ακρωτηριασμένη. Αν πιστέψουμε τους αρχαίους σοφούς, με πρώτον και καλύτερο τον «θείο» Πυθαγόρα, αν ακούσουμε τον αφορισμένον από την εν Τρούλω Σύνοδον Ωριγένη, και όλους τους αμύντορες των ανατολίτικων θρησκειών, θα συνειδητοποιήσουμε ότι όλος αυτός ο ντόρος που κάνουμε για το «τώρα», όλη αυτή η υπεράντληση φυσικών πόρων, αυτή η βουλιμία ηδονικής κατανάλωσης των πάντων λες και δεν θα υπάρχει αύριο, δεν θα υπάρξει ποτέ «αύριο» για κανέναν, αυτή η εσχατολογική μανία για την «Αποκάλυψη» γεννά – φυσικόν είναι και επόμενον – τα σημεία και τα τέρατα που κατατρύχουν το συλλογικό φαντασιακό της περίτρομης ανθρωπότητας κατισχύοντας της γαλήνιας ενατένισης του κόσμου και των φαινομένων του.

***

Ο ήλιος έξω λάμπει
Πάνω από τη ξεδοντιασμένη
Ακρόπολη,
Τα κύματα στο Σούνιο
Μετρούν και χάνουν
συνεχώς
Τον αρχέγονο ρυθμό τους,

Περπατώντας ποιητικά στα αρχαία μνημεία της Ελλάδας – και όχι μόνον: στο Μεξικό, στην Αίγυπτο, στην Ιορδανία, στη Μάλτα, στο Στόουνχετζ, στο Μπαθ, στη Συρία, εκεί που εκτεινόταν η αρχαία Μεσοποταμία, στην Τροία, στον Άσσο της Ιωνίας, στα κομψότατα οικήματα των «τρωγλοδυτών» της Τυνησίας κι αλλού – διαλογίζομαι, κινούμενος, για το ρήγμα εκείνο στο χωροχρονικό συνεχές, απ' όπου βλέπεις πίσω από την ψευδαισθητική επιφάνεια τού καθρέφτη το «όντως ον», την χαμογελαστή και αυτάρκη εκείνην οντότητα, που κάθεται ήσυχα και όμορφα στο στασίδι της κι ατενίζει με το θλιμμένο ανθυπομειδίαμα των Κούρων – ή των Κορών, αν προτιμάτε – τη φασαρία που κάνουμε, τον ντόρο που δημιουργούμε περί το άτομό μας, τις καταστροφές στις οποίες επιδιδόμαστε προκειμένου να δρέψουμε μία στιγμή, μια τόση δα παροδική στιγμή πομφολυγικής ικανοποιήσεως του τέρατος της ματαιοδοξίας, δίνοντας «γην και ύδωρ» στο κτήνος του Φθόνου, που καταλύει κάθε συνεκτικό ιστό του σύμπαντος κόσμου.

****

Οι πεταλούδες γεννιούνται
Και πεθαίνουν στη Βραυρώνα,
Πριν προλάβουν να μετρήσουν
Με τα φτερά το έχει τους,
Στην Ελευσίνα τα μηρυκαστικά
Αναχαράζουν καρπούς
Και ξεχασμένες μελωδίες ψαλμών,

Στο Αμφιαράειο Ωρωπού, περνώντας μιαν ολόκληρη Κυριακή ανάμεσα στα θλιβερά ερείπια μιας γνωστικότητας αλλοτινής, επιχειρώντας να ακραγγίξω κάτι από τη θεραπευτική δεξιότητα του μάντη Αμφιάραου, έφθασα στο αρχαίο θεατράκι που διατηρεί ένα μέρος του σκηνικού οικοδομήματος και μερικές κερκίδες. Στην πρώτη σειρά, στην «προεδρία» όπως λέμε εμείς οι θεατρολόγοι, σώζονται κάποια μαρμάρινοι θρόνοι που κάποιοι «επίσημοι» της εποχής εκείνης ανάπαυαν τις μεταξωτές έδρες τους. Πριν προλάβω όμως να καθήσω, άκουσα μια κραυγή από ψηλά. Κοίταξα προς τα πάνω, όμως η προχωρημένη μυωπία μου και η αντηλιά με εμπόδιζαν να δω. Μέχρι που άνοιξα το λεγόμενο «τρίτο μάτι» του Κύκλωπα, ή «τα μάτια της ψυχής» για να το πω πιο ψευδο-ποιητικά και είδα: τρεις βασιλικοί αετοί, «του Δία» θα ήθελα να φανταστώ, διέτρεχαν έναν τέλειο κύκλο σε τεράστιο ύψος πάνω από το γυμνό κεφάλι μου. Ξαφνικά, μετέφερα την κινηματογραφική κάμερα της συνείδησής μου στο μάτι τους (δεν λέω στα μάτια τους, γιατί αντίθετα από τους ανθρώπους τα πτηνά λειτουργούν συλλογικά) και «είδα» το τοπίο από ψηλά με το μυρμήγκι του υλικού μου φορέα να βελονίζει τη γη με την αλεξικέραυνη αυθάδειά του. Τότε κοίταξα με ανησυχία τον ουρανό, να δω αν έρχονται σύννεφα, γιατί φοβήθηκα ότι κάποιος κεραυνός (όχι απαραιτήτως του Δία – αφού δεν υβρίζω ποτέ τους αθανάτους) θα εύρισκε εύκολη δίοδο μέσα από το κορμί μου για να φορτίσει τη γη με τη θρασύτατη ηλεκτρική μανία του. Όμως η μέρα ήταν ηλιόλουστη, κάποια μακρινά Σύννεφα ήταν τόσα λευκά, σαν αυτά που πάνω τους ξεκουράζονται οι άγγελοι στους πίνακες της Αναγέννησης, που ξαναγύρισα στο φτωχό μου όνειρο, ξανάπιασα τον μίτο του ιδιότυπου διαλογισμού από εκεί που τον είχα αφήσει (βλέπετε πόσο δύσβατος είναι ο δρόμος του ενσαρκωμένου όντος προς τη σοφία) και προσπάθησα να αναπαραστήσω στην οθόνη του μυαλού μου το συγκρότημα των ιερών σε κάτοψη, ει δυνατόν όπως θα ήταν στην εποχή της δόξας τους. Μάταιος κόπος. Κάτι χαλάσματα ξεπρόβαλλαν από τα βάθη του ασυνείδητου, κι ένα λασπερό ποτάμι απ' όπου αναδύονταν βιαστικά και τρομαγμένα κάτι πεινασμένα ερπετά που καταβρόχθιζαν τις προσφορές των πιστών, ενώ μάταια εκείνοι περίμεναν να νιώσουν πάνω στο πετσί τους την διχαλωτή γλώσσα των ιερών φιδιών προκειμένου να θεραπεύσουν έτσι «πάσαν νόσον και πάσαν ανοησία των».

****

Στον Ωρωπό ο Αμφιάραος
Είναι έτοιμος να δώσει χρησμούς
Και να θεραπεύσει την ψυχή μας,

Με δυο αητούς που κόβουν κύκλους
Πάνω από το θέατρο,

Στον Αχέροντα, πήγα πάλι καλοκαίρι, μια ζεστή ηλιόλουστη μέρα του Ιουνίου, έτσι για να νιώθω την ασφάλεια των βελών του Φαέθοντα, του Φοίβου Απόλλωνα, του τοξευτή της σαύρας, πριν καταβώ στο Νεκυομαντείον, εκεί – που μόλις συνήθισαν τα μάτια της ψυχής στον ζόφο – είδα αυτή τη φορά νυχτερίδες να στήνουν κυκλικό χορό πάνω από το κεφάλι μου. Βεβαίως και γνώριζα από τη διδασκαλία μου στις σχολές ξεναγών Αθήνας και Μυτιλήνης, εκεί στο μακρινό 1995, ότι στο βάθος του θολωτού υπογείου οικοδομήματος οι δαιμόνιοι ιερείς της όχι και τόσο μακρινής εκείνης εποχής είχαν στήσει έναν σκηνικό μηχανισμό, ένα είδος θεάτρου σκιών όπου με τη χρήση κεριών, παραισθησιογόνων θυμιαμάτων και ποιος ξέρει ποιας άλλης δεξιότεχνης πανουργίας, πρόβαλλαν στη θολωμένη συνείδηση του έντρομου προσκυνητή εικόνες των πεθαμένων, προσφιλών ή μη. Φαντάζομαι πως οι φονιάδες θα έβλεπαν το φάσμα του σκοτωμένου να ζητάει βουβά εκδίκηση και να τους διαπερνάει με το πυρωμένο κάρβουνο των ματιών του. Ο Ηρώδης ο Αττικός θα έβλεπε τη δηλητηριασμένη Ρήγιλλα να του ζητάει πίσω την προίκα της. Όμως εκείνος προτίμησε να κτίσει αντ' αυτής ένα περίτεχνο ωδείο, που πήρε στην αρχή το όνομά της – προκειμένου να κατευνάσει τον εξοργισμένον αδελφό της προώρως τεθνεούσης, ο οποίος απειλούσε με θεούς και δαίμονες, εκβιάζοντας έτσι μια μεγάλη χρηματική αποζημίωση από τον «γαμπρό» του.

****

Στη Ραμνούντα η Νέμεσις καιροφυλακτεί
Για να μας αποδώσει το αντίτιμο
Των κόπων μας,

Πίσω από τα μνημεία υπάρχει το «σάπιο» του Βασιλείου της Δανιμαρκίας, που υπαινίσσεται ο Σαίξπηρ. Πίσω από τα ερείπια των αρχαίων ιερών (και μη) τόπων υπάρχει ο καιροσκοπισμός των νικητών και η αθλιότητα των σφετεριστών. «Εν αμίλλαις πονηραίς αθλιότερος ο νικήσας…» λέει ο διαχρονικός «χωριάταρος» Αριστοφάνης, που δεν ήξερε να μετράει ούτε τις μπουκιές ούτε τα λόγια του, βουλιμικός για την Αλήθεια, νοσταλγός τής Ομορφιάς τής υπερκόσμιας, όπως όλοι οι Ποιητές.

****

Στην κορυφή του Υμηττού
Η σπηλιά της Αναλήψεως
Χάσκει,
Έτοιμη να μας μεταφέρει σε άλλες διαστάσεις
Με τη μυρωδιά του πουρναριού και της
Μαντζουράνας,

Τι ζητάει ένας σύγχρονος ποιητής στα αρχαία μνημεία; Να ξορκίσει τη «σύγχρονη θλίψη», όπως θα έλεγε ο θριαμβευτής (κι αμλετικά τραγικός) Σεφέρης; Ή μήπως να ανασυνθέσει το πραγματικό πρόσωπο της ψυχής του μέσα από ψηφίδες και σπαράγματα χρησμών που κανείς δεν καταλαβαίνει πια σήμερα το νόημά τους; Αν υποθέσουμε ότι και στην εποχή που ξεστομίστηκαν ή καταγράφηκαν στον πάπυρο ή σε πηλό είχαν όντως κάποιο νόημα.

****

Και καταλήγω εδώ, μέσα από αυτόν τον μακρύ συλλογισμό στην ανωφέλευτη, αλλά ουχί ανώφελη, τέχνη της Ποιήσεως, όπως ασκείται σήμερα από επαΐοντες και μη, ταλαντούχους και ατάλαντους, διαβασμένους κι αγράμματους, επαρκείς και δοκησίσοφους, αλαζόνες και ταπεινόφρονες, μωροφιλόδοξους και ματαιοκάματους. Και μην στριφογυρίζετε άβολα στις καρέκλες σας. Δεν εννοώ – φυσικά – κανέναν από τους παρόντες. Εξάλλου οι μύδροι και οι ύβρεις γυρίζουν πάντα πίσω σ' αυτόν που

τους εκτοξεύει, σύμφωνα με τον άφευκτο συμπαντικό νόμο τής αιτίας και τού αποτελέσματος.

****

Όχι, άλλο ήθελα να πω: η Ποίηση είναι η μόνη τέχνη τού Λόγου, που διαφεύγει αλώβητη σχεδόν από τις συμπληγάδες της Λογικής, από τη Σκύλλα της Ακριβολογίας και τη Χάρυβδη της ανοητογραφίας. Η Ποίηση είναι η μόνη τέχνη τού Λόγου που μπορεί να μας ταξιδέψει στο Άρρητο, να εικονοποιήσει για μια φευγαλέα στιγμή το Αόρατο. Μαζί με τη Μουσική, είναι οι μόνοι τρόποι να ξεφύγουμε από τη φυλακή τού σώματος, να δούμε έξω από το τρισδιάστατο χωροχρονικό συνεχές που μας περιβάλλει με την ψευδαισθητική λειτουργία του, αποκλείοντάς μας από τη γνώση τών αθανάτων – ή τών ασωμάτων, θα έπρεπε καλύτερα να πω.

Στο Θορικό είδα τα ψάρια
Να πετούν στον αέρα πάνω
Από την υψικάμινο του εργοστασίου
Της Δ.Ε.Η. περιοχής Λαυρίου,

****

Η Ποίηση, όταν είναι ποίηση πηγαία, αληθινή, αναβλύζουσα, κι όχι άλλη μια περίτεχνη επίδειξη της ματαιοδοξίας μας, είναι ο μόνος τρόπος να ανασάνουμε καθαρό αέρα πάνω στον μολυσμένον από την ανθρώπινη απληστία πλανήτη μας.

****

Στην αρχαία αγορά θαύμασα
Αυτά που δεν βλέπει ανθρώπου μάτι.

Τα άλλα ανήκουν στον ληξιθάνατο κόσμο των φαινομένων και δεν θα έπρεπε να ενδιαφέρουν κανέναν από εμάς. Εμένα τουλάχιστον δεν με ενδιαφέρουν πια. Πέρασε ο καιρός του παιδισμού που παρακολουθούσα τους διαρκώς κυμαινόμενους ιριδισμούς στην επιφάνεια μιας πομφόλυγας, σ' εκείνο το παιχνίδι με τις φούσκες σαπουνιού που έσκαγαν αμέσως μόλις έρχονταν σ' επαφή με τον αέρα, όπως ακριβώς εξανεμίζονται οι άτεχνοι, άνευροι κι ανέμπνευστοι στίχοι μας. Όση βαβούρα κι αν δημιουργήσουμε γύρω από το άτομό μας, όσα ωσαννά κι αν εκτοξεύσουν στον αιθέρα οι αυτόκλητοι ή πληρωμένοι ή αμειβόμενοι δια της αντιπαροχής κλακαδόροι μας.

****

Τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες
Μέσα μου κουβάλησα
Μέχρι που μια φτωχή χωριατοπούλα
Με ξύπνησε

Λιώνοντας ένα βατόμουρο
Στα χείλη μου,
Τα διψασμένα
Για απλότητα,
Για απλωσύνη.

Κι εδώ σιωπώ ελπίζοντας να διακρίνω στα κενά ανάμεσα στις λέξεις, στο υπόστρωμα των γραμμών κάτω από το άπταιστο συντακτικό και τη γραμματική του αρθρωμένου λόγου, κάτι από την υπερκόσμια αρμονία των άστρων, που – σύμφωνα με τον Σαίξπηρ – μόνο οι τρελοί, οι ερωτευμένοι και οι ποιητές ψυχανεμίζονται:

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΩΤΑ

Τα μαύρα μέσα
Φώτα λάμπουν
Με την ησυχία των πυρωμένων
Κάρβουνων
Που πάνε
Να ξεθωριάσουν…
Κι εσύ ανησυχείς διαρκώς
Για το αύριο
Ενώ το τώρα σού διαφεύγει.
Ο ήλιος έξω λάμπει
Πάνω από τη ξεδοντιασμένη
Ακρόπολη,
Τα κύματα στο Σούνιο
Μετρούν και χάνουν
συνεχώς
Τον αρχέγονο ρυθμό τους,
Οι πεταλούδες γεννιούνται
Και πεθαίνουν στη Βραυρώνα,
Πριν προλάβουν να μετρήσουν
Με τα φτερά το έχει τους,
Στην Ελευσίνα τα μηρυκαστικά
Αναχαράζουν καρπούς
Και ξεχασμένες μελωδίες ψαλμών,
Στον Ωρωπό ο Αμφιάραος
Είναι έτοιμος να δώσει χρησμούς
Και να θεραπεύσει την ψυχή μας,
Με δυο αητούς που κόβουν κύκλους
Πάνω από το θέατρο,
Στη Ραμνούντα η Νέμεσις καιροφυλακτεί
Για να μας αποδώσει το αντίτιμο
Των κόπων μας,
Στην κορυφή του Υμηττού
Η σπηλιά της Αναλήψεως
Χάσκει,
Έτοιμη να μας μεταφέρει σε άλλες διαστάσεις
Με τη μυρωδιά του πουρναριού και της
Μαντζουράνας,
Στο Θορικό είδα τα ψάρια
Να πετούν στον αέρα πάνω
Από την υψικάμινο του εργοστασίου
Της Δ.Ε.Η. περιοχής Λαυρίου,
Στην αρχαία αγορά θαύμασα
Αυτά που δεν βλέπει ανθρώπου μάτι.
Τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες
Μέσα μου κουβάλησα
Μέχρι που μια φτωχή χωριατοπούλα
Με ξύπνησε

Λιώνοντας ένα βατόμουρο
Στα χείλη μου,
Τα διψασμένα
Για απλότητα,
Για απλωσύνη.

ADDENDUM

A POETICAL STROLL THROUGH THE ANCIENT MONUMENTS OF GREECE – "The Black Lights"
A thought interposed between a poem

A talk by Konstantinos Bouras at the DASEIN FESTIVAL, MAY 4-8, 2011

The "perpetual return" envisaged by Nietzsche could prove nightmarish for some people, who run into their rapist or their poisoner, again and again, through the centuries, in an endless cycles of incarnations on this blue-green planet Gaia, which from above resembles a Garden of Eden, but when you settle inside it, well, then all the gloom and tortures of Hell invented by mortals cannot be compared to the torments suffered by the soul till it leaves this life to return to its Hearth, only to wallow once more in this mire of feelings, obeying who knows what desire to be crushed and self-humiliated, or perhaps some dire universal law of cause and result.

***

The black inner
Lights shine
With the quiet of red-hot
Charcoals
That begin
to fade…
And you worry endlessly
About tomorrow
While today eludes you.

***

That's why we should not pay much attention to the grand "I", to the individual and its supposed value, principals on which the system we now watch alarmed crumbling before our eyes has been founded. Each one of us "is" many: the murderer and the murdered, the rapist and the raped woman, the poisoner and the poisoned person, the mutilator and the mutilated. If we believe the ancient Sages, with first and foremost the "divine" Pythagoras, if we listen to Origen, who was condemned by the Troullos Church Council, and to all the defenders of the eastern religions, we will realize that all the fuss we are making about the "now", all this over-drawing on natural resources, the greed for hedonistic consumption of everything as if there will be no tomorrow, as if there will never be "a tomorrow" for no one, this eschatological mania concerning the "Apocalypse", give birth –as is only natural and expected – to the signs and wonders which obsess the collective imagination of terrified mankind, ruling over a calm look at the world and its phenomena.

***

The sun outside shines
Upon the gap-toothed
Acropolis,
The waves at Sounion
Measure and lose
Continuously
Their primordial rhythm;

***

Strolling poetically among the ancient monuments of Greece – and not only: in Mexico, Egypt, Jordan, Malta, at Stonehenge, in Bath, in Syria, at the site of ancient Mesopotamia, in Troy, in Assos of Ionia, in the elegant dwellings of the "troglodytes" in Tunisia and elsewhere– I reflect, while moving about, on that crack in the continuity of space and time, from where one can see behind the illusory surface of the mirror the "truly being", the smiling and self-contained entity that sits nice and quiet on her pew and observes with the faint, sorrowful smile of the Kouroi –or the Korai if you prefer– the din we create, the fuss we make around our person, the disasters that we cause in order to reap one moment, one very short second of hot-air satisfaction for the monster of vanity, offering "earth and water" to the beast of Envy, that dissolves any cohesive web within the whole universe.

****

Butterflies are born
And die in Vravron
Before they have time to measure
Their property with their wings;
In Eleusis the ruminants
Re-engrave fruit
And forgotten melodies of psalms;

At Amfiaraion near Oropos, after spending a whole Sunday among the depressing ruins of a bygone knowledge, trying to touch with my fingertips a morsel of the healing expertness of the divine Amfiaraos, I arrived at the small ancient theatre which preserves a part of the stage building and some tiers. In the first row, the "presidency", as we theatre scholars call it, there are some marble thrones, on which certain "officials" of those times rested their silk bottoms. But before I had time to sit down, I heard a cry from above.

I looked up, but my advanced myopia and the sun glare prevented me seeing. Till I opened the so-called "third eye" of Cyclops, or "the eyes of the soul", to put it more pseudo-poetically, and saw: three royal eagles, belonging to Zeus I would have liked to imagine, flew in a perfect circle at a great height above my bare head. Suddenly, I moved the film camera of my conscience to their eye (I don't say their eyes, because contrary to humans, birds function collectively) and "saw" the landscape from above, with the ant of my material being scanning the earth with its it lightening-conducting insolence.

Then I looked worryingly at the sky, to see if clouds were gathering, because I was afraid lest some lightning (not necessarily of Zeus – since I never offend the immortals) would find an easy passage through my body in order to charge the earth with its arrogant electric mania. However, the day was sunny, and some far-away clouds were as white as those on which angels rest in paintings of the Renaissance. So I returned to my scanty day-dreaming, took up the lead of my peculiar thought from where I had left it (see how rough is the road of the incarnated being towards wisdom) and I tried to project on the screen of my mind the sacred buildings on a ground plan, as they would have been in the time of their glory, if possible. But to no avail. Some ruins appeared from the depths of the unconscious, as well as a muddy river from where hungry reptiles surfaced hastily and scared, like those that devoured the offerings of the faithful, while the later waited in vain to feel on their skin the forked tongue of the sacred snakes hoping to heal in that way "every ailment and foolishness of theirs".

****

At Oropos, Amfiaraos
Prepares to give oracles
And to heal our soul,
With two eagles making circles
Above the theatre;

It was summer again when I visited Acheron, a hot sunny day in June, so that I could feel the assurance of the arrows of Phaethon, of Phoebus Apollo, the lizard-shooter, before I descended into the Nekyiomanteion, the Oracle of the Dead. Down there –as soon as my eyes had got used to the gloom of the soul– I saw this time bats dancing in a circle above my head. I knew of course, from my days of teaching at the schools for Tourist Guides of Athens and Mytilini, back in 1995, that in the depths of the vaulted underground building, the ingenious priests of that not so far away age had set up a stage mechanism, a kind of shadow theatre, where with the use of candles, hallucinogenic incenses and who knows what other dexterous ruse, they projected onto the blurred consciousness of the terrified worshipper images of the dead, whether beloved or not.

I imagine that murderers would see the phantom of the person they had killed mutely demanding vengeance and piercing them with the red-hot charcoal of his eyes. Herodes Atticus would have seen the poisoned Regilla asking for her dowry back. He however, preferred to build in her place an artistic Odeon –which initially bore her name –, in order to placate the enraged brother of the prematurely dead woman, who had threatened with gods and demons, extorting in this way a large sum of money as compensation from his "brother-in-law".

****

In Ramnous, Nemesis is on the look-out
To repay us the price
Of our labours;

****

Behind the monuments lies the "rotten" of the State of Denmark, to which Shakespeare alludes. Behind the ruins of the sacred (and non-sacred) sites, lies the opportunism of the winners and the wretchedness of the usurpers. "In fraudulent rivalries the worst scoundrel is the winner…" says the timeless "peasant" Aristophanes, who did not know how to mince his food nor his words, greedy for Truth, yearning for the supermundane Beauty as do all Poets.

At the top of Hymettus
The Cave of the Ascension
Gapes
Ready to convey us to other dimensions
With the smell of holm-oak and
Marjoram;

****

What is a contemporary poet seeking amidst the ancient monuments? To exorcise "modern sadness", as the triumphal (and tragic as Hamlet) Seferis would have said? Or maybe to recompose the real face of his soul through bits and pieces of oracles, the meaning of which no one understands any longer? Assuming that they really had some meaning even at the time when they were first uttered or written down on papyrus or clay.

****

And I end here, through this long reasoning, at the futile but not useless art of Poetry, as it is practiced today by the knowing and the un-knowing, by the talented and un-talented, by the educated and non-educated, by the efficient and the wiseacres, the arrogant and the humble, the childishly ambitious and those who do everything in vain. And don't wriggle awkwardly in your seats. I don't refer –of course– to any of you present. Besides, canon-balls and insults always return to him who hurls them, according to the inescapable universal law of cause and effect.

****

No, I meant to say something different: Poetry is the only literary practice that escapes almost unharmed the Symplegades (Clashing Stones) of Reason, the Skylla of preciseness and the Charybdis (a rock and a hard place, so to speak) of stupidities. Poetry is the only literary art that can take us to the Unspoken, depicting for an elusive moment the Unseen. Together with Music, they are the only ways for us to escape the prison-cell of our body, and to see outside the three-dimensional continuity of space and time which surrounds us with its illusionary function, excluding us from the knowledge of the immortals– or I should rather say, of the spirits.

At Thorico I saw the fish
Flying in the air over
The smelting-furnace
Of the Public Electricity Power Plant
In Lavrion,

****

Poetry, when poetry is spontaneous, true, gushing, and not another ornate show-off of our vanity, is the only way for us to breath fresh air on our planet that has been polluted by human greed.

****

In the ancient Agora I marveled at
What the human eye cannot see.

****

The rest belong to the due-to-die world of the phenomena and should not interest any of us. For me at least they have no interest any longer. Long gone is the time of childishness when, while playing with soap-bubbles that burst as soon as they came into contact with the air, I used to observe the continuously fluctuating iridescences on the surface of a bubble. In exactly the same way that our artless, flaccid and uninspired verses scatter to the winds. However much hubbub we create around our person, however many hosannas are hurled in the air by our self-invited or paid or rewarded supporters.

The Laestrygones and the Cyclopes
I carried within me
Till a poor peasant-girl
Awoke me
Crushing a raspberry
On my lips
That were thirsting
For simplicity,
And spaciousness.

And here I remain silent hoping to discern in the empty spaces between the words, in the substratum of the lines under the perfect syntax and grammar of the articulated word, something from the celestial harmony of the stars, which –according to Shakespeare– only madmen, lovers and poets can sense:

THE BLACK LIGHTS

The black inner
Lights shine
With the quiet of red-hot
Charcoals
That begin
to fade…
And you worry endlessly
About tomorrow
While today eludes you.

The sun outside shines
Upon the gap-toothed
Acropolis,
The waves at Sounion
Count and lose
Continuously
Their primordial rhythm;

Butterflies are born
And die in Vravron
Before they have time to measure
Their property with their wings;
In Eleusis the ruminants
Re-engrave fruit
And forgotten melodies of psalms;
At Oropos, Amfiaraos
Prepares to give oracles
And to heal our soul,
With two eagles making circles
Above the theatre;
In Ramnous, Nemesis is on the look-out
To repay us the price
Of our labours;
At the top of Hymettus
The Cave of the Ascension
Gapes
Ready to convey us to other dimensions
With the smell of holm-oak and
Marjoram;
At Thorico I saw the fish
Flying in the air over
The smelting-furnace
Of the Public Electricity Power Plant
in Lavrion;
In the ancient Agora I marveled at
What the human eye cannot see.
The Laestrygones and the Cyclopes
I carried within me

Till a poor peasant-girl
Awoke me
Crushing a raspberry
On my lips
That were thirsting
For simplicity,
And spaciousness.

3 poems in English
Translated by Ellie Emke

ΣΤΥΛΙΤΗΣ

Μέσα στην άγρια Ελευθερία
Καταμόνιασα
Με τους λιπόσαρκους αετούς
Και το κοτσύφι
Που μιμείται τ' αηδόνι.
Ο κόρακας μού μετέφερε
Χρησμό τού Απόλλωνα
Βαρύ
Για το μέλλον τής γενιάς μου.
Έτσι δεν έσμιξα με γυναίκα
Παρά μόνο στα όνειρά μου,
Εξόν μια φορά
Που ήμουν μεθυσμένος
Στη γιορτή τής Άρτεμης,
Με το φεγγάρι ολόγιομο
– μόνο αυτό θυμάμαι –
Έπειτα ξαναγύρισα στο
Πουθενά
Για να ζήσω ατέλειωτα χρόνια
Με τις γραφές τών άλλων
Και τη δική μου
– υποκατάστατο
φωνής αληθινής.
Κι όμως είχα μια ζωή
Κάποτε
Σ' έναν άλλον αιώνα,
Μα την άφησα
Κυνηγώντας πεταλούδες
Στον αφρό τών κυμάτων.
Αποβίωσα νουνεχής,
Εγκαταβίωσα στο Άρρητο,
Γύρισα πάλι εδώ
Και σας μιλώ
Γνωρίζοντας το μάταιο
Τού εγχειρήματος.
Όμως τι να κάμεις
Όταν κείτεσαι νεκρός
Μ' ανοιχτά μάτια
Και στο στόμα
Νόμισμα χρυσό
Κανένα;

STYLITE
- MAN LIVING ON A PILLAR

I lived in the wilderness of Freedom
At the limits of loneliness
With the scraggy eagles
And the blackbird
That imitates the nightingale.
The crow brought me
A prophecy of Apollo,
A grave one,
Concerning the future of my generation.
So I had sex with no woman
Only in my dreams,
Except once
When I was drunk
At the feast of Artemis
With a full moon
- that is all I remember -
Then I returned to
Nowhere
In order to live endless years
With the writings of others
As well as my own
- substitute
of a true voice.
Yet I had a life
Once
In another era,
But I abandoned it
To chase butterflies
On the spume of the waves.
I died clear-minded
I spent my life within the Ineffable,
I returned here again
And I speak to you
Realizing the futility
Of the venture.
But what can you do
When lying dead
With open eyes
And in your mouth
No gold
Coin?

22/7/2010

ΛΕΠΤΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Αγάπη λένε να ξυπνάς
Και να ελέγχεις
Εάν το σώμα δίπλα σου
Ανασαίνει.

Έρωτας,
Εάν το ονει-
Ρεύεσαι
Πεθαμένο

FINE DISTINCTIONS

Love is to wake
And to check
If the body next to you
Is breathing.

Eros,
Is when you dream
Of it
Dead

ΣΙΩΠΗ

Η ώριμη ώρα
Του δειλινού
Βγάζει τ' αγρίμια
Απ' τις φωλιές τους.

Τα σιωπηλά βουνά
Βλέπουν τις πόλεις
Των ανθρώπων
Να ανάβουν
Και να σβήνουν
Με απάθεια
Κι ενδιαφέρον.
Να μπορούσαμε
Κι εμείς οι θνητοί
Να βλέπαμε έτσι
Τις ζωές μας.

Η ανάσα σου
Γοργή
Μού θύμισε
τις μέρες της νιότης,
όταν ο έρωτας
και η στέρησή του
προκαλούσαν το
ίδιο άγχος.

Από τότε
Πέρασαν
– μου φαίνεται –
Αιώνες,
Και το φιλί
Στυφό.

SILENCE

The ripe hour
Of dusk
Brings the wild beasts out
Of their lairs.

The silent mountains
Observe the cities
Of people
Switching their lights on
And off
With apathy
And interest.
Would that
We mortals too
Could see our lives
That way.

Your breathing
Fast
Reminded me
of the days of youth,
when love
and its deprivation
caused the
same anxiety.

Since then
Aeons
-it seems to me-
have gone by,
And kisses
Have an acrid taste.

Γι’ αυτό θα ήθελα	That’ s why I would like
Να μοιάσω	To be
Κάποια μέρα	Some day
Στα ψηλά βουνά	Like the high mountains
Που παρακολουθούν	That watch
Σιωπηλά	Silently
Τις πόλεις	The cities
Των ανθρώπων	Of people
Ν’ ανάβουν και	Switching on and
Να σβήνουν τις	Off
Ζωές τους…	Their lives…

Από Καλαμάτα προς Αθήνα, 19/5 On the road from Kalamata to Athens 19/5

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

1. Τα ποιήματα είναι παραταγμένα σε χρονολογική σειρά, δίκην ποιητικού ημερολογίου, εκτός από το πρώτο, που δίνει και τον τίτλο στη συλλογή.
2. Μερικές λέξεις γράφτηκαν με πλάγια για να δοθεί έμφαση ή γιατί είναι πλασμένες από τον γράφοντα, που είναι και υπεύθυνος για τη στίξη, τα τελικά «ν» και πολλές άλλες ιδιαιτερότητες της ιδιολέκτου του, όπως έχει διαμορφωθεί τα τελευταία εικοσιπέντε χρόνια τής εντατικής συγγραφικής του καλλιέργειας και παραγωγής.
3. «Τα ποιήματα της πρόπτωσης σπονδύλου» δημοσιεύτηκαν πρώτη φορά στο 2^{ο} τεύχος του περιοδικού *Κουκούτσι*. Ευχαριστώ τον ποιητή, εκδότη και δοκιμιογράφο Βασίλη Ζηλάκο.
4. Το ποίημα «Ευλογία» δημοσιεύτηκε στη «Βιβλιοθήκη» της εφημερίδας «Ελευθεροτυπία» 13/8/2010. Ευχαριστώ τον φίλο ποιητή Γιώργο Χρονά.
5. Τα ποιήματα «Τα μαύρα φώτα», «Γαλήνη στον υδροστρόβιλο» και «Φράχτης στο λιμάνι» δημοσιεύτηκαν στο ηλεκτρονικό περιοδικό www.diapolitismos.gr. Ευχαριστώ από καρδιάς τον ποιητή Γιάννη Ηλ. Παππά.
6. Το ποίημα «Μακρινοί έρωτες, μακρινοί θάνατοι» γράφτηκε και διαβάστηκε κατά τη διάρκεια του μαραθώνιου εορτασμού της Παγκόσμιας Ημέρας της Ποιήσεως στον Ιανό, στις 20-21/3/2011. Αφιερωμένο σε όλους τους ποιητές που φέρνουν την Άνοιξη μιας εποχής Ελευθερίας για τον Άνθρωπο.
7. Το ποίημα «Περί μηδενικών και μονάδων» και το σχόλιο «ΣΑΛΙΕΡΙ-ΜΟΤΣΑΡΤ μηδέν-ένα» δημοσιεύτηκαν στο περιοδικό «Νουμάς». Ευχαριστώ τον εκδότη-διευθυντή του Γιάννη Νικολόπουλο. Παραθέτω το κείμενο του σχολίου: *Παρατηρώ συχνά το σύνδρομο Σαλιέρι να προσπαθεί να συσκοτίσει την πολιτιστική ζωή αυτού του πολύπαθου τόπου με την ψώρα του φθόνου. Άξιοι εργάτες του Λόγου παραγκωνίζονται κι η συνωμοσία σιωπής καλά κρατεί για τις ηρωικές εκείνες μορφές που πασχίζουν για το κοινό καλό, αποκωδικοποιώντας τις ουράνιες αρμονίες που σκορπά λύρα του Ορφέα μυστική. Με άλλα λόγια, πιο πεζά, πήξαμε στους σαλιάρηδες Σαλιέριδες, στις λιμοκτονούσες εκείνες υπάρξεις που χαρακτηρίζονται από ψυχική ένδεια ακόρεστον. Κι οι Μότσαρτ φεύγουν τρομαγμένοι να κρυφτούν εις τα σπήλαια του Homo Sapiens, που έχουν – φευ! – καταληφθεί από τις τελευταίες επιβιώσεις τού Neaterdal. Όμως το Φως κατισχύει του Σκότους. Στο γαλαξιακό χωροχρονικό συνεχές είναι τα λιγοστά άστρα που κοσμούν το στερέωμα, αν και η σκοτεινή Μαύρη – λεγόμενη – ύλη υπερτερεί αριθμητικώς, μόνον. Αναλογίζομαι ότι ο Μότσαρτ χωρίς τον Σαλιέρι μπορεί να μην είχε κίνητρο δημιουργίας, όπως χωρίς τη νύχτα δεν θα άναβαν φώτα. Δίχως τα άπειρα μηδενικά που σμίγουν σε ανυπαρξία δεν θα ξεπηδούσε ο φάρος τού Ενός. Κι ίσως ακριβώς αυτά τα ταπεινά μηδενικά υπερθεματίζουν σε πονηρία για να τροφοδοτήσουν με τον οπό τους αυτό το ένα το μονάκριβο, να το γαλουχήσουν, να το ατσαλώσουν, να το εξακοντίσουν στην αθανασία. Τιμή λοιπόν στον Σαλιέρι, μα πιο πολλή τιμή αρμόζει στον Μότσαρτ που είχε τη σοφή γενναιότητα ν' αποδεχτεί την πρόκληση του Σκότους, αντλώντας αίγλη από την άλω του Ήλιου του ανέσπερου.*

8. Το πεζό ποίημα «Ανώφελος διαμαρτυρία» δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «νέα ευθύνη» τεύχος υπ' αριθμ. 5. Ευχαριστώ θερμά τον εκδότη Γιώργο Γκέλμπεση.
9. Το ποίημα «Ερωτισμός» γράφτηκε ειδικά για το αφιέρωμα στον ερωτισμό της εκπομπής «Άξιον Εστί» του Βασίλη Βασιλικού και διαβάστηκε στο Βυζαντινό Μουσείο στις 23/5/2011 στις 13:00. Η εκπομπή προβλήθηκε από την τηλεόραση της ΕΤ3 το Σάββατο 4 Ιουνίου 2011.
10. Το ποίημα «Ευγνωμοσύνη» δημοσιεύτηκε στο 2^{ο} τεύχος του περιοδικού *Ο Σίσυφος* (Ιούλιος-Δεκέμβριος 2011). Ευχαριστώ θερμά τον φίλο Γρηγόρη Τεχλεμετζή.
11. Το ποίημα «Με δανεικές φωνές» γράφτηκε για το βιβλίο των Θανάση Νιάρχου-Αντώνη Φωστιέρη από τις εκδόσεις *Οδός Πανός* (Αθήνα 2012).
12. Το ποίημα «Φάος» το διάβασα στις 23.3.2012 στον Ιανό, στα πλαίσια της παρουσίασης του 25^{ου} βιβλίου μου «Αρχαίο Φαγοπότι» με την ευκαιρία των πεντηκοστών γενεθλίων μου και αναρτήθηκε αμέσως μετά στο www.diavasame.gr. Ευχαριστώ ιδιαίτερα τον Στέφανο Ξένο και την Αγγέλα Γαβρίλη, καθώς και όλους τους φίλους και πνευματικούς συνοδοιπόρους που με τίμησαν με την παρουσία τους εκείνο το βράδυ.
13. Το ποίημα «Μόνο τα νεκρά ψάρια πάνε με το ρεύμα» γράφτηκε με αφορμή το Β' Πανελλήνιο Φεστιβάλ Κόμικ, για να δημοσιευτεί στο περιοδικό «Νέο Επίπεδο». Ευχαριστώ θερμά τον Γιάννη Στεφανάκι.
14. Στο ποίημα «Δια-γνώσεις» την πρώτη φράση «Το τέλειο είν' ο θάνατος» την άκουσα πολλές φορές από το στόμα του φίλου ποιητή Γιώργου Χρονά κι αποδίδεται στον δάσκαλό του ζωγράφο και διανοητή Γιάννη Τσαρούχη.
15. Τα ποιήματα "Τ' απόσταγμα μιας εκδρομής", "Η Σχέση" κι "Αναδίφησις" δημοσιεύτηκαν πρώτη φορά στο έντυπο περιοδικό "Θράκα".
16. Τα ποιήματα "Θυμωμένος Ερμής – Γερασμένος Γανυμήδης", "Νόστος" και "Εξομολόγηση" δημοσιεύτηκαν πρώτη φορά στο εξαίρετο ηλεκτρονικό περιοδικό www.poiein.gr που διευθύνουν με γνώση, κέφι και μεράκι οι φίλοι ποιητές Σωτήρης Παστάκας και Σπύρος Αραβανής.
17. Στο Επίμετρο διάλεξα να συμπεριλάβω ένα κείμενο που εκφώνησα σε συνδυασμό με video-art και ηχογραφημένη από τον φίλο λογοτέχνη και θεωρητικό της Λογοτεχνίας Χρήστο Χρυσόπουλο στο 4^{ο} λογοτεχνικό φεστιβάλ που διοργανώθηκε με επιτυχία στο Dasein του φίλου Άλκη Γούναρη τον Μάιο του 2011. Τους ευχαριστώ θερμά για την αγαστή συνεργασία και την ευκαιρία που μου έδωσαν να απευθυνθώ σε ένα διεθνές νεανικό (στην αισθητική και στις απόψεις του) κοινό.

Κ. Μ.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Στυλίτης……...
Απελπισία μέσα στο Φως…….
Λεπτές διακρίσεις……..
Σιωπή…….
Τροπική βροχή……..
Κοσμικόν ωόν…….
Η παραδοξότητα του κόσμου των ειδώλων……..
Το προνόμιο της εσωτερικής όρασης…….
Αυτοσαρκαστικό επιτύμβιο……..
Παραλλαγή……
Προδοσία……
Σμέρνες, δράκαινες και γοργόνες……
Η σπαθιά εντός μας……..
Νεστάνη……..
Βατραχάνθρωπος στην πραγματικότητα……..
Μανία αντιστάσεως……..
Σαν ελαιογραφία……
Επί τέλους……..
Η δε σαρξ επαναστατεί…….
Αργοστόλι……
Διαστάσεις……..
Ελευθερίας Ανατολή……..
Αρμονία……
Εκταφή οστών……..
Άλλοτε και τώρα……
Ανάμνησις θανάτου, μήτρα ζωής……
Τέλος……...
Αστερόδια……
Ενυδρείο σε ζωολογικό κήπο……..
Βώλαξ Τήνου……..
Νόστος…….
Σκέψεις φθινοπωρινές…….
Το άγαλμα στην ακρογιαλιά…….
Ταπεινότης……..
Πέρασμα…….
Ποιητικό ταλέντο……
Ανδρομέδα……..
Παρουσίαση βιβλίου……
Ευσεβείς πόθοι……..
ΙΑΩ……...
Λειδινός Άδωνις Ορφέας……..
επί-Κοινωνία…….
Ούτις……
Πόλεως σήμα……
Ποίηση…….
Επίκληση 112…….
Μνημόσυνο μιας επανακάμψεως……
Ανάστασις……...

Έργο και Ελευθερία……..
Επιτύμβιο ΙΙ……...
Τα άφιλα……..
Σήμα πόλεως……
Τετρακτύς……
Τα ποιήματα της πρόπτωσης σπονδύλου…….
Ερωτική πρωτοχρονιά……..
Θανάσιμα ερωτικός……...
Αποχαιρετισμοί……..
Πονομηρυκαστής……...
Αλλοπαγής……
Γαλαξιακοί γάμοι……
Κοσμικό σφαιριστήριο……..
Συμβιβασμοί……..
Βάκχες……
Σκληρότητα……
Αιθέρια κίνηση……..
Σεισμός στη Χιλή……..
Αμβρακικός κόλπος……
Πρόωρη ανθοφορία……..
Κλεονίκη……..
Ερμής του Πραξιτέλους……
Ελευθερία……
Νέμεσις……
Φιλότης και *Νείκος*…….
Λευκάδια Περσεφόνη……
Θερμαϊκό πολύπτυχο……
Μετείκασμα……
Κρυπτόνια……..
Χαρά……
Ηθική του κριτικού…….
Εσπερινός ψαλμός……
Ιερή πόλη Μεσολογγίου……
Ρίο-Αντίρριο……
Ευλογία……
Προτάσεις……
Ευτυχία……
Το Κάλλος……...
Σιωπής απαύγασμα……..
Κατάφαση στο θαύμα……
Εσπέρα-Γαλήνη…….
Η σφαγιασθείσα μνήμη…….
Το διαμάντι στο μάρμαρο…….
Παρίσι-Θεσσαλονίκη…….
ΣΧόλη……..
Ευχή……
Η νυχτικιά των άστρων…….
Αντιπεπονθός…….
Τα μαύρα φώτα……
Γαλήνη στον υδροστρόβιλο……

Φράχτης στο λιμάνι……...
Στην ποικιλία της γύρης το μέλι το καλό……
Ηράκλεια Αντιγόνη……
Κνωσσός……
Αμνισσός…….
Ανάληψις-Μεταμόρφωσις…….
Ομ-φαλλός……..
Αετοπερπατήματα…….
Αρχαία Διαθήκη……
24η επέτειος απολυτηρίου στρατού……
Έκ-στασις……
Οροσρόης = Horus + Osiris…….
Αθεράπευτη ζωή……
Αρχέξοδος……..
Αρχιέξοδος……..
Έντομο κλεισμένο σε κεχριμπάρι……
Τύμβος……
Πάλης ξεκίνημα……
Ζωή με απώλειες θάνατος με κέρδος……
Οδός Βρυσακίου 17……..
Ουρανία……..
Σοκολατάκι πορτοκαλιού……..
Σταδιοδρομία……..
Ερωτική Θεσσαλονίκη……..
Το δωμάτιο με τους καθρέφτες……
Αλινθέμιον……..
Τσουνάμι στην Ιαπωνία……
Τύψεις……..
Νυχτεριδάκι που κοιμάται στον ήλιο……...
Ιαπωνία πυρηνική……..
Χιροσίμα 2011……
Ο homo graphicus στην Ιαπωνία……
Ελευθερία……
Μακρινοί έρωτες, μακρινοί θάνατοι…….
Δεινά χάι-κού……..
Μικροί θάνατοι, πρόβα οριστικού……
Αντινομίες……
2 επί 11……
Άγνοια……..
Προδομένος θεός……..
Περί μηδενικών και μονάδων……..
Γαλήνιος διαλογισμός……
Ανώφελος διαμαρτυρία…….
Θεραπεία…….
Ευγνωμοσύνη……
Σιδηροδρομικός σταθμός…….
Έρωτας……
ΤΩ ΑΓΝΩΣΤΩ ανθρώπω……..
Σαν χαρτοκοπτική παραίσθηση……..
Λασπωμένα χελιδόνια……..

Αυτοεξορία……..
Μονόφθαλμος γάτος…….
Γαλήνη…….
Πεθαμένοι και φευγάτοι……
ΧαϊΚού…….
Ενσταλάξεις……
Ολιστική Μηχανική……
Διάδραση……
Ερωτισμός……..
Σύμβολο αθανασίας……..
Κινηματογραφικό……...
Κρίση……...
Αγωνία μεσοκαλόκαιρου…….
Στιγμή……..
Ομιλούσα προτομή……
Νικηφόρος……..
Απόλλων Μίθρας…….
Πυρώδης Ιούλιος……...
Το τζιτζίκι της Περσεφόνης……..
Νέμεσις……
Αθηναϊκή μοναξιά του Αυγούστου……..
Αρρυθμίες……...
Ανώφιδο.....
Γλυκό της ερημιάς…….
Καλαμάτα 1962-1978……
Ελευθερία……
Αφθαρσία……
Ο Αυγερινός κι η Πούλια……..
Απορία παραγιού……..
Κυκλικός χρόνος……
Ηρακλής μαινόμενος…….
Επίλογος…….
Ζωοδότης Σωτήρ……...
Παράδεισος…….
Μελλο-παρελθόν……
Διαλογισμός……
Της Μεγαλόχαρης……..
Σημειώσεις για έναν δεκαπενταύγουστο……
Μεταμορφώσεις *Αελίου*……
Ιθάκη……
Πέρδικα……
Α-ως……
Αν-έρωτας……..
Παραβολή……..
Πάτροκλος……
Κινητήριος Έρως……..
Συν-πλην……
Δύση……
Αναστάσιμη γαλήνη……..
Μάθημα ζωής……....

Α-φθονία……
Επιχρύσιον ιώδες……..
Εσπερινός……...
Αποδοχή……....
Δημιουργικός οραματισμός……
Ο Φόβος……..
Αναλογισμός……...
Μετέωρον……...
Τα απομνημονεύματα της ερημιάς……
Ευρύαλος……
Αναλήψεως ανυπομονησία……..
Ατλάντιος Ποσειδών……..
Εστιάσεις……
Αέναη επιστροφή του Άγιου Σεβαστιανού……
Ολική έκλειψη του Έρωτα……
Σεισμική *αν*-ακολουθία……..
Στο κελί με τον Παπαδιαμάντη……
Γίγαντες του βουνού……..
Ενότητα……...
Ονείρωξις……
Διέξοδος……..
Ελεύθερος ο Παπαδιαμάντης……..
Ανάδυσις……
Φυσάει στιγμές……..
Αρετή……...
Τόλμη……..
Με δανεικές φωνές……
Ερωτικό αληθινό……
Έλεος Ελπίδα Ελευθερία……
Ανένοχο δάκρυ……
ΧΙΟΝΙ/ΙΝΟΙΧ……
Ενόρασις……
ΒΙΓΛΑ-ΒΙΤΣΙ-ΒΟΡΑΣ……
Πάνω σε μια μετ-αίσθηση……
Δίδυμη φλόγα……
Αλεξήλιος Φάνης……
Αγάπη……
Δίδυμη μοναξιά……
Αν-οίκειο……
Γενέθλια γη της αγωνίας……
Πεντηκοστά γενέθλια……
Αράχνη του Φωτός……
Φάος……

Μνημείον Λυσικράτους.....
«Μόνο τα νεκρά ψάρια πάνε με το ρεύμα».....
Και το πλοίο φεύγει... κύκλος.....
Κεραμεικός, αρχαίο νεκροταφείο.....
Το σύμβολο της αέναης συνύφανσης.....
Θεραπεία με το Φως.....
Το μάθημα μιας κρίσιμης ζωής.....
Οι ακμές, οι αιχμές και οι γωνίες.....
Αθωότητα.....
Τέλος.....
Κρωγμός αλός.....
Ευτυχία.....
Οι παγίδες τού εγώ.....
Αείλαντος.....
Δήλος.....
Ερμού και Αφροδίτης.....
Ο καθρέφτης της θάλασσας.....
Ο Απόλλωνας στην Παραπορτιανή.....
Τέλος.....
Δια-γνώσεις.....
Υπερβολή.....
Αειπάρθενος αγάπη, αδιαπραγμάτευτος έρωτας.....
Ανάπαυλα πριν το μεγάλο ταξίδι.....
Θολωτός μυκηναϊκός τάφος.....
Επιτύμβιον στυλίτου.....
Διαθήκη.....
Το αλογάκι της Παναγίας.....
Η αδυναμία του νικητή δύναμη του ηττημένου.....
Ερωτομανέστατος στυλίτης.....
Οι μέλισσες και η γύρη.....
Νυν, τέως, εσαεί.....
Άλφα και Ωμέγα.....
Απολύτρωση.....
Γαλήνη.....

Δίδυμοι αετοί……
Ευοίωνη αποτυχία……
Αφθονία……
Γαλάζιος Δράκων……
Το γενναιόδωρο φως και το άεργο σκοτάδι……
Μετά το τέλος του κόσμου……
«Τα στερνά νικούν τα πρώτα»……
Έλανδρος Ελέπτολις Ελένη……
Πορθμός του Ευρίπου……
Μαύρη Πάπια……
Μοναχός στο χιόνι……
Μοναχικός στο δάσος της επιθυμίας……
Δειλινό στο ναό της Σουνιάδος Αθηνάς……
Φλώρινα……
51^{α} Γενέθλια……
Δεσμός Ελευθερίας……
Ληγμένοι Έρωτες……
Ατσάλι……
Ιππόλυτος……
Αγαύη……
Η αρρώστια του έρωτα……
Θυμωμένος Ερμής – Γερασμένος Γανυμήδης……
Νόστος……
Εξομολόγηση……
Τέλος……
Κι αρχή……
Ηδονή της ύπαρξης……
Διαλογισμός……
Πλωτίνος πλέων εμμανής……
Μεταστάσεις……
Καζαμίας……
Ελευθερία και υποχρέωση……
Έξω Λόγος……
Ύπερθεν Λόγος……
Τ' απόσταγμα μιας εκδρομής……
Η Σχέση……
Αναδίφησις……
Ο φιλόσοφος……
Καταλογάδην……

Αιγέας……
Αλίανθος Ι……
Αλίανθος ΙΙ……
Αλίανθος ΙΙΙ……
Αισχύλος «Επτά επί Θήβας»……
Η Ενέδρα……
Φρυκτωρίες……
Θαυματουργή ίασις……
Γόρδιος δεσμός……
Ο χορός των μελισσών……
Ο χορός των δώδεκα ηλίων……
Αντίθετα στο ρεύμα……
Δυσ-ευοίωνες προοπτικές……
Δημήτρης Γέρος……
Ειλικρίνεια και αλήθεια……
Αισιοδοξία……
Σοφία……
Ευτυχία……
Ποσειδώνας……
Γαλήνη……
Παρνασσός……
Το δάσος της επιθυμίας……
Μαίανδρος……
Πυρκαγιά……
Πλούτων……
Δίρφυς……
Πόθος κι επιθυμία……
Το πέπλο……
Η αλλοφροσύνη……
Αντοχές……
Ωριμότης……
Φοίνιξ……
Εντροπία……
Ασβεστοκάμινος……

Συνταίριασμα.....
Ακινησία.....
Ελαιογραφία.....
Η 25η ώρα.....
Νήσος των μακάρων.....
Κόπωσις.....
Πανσέληνος.....
Το εκκρεμές.....
Αγάπη, το κλειδί.....
Εκπλήρωση.....
Φιλία.....
Αποχαιρετισμός.....
Ο πολεμιστής.....
Το φίδι και η αρκούδα.....
Έρως, αγάπη, αφοσίωσις.....
Κίνδυνος και συνήθεια.....
Το παιχνίδι της τρέλας.....
Το διαμάντι και το κάρβουνο.....
Αγάπη άνευ όρων.....
Θησαυροφυλάκιο του πόθου.....
Χάιντεγκερ-Ηράκλειτος.....
Μετείκασμα.....
Φωτοβολταϊκό τόξο.....
Ύφαλος.....
Πλούτος-Πλούτων.....
Χαρμολύπη.....
Γενεές.....
Αρχαία Δύστος.....
Ανθοδέσμη από πευκοβέλονα.....
Κοσμοκαλόγερος.....
Ύμνος στη ζωή.....
Δονήσεις.....
Λιτότητα.....
Ομορφιά και κάλλος.....

Σύνθεσις των αντιθέτων……
Ισορροπία του τρόμου……
Δίπολον……
Ξέστρον των άστρων……
Οργόνη……
Εύθυμος ναυαγός……
Με θέα το Αιγαίο……
Ηθοποιοί……
Ευζωία……
Φωταψία……
Πύλη……
Το ρεύμα……
Άμλετ……
Νόστος……
Η Παράδεισος……
Εδέντια……
Θέωσις-Θέασις……
Γλύπτης Χρόνος……
Ίμερος ανήμερος……
Έξοδος……
Ανάσα……
Ζωή……
ΜΠΟΥΡΕΙΚ: Αέναος Ροή Αιθέρος……
Το χειρόγραφο ξεχασμένου ποιητή……
Ο θεραπευτής……
Πευκοδείς……
Φώτιση……
Σιδηρόδρομος στα Τέμπη……
Παρακαταθήκη σιγαλιάς……
Τέλος και αρχή……
Χειμερινό ηλιοστάσιο 2013……
ΕΠΙΜΕΤΡΟ……
ADDENDUM……
3 poems in English translated by Ellie Emke……

KONSTANTINOS BOURAS

STYLITE –
MAN LIVING ON A PILLAR

The twenty-eighth book of writer and poet Konstantinos Bouras includes four hundred and twelve dramatic poems - lyric monologues, put in chronological order in the manner of a poetical diary, which top off his twenty-seven year poetic production.

What can one say about the body? Without Eros, does matter exist? Without spirit is there movement? A follower of the non-mechanistic model of existence, the middle-aged (by now) writer, seeks the Unknown behind the veil of illusions and self-deception and thirsts for Truth which is a synonym for Beauty.

And he hopes that all this is not futile and that we will finally progress, reserving for the cave man a place in museums. As for techniques, schools, manners and styles, the competent reader (to whom this book is dedicated) can detect many. However, beyond and above everything else is the sincerity of the voice which sometimes whispers and sometimes clamours the yearnings and pains of the collective Human Soul.

Konstantinos Bouras was born in 1962 in Kalamata. He is a Mechanical Engineer (Technical University of Athens) since 1985, and has graduated with honours from the Theatre Department of Athens University (1994), plus having done post-graduate studies in Theatre (Diplome D.E.A. Paris III –La nouvelle Sorbonne).

While being a writer, translator (from the English and French language), publications editor and teacher of theatrical studies, critic of literature and theatre, he continues nevertheless to work as an engineer. His poetry is "hellenocentric" and anthropocentric. Writings of his have been translated and published into English, French, Spanish, Italian, Portuguese and Polish. He has been awarded by the University of Athens for an essay competition on the poetry of Andreas Kalvos, and in an international competition of French-language poetry by the cultural organization CEPAL and the Préfecture de Moselle.

For further information and texts: www.konstantinosbouras.gr

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ

ΣΤΥΛΙΤΗΣ

Στο εικοστό όγδοο βιβλίο τού συγγραφέα και ποιητή Κωνσταντίνου Μπούρα περιλαμβάνονται τετρακόσια δώδεκα δραματικά ποιήματα-λυρικοί μονόλογοι, παραταγμένα χρονολογικά, δίκην ποιητικού ημερολογίου, που επιστεγάζουν την εδώ και είκοσι επτά χρόνια ποιητική παραγωγή του.

Τι μπορεί να πει κανείς για το σώμα; Χωρίς Έρωτα υπάρχει ύλη; Χωρίς πνεύμα υπάρχει κίνηση; Οπαδός του μη μηχανιστικού μοντέλου ύπαρξης, ο μεσήλικας πλέον συγγραφέας αναζητεί το Άγνωστο πίσω από το πέπλο των ψευδαισθήσεων και της αυταπάτης, διψάει για την Αλήθεια που είναι συνώνυμη με την Ωραιότητα. Κι ελπίζει όλα αυτά να μην είναι μάταια και να προοδεύσουμε επιτέλους επιφυλάσσοντας για τον άνθρωπο των σπηλαίων μια θέση στα μουσεία. Όσο για τεχνικές, σχολές, τεχνοτροπίες και υφολογίες, μπορεί να ανιχνεύσει πολλές ο επαρκής αναγνώστης (στον οποίο αφιερώνεται το βιβλίο αυτό). Όμως πέρα και πάνω απ' όλα είναι η ειλικρίνεια της φωνής που άλλοτε ψιθυρίζει κι άλλοτε κραυγάζει τους καημούς και τους πόνους της συλλογικής Ανθρώπινης Ψυχής.

Ο Κωνσταντίνος Μπούρας γεννήθηκε το 1962 στην Καλαμάτα. Είναι διπλωματούχος μηχανικός του Ε.Μ.Π (1985), αριστούχος του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών (1994) και κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος D.E.A. του Πανεπιστημίου Paris III (La nouvelle Sorbonne).

Συγγραφέας, μεταφραστής (από την αγγλική και γαλλική γλώσσα), επιμελητής εκδόσεων και δάσκαλος θεάτρου, κριτικός λογοτεχνίας και θεάτρου, εξακολουθεί παρ' όλα αυτά να εργάζεται ως μηχανικός. Η ποίησή του είναι ελληνοκεντρική και ανθρωποκεντρική. Κείμενά του έχουν μεταφραστεί και δημοσιευτεί στην αγγλική, γαλλική, ισπανική, ιταλική, πορτογαλική, και πολωνική γλώσσα.

Βραβεύτηκε από το Πανεπιστήμιο Αθηνών σε διαγωνισμό δοκιμίου για την ποίηση του Ανδρέα Κάλβου, και σε διεθνή διαγωνισμό γαλλόφωνης ποίησης από τον πολιτιστικό οργανισμό CEPAL και την Préfecture de Moselle.

Για περισσότερες πληροφορίες και κείμενα: www.konstantinosbouras.gr